SRI
ÎNTRE TRECUT ŞI VIITOR

Andrei BĂDIN

Societatea românească se află într'un moment greu al evoluţiei sale spre democraţie. 50 de ani de comunism, care au însemnat falsificarea conştiinţelor, reprezintă o perioadă care cu greu poate fi recuperată în sensul schimbării mentalităţilor. Fosta Securitate şi Serviciul Român de Informaţii au reprezentat şi reprezintă cea mai grea moştenire a regimului Constantinescu. Numai o reformă din temelii a acesteia poate asigura crearea spaţiului propice pentru reformarea societăţii româneşti.

Schimbarea D-lui Măgureanu din fruntea SRI este un lucru bun, dar nu suficient. Pentru ca această schimbare să aibă consecinţe pozitive, schimbările trebue să vizeze SRI în ansamblul său. Căci trebue spus, nu numai Virgil Măgureanu a fost principalul vinovat, ci şi unii din angajaţii SRI care au acţionat împotriva statului de drept.

Pe de altă parte, Preşedintele Constantinescu nu pare a înţelege că SRI trebue să devină un serviciu de informaţii profesionist, nelegat de partide sau persoane. Numirea lui Costin Georgescu în funcţia de director al Serviciului Român de Informaţii este, cel puţin din punctul nostru de vedere, o greşeală. Căci, domnul preşedinte a căzut în aceeaşi capcană, în care au căzut toţi liderii politici, şi anume numirea unui *"om de casă"*. Costin Georgescu nu are nici o pregătire în domeniu, singura sa *"calitate"* fiind că la momentele oportune a ştiut să se afle lângă Emil Constantinescu.

Reformarea SRI trebue făcută nu pe criterii politice sau de altă natură, ci numai din punct de vedere profesionist. Numirea lui Costin Georgescu nu ne face să credem că acest lucru va reprezenta pentru viitorul imediat un lucru bun pentru SRI.

România trebue să intre în rândul ţărilor civilizate. Acest lucru trebue făcut respectând, aşa cum am spus, profesionalismul.

Poate ne înşelăm, de aceea acordăm o perioadă de graţie viitorului director al SRI, imediat după ce va fi validat de Parlament. În speranţa că nu va conduce Serviciul Român de Informaţii ca pe propria camarilă, îi urăm totuşi succes.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

Andrei BĂDIN	pagina 1
Prof. B. SERDARU	pagina 1
Dan BITU	pagina 2
Dr.A.COLTOFEANU	pagina 4
F.O.SĂLCEANU	pagina 4
Prof.R.ŞTEFĂNESCU	pagina 5
Av. G. VASU	pagina 6
Dan COSMULESCU	pagina 8
Prof. T.BRĂILEANU	pagina 9
Pr.Gh. DRĂGULIN	pagina 14
Prof. N. CIACHIR	pagina 15
D. HRISTENCO	pagina 19
M. CĂRBUNESCU	pagina 20

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 249 - IUNIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ROMÂNIA ŞI NATO

Eugen BÂRSAN

Toţi Românii vorbesc de NATO. Preşedintele Constantinescu a declarat că *"anul 1997 trebue să fie anul integrării României în NATO"*. Guvernul, la rândul său, a luat toate măsurile posibile pentru integrarea României în NATO. Pur şi simplu NATO a devenit la Români o isterie. Unii, şi cu deosebire cei din fruntea ţării, vor NATO chiar şi cu preţul sacrificării graniţelor naţiunii române, prin aprobarea Pactului Ribbentrop-Molotov. Alţii, cei cu o conştiinţă naţională de netârguit, vrând şi ei NATO, vociferează opunere ofensivei de integrare a României în NATO pe fundament antinaţional de *"sacrificii istorice"*.

Astfel toţi Românii, fiecare în felul lui, sunt cu ochii la apropiata Conferinţă NATO dela Madrid, care se va ţine între 10 şi 11 Iulie şi care are ca scop invitarea unui număr restrâns de foste ţări comuniste din Europa Centrală şi de Est, pentru a începe negocieri în vederea admiterii lor în NATO până în 1999, când se împlinesc 50 de ani dela înfiinţarea Alianţei NATO, care a opus expansionismului sovietic un zid de netrecut.

Va invita oare Conferinţa dela Madrid şi România la negocieri pentru admiterea ei în NATO? Ori în alte cuvinte spus, va fi şi România inclusă între primele ţări cu care NATO va începe negocierile de aderare? Un rol decisiv într'o asemenea privinţă îl vor juca motivele pentru care Alianţa a acceptat să discute admiterea de noi membri. Iar aceste motive sunt de ordin geostrategic, politic şi economic. În aplicarea lor, se va ţine seamă de realizările şi handicapurile României. Adică, se aplică socoteala plusurilor şi minusurilor care, în final, decide dacă o ţară e aptă ori nu pentru NATO.

Ţinându-se cont de criteriile-standard NATO de apt şi de inapt, poate că numai o minune ar putea face posibilă acceptarea României în NATO în primul val. Căci dacă motivul geostrategic face din România o ţară bună pentru NATO şi dacă problema politică de sistem democratic nu arată rău, că doar România a făcut o bună dovadă de funcţionare a acestuia la alegerile din Noembrie, standardul de stare mizerabilă a economiei ei, o trage înapoi. Eventuala neac-

Continuare în pag.3

"OPOZIŢIA CONSTRUCTIVĂ"

Banu SERDARU

Alegerile cruciale din Noembrie 1996 au însemnat căderea comunismului, schimbarea radicală a sistemului şi regimului politic din România şi nicidecum alternanţa la guvernare. După 50 de ani, am izbutit să înlăturăm comunismul criminal, impus ţării noastre de ocupantul bolşevic. E drept că'n ultimii şapte ani de regim ciocoiesc criptocomunist, ca să pară democrat original şi să-şi menţină puterea, Ilici Iliescu a dat undă verde *"capitalismului cu faţă tovărăşească"*, în care neo-nomenclaturiştii au ajuns peste noapte miliardari, pe seama avutului public. Opţiunea realistă a electoratului i-a adus însă la conducere pe democraţi-creştini, liberali şi social-democraţi, redând speranţa consolidării unui sistem democratic autentic în România. În tabăra opoziţiei au rămas adepţii totalitarismului şi îmbogăţiţii tranziţiei:

- PDSR-iştii lui Ilici, care se autoemană drept democrat-sociali şi nu sunt luaţi în seamă de Internaţionala Socialistă;
- PUNR-iştii lui Tabără, debarasaţi recent de clovnii politici Funar şi Grava;
- PRM-iştii lui V.C. Tudor, grupaţi în azilul elefanţilor ex-secu, torţionari şi extremişti agresivi, scăpaţi complet de sub control medical.

În orice societate democratică reală este nevoie de un echilibru al mecanismelor sociale, pe care-l poate asigura numai o opoziţie credibilă şi cât de cât sănătoasă moral şi politic. Ori la noi aşa ceva nu există, principalele forţe democratice şi-au dat mâna la guvernare, pentru a începe adevărata reformă şi a îndepărta influenţele nefaste ale trecutului comunist.

Falsa opoziţie iliesciană e nu numai profund imorală, dar ineficientă, lipsită complet de credibilitate şi deosebit de primejdioasă, în schimbarea mentalităţii comuniste a oamenilor. Ea vine din partea unui partid clientelar de impostori, şarlatani şi hoţi care-au încurajat şi protejat, printr'o legislaţie şchioapă, apariţia miliardarilor de carton şi a gulerelor albe, securisto-păunesciene. Marea neruşinare a văcăroimii iliiste opozante se manifestă în forul legislativ al ţării, unde groparii reformei au declanşat contraofensiva nesimţirii, fie părăsind lucrările parlamentului, fie transformându-se din vinovaţi şi acuzaţi în acuzatori. Sub *"aura"* iliesciană, *"opoziţia constructivă"*, profesionistă în jaful calificat şi demagogia populistă, acuză noul guvern de coaliţie că nu-şi respectă promisiunile electorale, în loc să-şi recunoască gravele erori. Opoziţia actuală, care-a desăvârşit dezastrul economic şi moral al comunismului în cei şapte ani de *"regim Iliescu"* a adus economia subterană la 40%, inflaţia la peste 50%, datoria externă a ţării la şapte miliarde de dolari, sistemul financiar şi bancar în pragul falimentului total, iar datoriile întreprinderilor la nivelul unui buget anual!!

Propunerea tovarăşului Iliescu de a colabora cu oamenii politici care au acum răspunderea guvernării, în baza unei aşa-zise *"opoziţii constructive"*, e de neacceptat pentru oricare minte sănătoasă. Ar însemna perpetuarea crizei economice şi morale în care se zbate societatea românească, colaborarea cu cei care-au contribuit decisiv la denaturarea morală şi spirituală în plan economic, moral, cultural, penal. *"Săracul şi cinstitul"* Ilici a girat şapte ani hoţia şi minciuna, a ocrotit patru ani gâsca coruptă a impostorilor din PDSR şi guvernul Văcăroilor, iar acum i-a strâns pe toţi sub umbrela imunităţii parlamentare. În realitate, penibila şi păguboasa *"opoziţie constructivă"* sabotează la sânge noile reforme economice, financiare, sociale.

Opozantul kaghebist, total compromis politic şi lipsit de credibilitate, îşi permite cu crasă neruşinare, să-l acuze pe primul Preşedinte democrat ales al României, că-şi depăşeşte atribuţiile constituţionale, atunci când cere justiţiei pedepsirea corupţilor ce-au atentat la buzunarele noastre şi la siguranţa naţională.

Pentru redresarea economică şi integrarea ţării în Europa şi în NATO trebuesc schimbate urgent legile comuniste ale ultimilor şapte ani de pseudo democraţie. Fosta pentagonală roşie, devenită apoi patrulater trandafiriu, care a constituit maşina de vot a lui Ilici şi mafia excrocilor politici face acum o opoziţie obstrucţionistă, ostilă revenirii societăţii româneşti pe temeiurile moralităţii sociale şi politice.

În România postcomunistă nu există opoziţie democratică. Forţele cu adevărat anticomuniste s'au unit în Convenţia Democrată Română pentru a stopa fărădelegile şi a elimina structurile şi mentalităţile criptocomuniste.

"Opoziţia constructivă" avansată de Ilici este precum *"democraţia originală"*, emanată de acelaşi politrucdespot, luminat bolşevicește, de formaţie stalinistă. Purtătorii de cuvânt şi imagine ai sistemului totalitar, aflaţi în opoziţie cu legea şi normalitatea, trebue înlocuiţi de grabă pe scena politică a ţării, pentru consolidarea procesului de democratizare, modernizare a economiei şi integrare în lumea liberă europeană.

EDITORIAL

ÎNCEPUTURILE ZIARULUI NOSTRU

A trecut multă vreme de atunci. Era prin 1976, când am pornit la treabă plini de entuziasm, dar şi cu o luciditate pe care am acumulat-o în anii de desfăşurare a activităţilor noastre pe tărâmul luptei naţionale în exil. Eram entuziaşti, căci eram foarte optimişti şi credeam într'un final care se potrivea cu gândurile şi aşteptările noastre. Când am început să ne dăm seama că lupta noastră este grea şi mai ales de lungă durată, am câştigat o capacitate mai mare de a analiza stările de lucru şi am devenit mai lucizi în judecăţile noastre. În felul acesta a trebuit să ne schimbăm metodele de activitate, care să fie adaptate momentului istoric în care ne găseam.

Aşa au început conversaţiile între noi, acei care eram legaţi prin încrederea pe care ne-o câştigasem până atunci, în diversele ocazii în care am fost angajaţi. Noi credeam că era suficient să creiem o stare de conştiinţă naţională, bine închegată, şi să menţinem treaz cugetul românesc, cu deschideri permanente asupra evenimentelor, atât naţionale cât şi internaţionale. Ca să avem o perspectivă destul de cuprinzătoare şi să trecem la acţiune îndată ce se va ivi un moment mai semnificativ, care să ne îngăduie să sprijinim pe cei care ar oferi o şansă de eliberare a ţării.

Politica internaţională devenise din ce în ce mai confuză şi mai încurcată, şi nu se desemna nici o mare personalitate politică la orizont, care ar fi garantat că se merge direct spre clarificări şi spre oprirea zăgazurilor comuniste, pe întreaga suprafaţă a globului pământesc. Germania, care se refăcuse după ruinarea celui de-al Doilea Război Mondial, era oarecum reţinută, atât de politica internă a social democraţilor, cât şi de forţele revanşarde ale naţional socialismului, precum şi de o întreagă ocultă internaţională, care nu ar fi văzut cu ochi buni o ascensiune politică de mare suprafaţă a poporului german. Franţa era pornită serios pe o pantă periculoasă prin influenţa partidului comunist, care era foarte activ şi bine remorcat directivelor dela Moscova şi nu se putea şti dacă sciziunile partinice din interior vor putea avea o eficacitate prea mare, afară de natura unei simple disidenţe, cam de genul acelor *"fantomatice şi găunoase"* disidenţe româneşti, fără bază şi fără suprafaţă, doar o simplă tulburare a apelor, de către câte un individ care devenea nemulţumit de ceea ce îi ofereau cadrele de conducere ale partidului comunist. Italia comunizată, Spania pornită de reînvierea *"socialismului"*, oricum ar fi fost să fie, dar nu o Spanie creştină. Nordul Europei căldicel, cu o politică moderată şi lipsită de orice fel de dinamism.

În acelaşi timp, comunităţile româneşti din exil au început să se umple de un număr mare de *"infiltraţi"* ai partidului comunist din România, care veneau cu misiuni diferite, urmărind acelaşi scop, de a destrăma unitatea naţională a acestor comunităţi şi de a da o nouă direcţie manifestărilor româneşti. Se urmărea ca aceste manifestări să fie dictate de Comitetul Central şi de Securitate, care în felul acesta vroiau să manipuleze politica Românilor din America şi Canada. Fenomenul acesta se petrecea pretutindeni unde se găseau grupuri româneşti. Timpul producea eroziuni puternice peste tot şi nu exista nici un fel de contrapondere naţională. Mijloacele de acţiune prin scris erau limitate în tiraiul lor şi nu erau suficiente pentru cerinţele noastre, după ce câştigasem multă experienţă în lupta din ce în ce mai încordată cu forţele comuniste şi asociaţii lor. Atunci ne-am dat seama că va trebui întrebuinţată o strategie nouă de luptă, care să aibă un impact mai mai mare şi să creăm un nou dinamism al *"strângerii naţionale"*. Totul era, în acel moment istoric, o chestiune de curaj şi de decizie fermă să pornim la lucru. Nu eram ziarişti de profesie, ci oameni care vorbeam o limbă curată şi clară în problemele care se dezbăteau în epoca aceea.

Meritul mare al echipei iniţiale, a fost că a reuşit să coopteze elemente noi, cu mai multă experienţă ziaristică şi cu ajutorul cărora am închegat o unitate de luptă, fundamentată pe ideea unei orientări naţionale, în cel mai pur sens al cuvântului, eliminând fricţiunile de partid sau de grupare, oricare ar fi fost ea. Am pus accentul pe caracterul naţional al orientării acestui ziar, cu o cuprindere mai largă a problemelor, ferindu-ne de polemici personale şi de factură partinică. Intenţia noastră era să închegăm o unitate de gânduri, idei, tendinţe şi fapte, într'un mănunchi care purta nume românesc şi nici un fel de alt nume. Ideea a fost efectiv eficace, căci am obţinut după aceea şi colaborări dela oameni şi personalităţi care reprezentau cele mai diverse orientări politice, care au venit alături de noi, pentrucă simţeau că este vorba de o solidaritate necesară, în acel moment, când trebuia să trecem peste diferenţele dintre noi şi să accentuăm punctele comune, care de fapt erau unul singur: viaţa naţională românească, supravieţuirea neamului românesc.

Această conştiinţă de apărători a tot ceea ce este autentic românesc a fost sursa tăriilor noastre care ne-a menţinut în lumea ziaristică, pe un drum fără compromisuri.

George Bălaşu

ZARURILE AU FOST ARUNCATE...

—Mihai GHEORGHIU—

Încet, încet dar sigur, ne apropiem de *momentul adevărului*, mă refer la multaşteptata şi mai ales controversata întâlnire dela Madrid, a celor 16 membre ale NATO-ului, întâlnire menită să promoveze cererea de aderare şi respectiv de integrare în respectiva alianţă, a unor state aspirante, printre care şi România. Premergător acestui moment, s'au desfăşurat o multitudine de *pregătiri*, extinse la toate nivelele şi mai ales s'au impus numeroase condiţii mai mult sau mai puţin obiective, ajungându-se chiar la un moment dat, la situaţii extrem de dificile, implicând chiar compromisuri de conştiinţă.

Cazul României este extrem de elocvent şi ar fi inutil în a mă repeta, elocvând întreaga gamă de concesii şi compromisuri la care ţara noastră a fost practic obligată să recurgă, în vederea acestei promovări, de care se pare că are atât de mare nevoie, în contextul actual internaţional. Mă tem însă, că întreg efortul şi mai ales incomensurabilele sacrificii, nu vor reuşi, în final, să clinteaască câtuşi de puţin *anumite înţelegeri prealabile*, bazate pe numeroase interese comune ale celor două actuale supraputeri, mă refer la America şi, respectiv, Rusia.

Acum, în acest moment, începe să se întrevadă ceea ce de altfel preconizam într'unul dintre articolele mele anterioare, faptul greu de acceptat şi anume că: România nu va fi admisă în primul eşalon.

Aş dori ca această afirmaţie să nu se adevereasca dar se pare că *zarurile au fost aruncate* şi asta cu mult înaintea mult aşteptatei adunări dela Madrid, care se pare că nu are alt rol decât să consfinţească cele hotărîte cu mult timp înainte, mă refer la întâlnirea Clinton-Elţin.

Aceşti doi, printr'un exces fals de respect reciproc, impus de interese comune şi chiar diferite, au *jucat* din nou la masa fatidică a *împărţirii* hotărînd încă odată destinele României, indiferent de aspiraţiile şi hotărîrile legitime ale acesteia.

Eu, personal, fiind poate un pesimist din fire, nu cred că va mai exista un aşazis al doilea val şi dacă cele bănuite se vor adeveri, atunci vom observa că (pentru a câta oară?), suntem aruncaţi din nou, volence nolence, în braţele tenebroase ale *caracatiţei roşii*.

O Românie *singură* într'o zonă măcinată de pretenţii teritoriale, are nevoie neapărat de o protecţie stabilă şi deci, în alternativa neprimirii în NATO, nu va fi oare indirect obligată, prin configuraţia împrejurărilor, să se alinieze unei alte supraputeri?

Care este acea supraputere? Este lesne de înţeles.

Dăruită pentru a treia oară Rusiei, România nu va mai avea şansa de a face faţă multiplelor convulsii socio-economice ba, mai mult, va fi pusă sub semnul incertitudinii însăşi supravieţuirea etnică a poporului român.

După cum bine spunea Domnul Senator Constantin Ticu Dumitrescu, cu prilejul vizitei efectuate aici, în America: *"nu trebue să cerşim această intrare în NATO"*, şi asta, accentuez eu, cel puţin în bazele admiraţiei (cultului), înrădăcinat în credinţa poporului nostru român faţă de America, simbolul superlativ al democraţiei şi dreptăţii şi faţă de Americani, aceia pe care i-am aşteptat zadarnic să ne elibereze, mai bine de cincizeci de ani.

În acest moment, poziţiile actualelor componente ale NATO-ului, sunt destul de indefinite şi însuşi guvernul american oscilează aparent şi alternativ, dând impresia falsă a unei serioase evaluări privitoare la decizia finală, în timp ce diverse surse ale presei americane şi internaţionale, afirmă că America este chiar, aceea care se opune promovării României în respectiva organizaţie.

Marea Britanie şi Germania nu sunt deloc entuziasmate de o eventuală promovare a ţării noastre, în timp ce ţări ca Italia, Franţa şi Spania, şi-au declarat deschis acordul şi sprijinul faţă de acest deziderat legitim al României, dovedind poate, încă odată, dacă mai era nevoie, legătura noastră trainică şi indestructibilă cu acestea din urmă, prin *latinitate*.

Trecând în retrospectivă întreaga situaţie creată în jurul acestui *moment*, mă simt cupris de un sentiment confuz, indefinit, ceva amestecat între durere şi revoltă, spun asta, gândindu-mă la nedreptatea vieţii în general, evaluată la toate nivelele.

Oricum, până la data de 8 Iulie, dată când va avea loc summit-ul dela Madrid, nu ne rămâne decât să aşteptăm şi mai ales să sperăm *într'o minune*, de care avem nevoie mai mult decât niciodată.

REFORMA - EXTREMA URGENŢĂ -

—Dan BITU—

A trecut deja o perioadă destul de lungă dela validarea de către Parlament a guvernului Ciorbea. O perioadă de graţie, aşa cum au numit-o unii, în care executivul a fost lăsat să acţioneze, criticile fiind lăsate mai târziu. Acest lucru l-a făcut şi *"Cuvântul Românesc"*, noi atrăgând atenţia că sarcina principală a guvernului condus de Victor Ciorbea este de a crea cadrul legislativ al realizării reformei.

Timpul a trecut şi încă nu s'a făcut nimic în acest domeniu. Reforma a rămas numai o lozincă, pe care noii guvernanţi o mai repetă ostentativ din când în când. Legile necesare realizării reformei nu au fost încă trimise Parlamentului. Timpul trece, iar acest lucru înseamnă amânarea începerii reformei, care poate duce la consecinţe extrem de grave. Să privim la Sud, la Bulgaria, unde tergiversarea începerii reformei a dus la sărăcirea generalizată a populaţiei şi paralizarea economiei.

Deocamdată, guvernul condus de Victor Ciorbea a reuşit să obţină din partea organizaţiilor financiare internaţionale sprijinirea financiară a reformei. Banii sunt deci pentru reformă, dar reformă nu e. Acesta este paradoxul românesc, patentat deja de decenii. Niciodată nu suntem în stare să ducem ceva până la capăt.

Momentul este grav pentru Ţară. Acum trebue făcută Reforma. Orice amânare poate duce la consecinţe extrem de grave, la compromiterea Schimbării. Să sperăm că Victor Ciorbea, care pare a fi hotărît, va porni la treabă şi va avea curajul să se lupte pe faţă cu miniştrii din cabinetul său care se opun Reformei.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

ATAC NERUŞINAT LA ADRESA GUVERNULUI

Mihaela MOISIN

Tratatul cu Ucraina s'a semnat. Nu voi repeta comentariile exilului, pentrucă au fost şi vor fi detaliate în articolele din ziarul *Cuvântul Românesc*, precum şi din alte ziare chiar din România. În problema tratatului cu Ucraina, exilul este radical; *"mai radical chiar decât mine"*, spunea Ticu Dumitrescu la New York. De altfel, apreciem foarte mult atitudinea intransigentă atât a lui Ticu Dumitrescu, cât şi a Anei Blandiana, care vor vota împotriva ratificării acestui tratat.

Păcat că, din determinarea de a ne întregi ţara, iar nicidecum de a renunţa la teritoriile româneşti, semnate Ucrainei prin acest diabolic tratat, din nenorocire, i se dă apă la moară altui diabolic, Ilici Iliescu.

Acum câteva zile, într'o conferinţă de presă la Bucureşti, Ilici Iliescu a insultat grav atât guvernul, în mod deosebit pe Victor Ciorbea, cât chiar şi pe primul Preşedinte ales democratic, Emil Constantinescu. Acuzaţiile privitoare la *"Contractul cu România"*, de: *incompetenţă, minciună, fraudă electorală, şarlatanie, clientelism faţă de străinătate, cea mai ruşinoasă şi iresponsabilă ofertă electorală etc.*, sunt *atributele* pe care Iliescu i le-a turnat în cap, plin de otravă lui Victor Ciorbea. Este sigur că Iliescu a reţinut exact acuzaţiile adresate lui de către Vadim Tudor, în vremurile în care se iubeau ca la uşa cortului şi pe care acum le atribuie guvernului Ciorbea.

Ciorbea este hotărît să prezinte Parlamentului procedura excepţională de *"asumare a răspunderii"* de către Guvern. Sabie cu două tăişuri, care poate tăia în carne vie şi duce la accelerarea reformei, sau, la căderea Guvernului.

După rafala de atribute, Iliescu a anunţat că va introduce două moţiuni de cenzură: prima pentru bilanţul celor 200 de zile ale *"Contractului cu România"*, cea de-a doua pentru asumarea răspunderii de către Guvern. Iliescu, cu cei 140 de senatori din triunghiul roşu - PDSR, PUNR, PRM (adică cu Funar şi Vadim Tudor cu care s'a bălăcărit până mai ieri) - au depus prima moţiune de cenzură pe 29 Mai a.c., prin care se solicită parlamentarilor ca prin vot *"să retragă încrederea acordată guvernului Ciorbea, deschizând calea formării unui executiv responsabil, competent şi ataşat intereselor naţionale"*. Iliescu este speriat deodată de posbililitatea ca prin asumarea răspunderii, Ciorbea va reuşi să treacă prin Parlament un pachet de legi, atotcuprinzător, în numai trei zile, şi deci să se demareze reforma imediat şi a scos capul şi a pornit la atac. Atac nerusinat.

Nerusinarea nomenclaturiştilor, în cap cu Iliescu, astăzi în *"opoziţie constructivă"*, merge până acolo încât acuză actualul guvern de *"haosul economic din România"*, de *"sărăcirea populaţiei care a atins cote alarmante"*, *"hiperinflaţie"*, *"au instituit o adevărată dictatură asupra Televiziunii naţionale, care a devenit un post guvernamental, instrumentând procese de intenţie foştilor guvernanţi"* etc., etc. Parcă suferind de amnezie, parcă din educaţie kaghebistă, Iliescu uită că a pierdut alegerile în 1996 exact pentru tot *răul* pe care *el* l-a făcut ţării timp de şapte ani, el şi cu acoliţii lui, şi care acum se transformă în acuzaţii pe care îndrăzneşte să le aducă celor care încearcă să scoată ţara din impas. Un nebun aruncă o piatră în lac şi zece înţelepţi îşi bat capul s'o scoată.

Impertinenţă? Nerusinare? Frica de a fi pus în faţa pornirii reale a reformei? Curajul pe care i-l dau rezultatul alegerilor din Franţa şi Anglia? Poate toate la un loc sunt motivele lui de atac.

Fiecare îşi joacă o carte a vieţii: Ciorbea, sătul de beţele în roate pe care i le pun Iliescu şi nomenclaturiştii lui, şi cu încăpăţânarea sa de moţ, doreşte să treacă la reformă, acum sau niciodată; joacă o carte mare; Iliescu îşi joacă şi el ultima carte, cu educaţia sa kaghebistă, în care calcă peste cadavre, suferinţă, mizerie, doar pentru a ajunge iarăşi la putere.

Totul este în mâna parlamentarilor. Câţi infiltraţi sunt în actualul guvern al lui Ciorbea? Îşi vor da ei arama pe faţă? Vor vota pentru reformă, sau împotriva ei? Sunt necunoscute ale unei ecuaţii ce se va rezolva în câteva zile. Zile fierbinţi, la propriu şi la figurat. Umbrite de nerusinarea lui Iliescu.

ROMÂNIA ŞI NATO

Urmare din pagina 1

ceptare a ei din cauza acestei probleme, este consecinţa faptului că România a bătut pasul pe loc timp de 7 ani şi că timpul de 7 luni de regim Constantinescu-Ciorbea e prea puţin pentru recuperarea celui pierdut în 7 ani.

Dar, cu toate acestea, cererea României de aderare la NATO nu a fost respinsă în chip formal şi anticipat de nici unul dintre cele 16 state care alcătuiesc Alianţa NATO. Cel mult oficialii NATO au lăsat să se înţeleagă că acceptarea României ar putea fi doar o problemă legată de timp. Adică, în cazul că România nu va fi invitată să adere la NATO de Conferinţa dela Madrid din Iulie, ea ar urma să fie invitată să adere la structurile Alianţei în următorul val de extindere, prevăzut de unii în anul 2015.

Cu siguranţă că o asemenea soluţie promiţătoare, în loc de consolare, va fi mai degrabă cu alt efect. Ea va fi luată şi înţeleasă ca o respingere a naţiunii, ca o ofensă. Două lucruri care vor crea în sânul populaţiei dezamăgire şi frustrare. Mai cu seamă, luându-se în considerare că în vederea socotelii intrării în NATO cu orice preţ, s'a avansat tragicul joc politic de *"sacrificiu istoric"* în favoarea Ucrainei.

Posibila neacceptare a României şi a altora, poate duce la consecinţe care pot crea în Europa o nouă frontieră. Ca să se evite acest lucru, ţările din Alianţa NATO vor trebui să vină cu o strategie de compensare pentru candidaţii neacceptaţi de Conferinţa dela Madrid. O asemenea strategie va avea în vedere o adâncire a cooperării militare şi politice în cadrul *"Parteneriatului pentru Pace"*. În acest fel, se face un fel de transfer de securitate NATO, fără ca de exemplu România să aibă un statut de membru formal al ei.

O posibilă neintrare a României în NATO nu înseamnă că cineva ne-ar fi vândut Ruşilor. Nu înseamnă în fapt nici un dezastru. Căci, dacă Alianţa NATO nu va avea România ca membră, ea va avea un interes colosal să susţină România ca prietenă. În alte cuvinte, dacă România are lipsă de NATO, este incontestabil că şi NATO are lipsă de România, fie şi ca nemembră. În chip primordial, din cauza poziţiei ei geostrategice. Dar pe lângă factorul de atenţie legat de geostrategie, nu se poate trece cu vederea de a menţiona şi un factor pur moral, care obligă NATO faţă de România. Factorul moral este legat de repararea greşelilor făcute la Yalta.

În timp ce cei mai mari adversari ai extinderii NATO sunt Rusia şi cotidianul american *"New York Times"* şi în timp ce cel mai mare susţinător al României este Franţa, soarta acceptării României în NATO depinde de Washington. Fiindcă între ceilalţi 16 aliaţi, Statele Unite sunt cele care dau tonul.

Nu ştim care va fi acest ton, dar este cutremurător de dureros să vezi că oficialitatea de vârf a României a adoptat linia că soarta acceptării României în NATO ar depinde de un Pact Româno-Ucrainean prin care România să renunţe la teritoriile răpite de Sovietici şi anume la nord-bucovineni, la herţeni, la nord-maramureşeni, la nord şi sud-basarabeni şi la Insula Şerpilor. Dacă guvernul şi parlamentul român se declară de acord cu Pactul Ribbentrop-Molotov, care înseamnă răpire de teritorii naţionale, se comite un act de sacrilegiu naţional. Iar dacă printr'un asemenea sacrilegiu se renunţă la ce ar fi de reîntregit, de ce mai este lipsă de NATO?

Tratatul cu Ucraina crează tensiuni şi nelinişti. Căci România n'are voie să-şi lege singură mâinile pentru viitor. Iar când vorbim de România şi NATO, vine întrebarea: trebue să treacă drumul spre NATO prin suspinul poporului? când doar acest popor ar vrea să fie în NATO ca să se uşureze de suspine; când demnitatea naţională zice că: dreptul la unitatea naţională este de nediscutat şi de neînstrăinat. Dreptul României de afiliere la NATO nu se poate contrapune dreptului poporului român la unitatea sa.

Eugen BÂRSAN

AM FOST INFORMATOR AL SECURITĂŢII

Aşa s'a spovedit IPS Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului.

Printre acuzele aduse este şi aceea că ar fi subminat pe Mitropolitul Vasile, predecesorul său, fapt ce, spune IPS, nu corespunde realităţii.

Soarta IPS Vasile s'a hotărît într'o şedinţă a Comisiei sinodale şi dosarul cu cele discutate şi hotărîte se află în arhiva Patriarhiei. De asemenea se dă la iveală faptul că, după moartea Patriarhului Justinian, alegerea viitorului Patriarh depindea de persoana *"grata"* indicată de Departamentul Cultelor, Securitate şi Partid. La un moment dat şi numele IPS Corneanu a figurat pe listă. Aranjamentele sinodale erau măsluite de C.V. Tudor.

Mitropolitul Banatului a recunoscut că, datorită funcţiei ce o avea, a fost silit să colaboreze cu Securitatea şi să semneze caterisirea a şase preoţi, care se solidarizaseră cu acţiunea părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa de a elibera Cultele şi Biserica de sub influenţa comunistă, de asemenea trebuia să dea un raport cu cine s'a întâlnit şi ce-a vorbit cu ocazia vizitelor făcute peste hotare. Alte păcate *"grele"* ale IPS sunt şi acelea că are sentimente monarhice, este antipedeserist şi, ca extra, l-a dojenit duhovniceşte pe Preşedintele Iliescu, prin refuzul de a participa alături de el, la sfinţirea unei biserici închinată martirilor Revoluţiei. Reamintim că IPS Corneanu a făcut dreptate şi a redat fraţilor Uniţi din Banat bisericile luate cu forţa.

Amestecul tovarăşilor prin Sfintele altare nu-i ceva nou. Românii din Statele Unite şi Canada au avut prima lor experienţă când s'au trezit, căzut din avion, la Vatră cu Episcopul Moldovanu, sfinţit pe ascuns în ţară, în timp ce-şi amăgea enoriaşii că face băi de soare în Arizona.

A fost un proces lung pe care l-a câştigat IPS Valerian, iar IPS Moldovanu a plecat dela Vatră pe uşa din dos. Ăsta a fost doar începutul de a pune mâna pe averea Vetrei.

Acum, spune generalul Pacepa în cartea sa *"Orizonturi Roşii"*, avem printre preoţii trimişi din ţară securişti lână'n lână.

Mărturisirea IPS Corneanu ne dă speranţe că vom auzi şi alte spovedanii. Nu cerem condamnarea sau exătădarea lor, vrem să avem încredere că păcatele spovedite nu ajung în dosarele Securităţii şi nu devin ameninţări publice. Vrem să pornim împreună pe căile Domnului, să ne păstrăm credinţa şi să ne cinstim Neamul.

Scandalul din Biserica Ortodoxă Română nu mai poate fi cocoloşit. Ziarul *"România Liberă"* dedică o pagină neînţelegerilor din Europa şi Statele Unite.

pagină aceleiaşi probleme, plus alte ziare ce nu le mai înşirăm.

Acum, când ne-am scăpat de comunişti, de neocomunişti şi de Dl. Măgureanu, credem că autorităţile din ţară ori Patriarhia au să-l informeze pe IPS Nathaniel de dosarele celor cu care oficiază sfânta slujbă.

Este timpul să avem lăcaşurile Domnului închinate Domnului şi aşteptăm pe cei *"trimişi"* să aibă curajul şi să-l imite pe IPS Corneanu:

"Da, am fost informator al Securităţii".

Stroe MOLDOVANU

CENTRUL CULTURAL
"NAE IONESCU"
CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON, ONTARIO CANADA-
În săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
20 IULIE - 27 IULIE, 1997
TIMP DE O SĂPTĂMÂNĂ
PETRECEŢI VACANŢA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:
(905) 389-0644; (905) 648-4821; (905) 387-0637

CONSECINŢELE POLITICO-JURIDICE ALE SCRUTINULUI ELECTORAL REVOLUŢIONAR DELA 17 NOEMBRIE 1996

- România va fi un stat de drept sau nu va fi deloc -

Dr. Andrei COLTOFEANU

Efectele loviturii de stat decembriste, făcută pentru continuarea sistemului comunist în România, au luat sfârşit prin scrutinul electoral dela 17 Noembrie , după care s'a instalat la putere Convenţia Democrată Română, prin venirea căreia a fost înlăturat preşedintele comunist şi regimul de aceeaşi factură politică. Pentru restaurarea României aşa cum a fost în era de prosperitate şi progres din timpul monarhiei constituţionale parlamentare, este logic să i se dea ceea ce i s'a luat atunci când a devenit ţară comunistă în plin dezastru economico-social.

Logic, se impune ca în acest moment crucial să se restaureze prioritar statul de drept al domniei legalităţii, fiind prima şi cea mai importantă condiţie pentru primirea României în NATO. După realizarea acestui deziderat, se impune ca o ***necesitate absolută: Procesul comunismului.***

NATO nu are nevoie ca în componenţa sa să aibă ţări cu o legislaţie comunistă şi nu pare posibil să facă excepţie tocmai cu România. Dacă dela regimul anterior comunist am moştenit un dezastru, nu este logic să moştenim şi legile comuniste care au instrumentat acest dezastru. Scrutinul electoral dela 17 Noembrie a creat doar premisele statului de drept, nu şi pe acesta, pentrucă ceea ce caracterizează, în primul rând, statul de drept, este legislaţia democratică pe care încă nu o avem. Piramida politică a statului comunist iliescian nu a fost înlăturată integral numai prin decapitarea vârfului piramidei, deoarece legislaţia comunistă stă la baza piramidei care a rămas intactă şi atâta timp cât există, joacă rol de soclu ce sprijină şi conservă morbida ideologie. Statul de drept nu se poate grefa pe corpul bolnav al statului comunist. Convenţia Democrată, prin caracteristica sa democratică, nu poate conduce ţara cu o legislaţie comunistă. La vremuri noi, oameni noi, iar la un regim democrat, legi democrate corespunzătoare statului de drept al domniei legalităţii.

Legile post loviturii de stat decembriste nu pot avea un caracter reparatoriu al abuzurilor săvârşite de sistemul comunist, de vreme ce aceste legi au fost făcute intenţionat să facă abuzuri. Abuzul însă, nu crează drepturi.

Revenirea la o legislaţie democratică este logic să înceapă cu abrogarea tuturor decretelor comuniste anterioare scrutinului dela 17 Noembrie 1996.

Menţinerea în vigoare a decretelor comuniste nu face decât să permanentizeze dezastrul economic, care este consecinţa acestor decrete intenţionat făcute cu acest scop. De exemplu, legea caselor naţionalizate rămâne fără suport juridic dacă se abrogă Decretul 92/1950 şi acelaşi lucru se va întâmpla cu Legea 18/91 a fond funciar fără decretele care o fac să existe. Aceste legi au adus statului român o pagubă de sute de miliarde de dolari. Necesitatea abrogării lor, juridiceşte este îndreptăţită de aceea că azi, decretele comuniste ne mai având autoritate, sunt nule. Conform doctrinei juridice, legea are autoritate ***iniţială*** dela parlamentul din care descinde, iar decretul lege are autoritate ***derivată*** din autoritatea dictatorului respectiv care, azi neexistând, nici autoritatea decretului acestuia nu mai poate exista. Obişnuit, decretul lege, aşa numit de Lafferrière, are autoritate derivată din autoritatea unei legi în vigoare. Cum a fost posibil ca Parlamentul regimului iliescian să facă legi fundate pe decrete *"ab originem"* fără autoritate?

Legea 112/95 a caselor naţionalizate satisface o cerinţă esenţială a sistemului comunist, aceea de a nu restitui proprietatea privată ***care dă libertate omului.***

Statul sclavagist, similar celui comunist, nu are interesul să-şi împroprietărească sclavii ca să devină liberi şi astfel statul sclavagist, recte comunist, să se desfiinţeze. Acesta este motivul graţie căruia boicotul privatizării a fost realizat în România cu atâta străduinţă şi succes.

Legea 112/95 permite restituirea unui singur apartament, şi anume pe cel mai prost căci, pe cel mai bun legea l-a rezervat acelora pentru care s'a făcut această lege. Câte apartamente din cele foarte bune au fost restituite proprietarului?

Condiţia ca proprietarul de drept să-l fi locuit permanent, este de un sadism feroce, căci, cum poţi pretinde această aberaţie celui alungat cu forţa din habitatul său? Azi, când majoritatea proprietarilor fac parte din lumea morţilor din cimitire? Nu este logic, moral şi în consecinţă juridic să se păstreze o lege care este expresia unui atentat la moralitate. Comunismul este un flagel recunoscut mondial, care dezumanizează tocmai prin aceea că nu respectă drepturile sacre universale ale omului. Legea 112/95 este expresia tipică a legiferării jafului care, a avantajat şi avantajează ideologia sistemului comunist. În primul rând cu scopul de a mitui chiriaşii care, fiind în număr mai mare decât proprietarii, pot constitui un capital electoral la alegerile din 1996.

Al doilea scop al acestei legi a fost acela de a se bara restituirea proprietăţii prin *"restitutio in integrum"*, ca nu cumva să se ridice o clasă a proprietarilor de drept, care să contracareze pe cei îmbogăţiţi de puterea iliesciană, deoarece aceasta - planificat - a transferat finanţele statului în mâna susţinătorilor comunişti. Puterea iliesciană provenită dintr'o lovitură de stat cu ***genocid,*** care se pedepseşte şi nu ***crează*** emanaţi, aşa cum crează o revoluţie, ***era nelegitimă,*** deci uşor de înlăturat şi avea mare nevoie să fie sprijinită de puterea economică a susţinătorilor săi comunişti.

În concluzie, legile 112/95 şi legea 18/91 au favorizat mult menţinerea sistemului comunist post loviturii de stat decembriste.

Conform doctrinei juridice, legile caselor naţionalizate şi a fondului funciar, sunt acte dictatoriale fără valoare, pentrucă modifică o lege existentă în vigoare: *"O decizie dată chiar de puterea legiuitoare care modifică o lege existentă, este o decizie fără valoare, un act dictatorial contrar Dreptului" (Drept public comparat, pag.25, Prof. Dr. C. Rarincescu, Duguit in L'État, J. Cruet şi Lafferrière).* Legea pe care o modifică este art.481 C. Civil: *"Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa decât numai pentru raţiuni de utilitate publică şi numai după o prealabilă şi dreaptă despăgubire".* De când ***corupţia legiferată*** de Legea caselor naţionalizate se confundă cu raţiunile de utilitate publică?

Parlamentul, greşind cu aceste legi, a fost ceea ce nu trebuia să fie un *"Legibus solutus"* adică în afara şi deasupra legii.

Că România nu este încă un stat de drept prin menţinerea în vigoare a legislaţiei post loviturii de stat decembriste, o confirmă raportul Gunnar-Jansson al Consiliului Europei în primele sale trei constatări: *"Nerespectarea standardelor democratice ale drepturilor omului, încălcarea normelor statului de drept, justiţia este departe de criteriile impuse de Consiliul Europei".*

Constituţia 1991, în studiul Prof. Univ. Dr. în Drept M. Oroveanu: *"Istoria dreptului românesc şi evoluţia instituţiilor constituţionale"* este văzută în acest fel:

- *"Constituţia 1991 nu a revenit la tradiţiile constituţionale româneşti, mulţumindu-se a copia aidoma pe cele sovietice".*

- *"Reglementările din constituţiile comuniste au constituit fundamentul juridic al asupririi Românilor".*

- *"Constituţia 1991 nu poate paraliza aspiraţiile Românilor la desfiinţarea flagelului comunist".*

A mai rămas de remarcat că ***art.150*** din Constituţia 1991, a reactualizat legislaţia comunistă: *"Legile şi toate reglementările anterioare rămân în vigoare".* Adică: *"ceea ce am avut de demonstrat".*

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA
PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA
O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO
JARO & TEC
UN PREŢ INCREDIBIL
Toronto-Bucureşti şi retur
$ CAD 799
Toronto-Timişoara şi retur
$ CAD 899
EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE
PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe
NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE
VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...
1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

SPIRITUL POLITIC UNIVERSALITATE MORALĂ

Florin OPREA-SĂLCEANU

Condiţia esenţială, magnanimă, a spiritului politic este să fie, să se înalţe pe sine în lume şi întru lume, să acţioneze conform conştiinţei sale morale integru, să privească din timpul său către viitor întru îndeplinirea misiunii sale faţă de Dumnezeu şi Naţiune dar şi pentru Lume. El este parte a lumii şi nu doar o individualitate orgolioasă, interesată în deschiderea către Lume a ambiţiilor personale sale.

Prin devenirea propriei conştiinţe politice în desăvârşirea daimonului său în vremuirea istorică a naţiunii din care vine el se ştie destin şi conştiinţă a omenirii. De aici pleacă spre vastele orizonturi existenţiale ale Lumii, având ca etalon moralitatea sa inalienabilă. Conştient de faptele sale întru sine Lumii şi naţiunii din care fiinţează întru fiinţă şi în fiinţă, spiritul politic este capabil să deschidă alte drumuri întru a da sens şi temei politicului. Pentrucă politicul este sâmburele care încolţeşte pe ogorul aspru al existenţei universale şi necesită în dezvoltarea sa o grijă adâncă, pentrucă este parte universală din destinul naţiunii, naţiunilor. Fiind în vibraţie permanentă cu conştiinţa umană, dă roade şi ridică civilizaţia către un alt orizont existenţial istoric.

Spiritul politic este conştient de sensul său în sinea naţiunii din care vine şi în Lume, de aceea el trebue să nu fie cuprins de obtuzitate raţională şi de conştiinţă. Existenţa sa în orizontul naţiunii din care vine şi este, se desăvârşeşte permanent, îşi menţine conştiinţa într'o permanentă veghe pentru a fi în totalitate altruism şi moralitate.

Autoritatea sa politică nu trebue să fie una ce ţine de limită, de sinea sa, ci trebue să fie o permanentă deschidere către necesitatea imediată atât a naţiunii din care vine şi este, cât şi a Lumii. Existenţa sa este magnanimă, activă şi ordonatoare a politicului în sincronie cu moralitatea. Moralitatea nu exclude sacrificiul, spiritul politic este şi trebue să fie conştient de acest temei, se identifică în totalitate cu acest concept şi activează în împlinirea rostului universalităţii.

Concesiile făcute sunt de ordin moral numai dacă ideea ce trebue să fie împlinită necesită o altă deschidere existenţială a fiinţei naţiunii din care vine şi este, dar şi pentru Lume. Concesia făcută conform convingerii etice spre bine nu este o concesie imorală. Spiritul politic a dovedit că este capabil să se sacrifice întru a da sens politicului, pentru a-l umple de existenţă umană şi universală.

Astfel autoritatea sa politică devine obiectivitate mişcătoare către un alt orizont al civilizaţiei. Când există nevoia intransigentă a spiritului politic de a se menţine cu încăpăţânare pe poziţii conservatoare, atunci apare degringolada existenţială în sinea naţiunii din care vine şi este, cât şi a Lumii.

Spiritul politic nu este pentru sine, nu este simbolul propriei persoane, este parte a naţiunii din care vine şi este, este al lumii universale. Condiţia sa se manifestă în orizontul lumii pentru a da curs politicului, liantul păcii în lume şi întru lume. Reţinerile sale sunt imediat amendate de vremuirea istoriei, de aceea el trebue să nu devină o fiinţă politică eşuată.

Urmărind numai împlinirea scopurilor sale egoiste este sortită să se transforme în caricatură. Şi istoria este plină de astfel de eşecuri. Acestea sunt doar simboluri-oglindă pentru ca astfel de greşeli să nu se mai repete. Spiritul politic în mişcarea sa existenţială ştie că actele sale nu sunt aventură, sunt o necesitate, o responsabilitate universală, urzirea unei istorii. Istoria nu poate fi obiectivitate dacă nu există politicul. El nu este singular, este parte din firea şi conştiinţa spiritului politic. Cuprinde în sinea sa moralitatea. Prin identificare cu aceasta spiritul se înalţă pe sine la noblеţea obiectivă a naţiunii. Condiţia sa existenţială depăşeşte limita unei vieţuiri orgolioase în sine şi pentru sine.

Magnanimitatea sa existenţială este activă şi se obiectivează întru a da sens istoriei atât a naţiunii din care vine şi este, cât şi pentru lume. Ataşarea spiritului politic de etica propriei sale fiinţe doar pentru a arăta în ce constă orgoliul puterii nu aduce nimic bun nici pentru sine şi nici pentru lume. El se detaşează de scopurile egocentrice întru a fi lumina călăuzitoare atât a moralei universale cât şi a fiecărei fiinţe umane în parte. Detaşarea de sine, anularea egoismului pentru a înălţa acţiunea şi crezul politic spre universalitate este semnul cel mai înalt al conştiinţei cristaline, al conştiinţei active, întru a susţine temeiul binelui în vremuirea istoriei.

Această existenţă este logodirea spiritului politic cu idealul şi împlinirea rostului civilizaţiei. Această mişcare în sensul benefic pentru lume şi naţiunea din care vine şi este, constituie cel mai dinamic factor de împlinire vremuitoare a istoriei.

Spiritul politic este universalitatea morală, este inima fierbinte a naţiunii din care este şi vine, dar şi a Lumii...

INTERVIU CU MAJESTATEA SA REGELE MIHAI I AL ROMÂNIEI

- Realizat de Andrei Bădin -

Întrebare: Ce şanse crede Majestatea Voastră că are România de a fi acceptată în NATO în primul val?

Răspuns: Este imposibil de spus la ora actuală. Cum am mai spus şi până acum, NATO este ca un club şi atunci când intri în club trebue să respecţi anumite reguli. Pe unele din acestea deja le-am îndeplinit: şi cu tratatul... şi cu ministrul ungur în guvern, alegerile care s'au petrecut cum trebue. Acestea sunt deja semne că ceea ce spunem şi facem, nu ca înainte. Nici o ţară nu a spus nu, dar nici da, iar acceptând ideea că NATO este un club, toţi membrii clubului trebue să hotărască - iată de ce este greu de răspuns la întrebarea Dvs.

Î: Dar semnalele pe care le-aţi primit în discuţiile avute cu diferite persoane influente - cum le-aţi caracteriza?

R: Ceea ce le-am spus eu au înţeles, dar de aici până la a spune da sau nu... Atitudinea lor faţă de mine este cu totul alt lucru - nu asta determină acceptarea sau nu a României. Acest lucru depinde de ce se întâmplă în ţară, nu de ce încerc eu să le explic.

Î: Apropo de ce se întâmplă în ţară, care este opinia Majestăţii Voastre, în special în privinţa reformei economice?

R: Ambasadorilor cu care m'am întâlnit la diferite recepţii le-am spus, cu Fondul Monetar Internaţional - după 50 de ani ce am pătit noi, am făcut sacrificii şi le facem şi acum iam rugat să se gândească să nu ne mai strângă aşa de tare, că deja am acceptat anumite lucruri. Am încercat să le explic să o lase mai încet, că noi facem ce putem.

Î: Aţi vorbit de multe ori de faptul că regiunea Balcanilor ar trebui susţinută pentru intrarea în Comunitatea Europeană. Credeţi că Occidentul ar trebui să instituie un fel de plan Marshall pentru această regiune?

R: Europa s'a repus pe picioare, după războiu datorită planului Marshall. Cu forţele noastre, în momentul de faţă este foarte greu să răzbim şi ar fi bine ca Occidentalii să se gândească la acest lucru.

Î: Premierul Victor Ciorbea a vorbit de curând despre desovietizarea României. Credeţi că mai suntem şi acum sub influenţă ruseacă? Care credeţi că este rolul şi puterea Rusiei în procesul extinderii NATO?

R: Pentru moment, nu am nici o opinie în acest sens. Vreau să văd ce iese şi vom vorbi atunci.

Î: Când veţi reveni acasă şi ce mesaj le transmiteţi Românilor?

R: Vreau să văd cât mai multă lume în ţară şi nu atât asociaţiile astea monarhice, care sunt destul de multe în România. Numai că ele sunt de partea noastră, sunt câştigate, dar sunt mulţi care nu ştiu... Eu sunt Regele tuturor Românilor, nu numai al celor care sunt membri ai anumitor organizaţii.

Î: Ce locuri aţi vrea să revedeţi la întoarcerea în ţară?

R: Partea de Vest a ţării, începând dela Arad în sus...

Î: Săvârşinul?

R: Nu, până când nu se lămuresc toate lucrurile astea, nu mă voi duce acolo.

Î: Apropo, în ţară s'a făcut multă agitaţie în jurul unei declaraţii a lui Valentin Hossu Longin, preluată de EFE, potrivit căreia guvernul vă va retroceda Palatul Elisabeta şi Castelul dela Săvârşin. Ce ne puteţi spune în acest sens?

R: Sunt alţii care vor trebui să-şi dobândească proprietăţile. Nu este o problemă care să fie pusă în momentul de faţă - nu este cel mai important lucru.

Î: În ultimul timp, chiar şi unii lideri ai PDSR au făcut aprecieri pozitive la adresa activităţii diplomatice a Majestăţii Voastre...

R: Deosebit de interesant a fost la Braşov, unde m'au întâmpinat toţi consilierii, inclusiv cei ai PDSR.

Î: Când veţi reveni în ţară, dacă Ion Iliescu va cere să vă vadă, ce veţi face?

R: Am mai spus acest lucru: nu am obieceiul să întorc spatele nimănui. Prea multă lume se leagă de chestiuni personale.

Î: Să revenim la admiterea României în NATO. Se pare că cuvântul decisiv îl vor avea Statele Unite. V'aţi gândit la o vizită la Washington, nişte contacte diplomatice?

R: Pentru moment nu, aceasta o voi hotărî împreună cu Dl. Constantinescu.

REGELE MIHAI A CERUT DANEMARCEI SPRIJINIREA INTRĂRII ROMÂNIEI ÎN NATO

Andrei BĂDIN

Majestatea Sa Regele Mihai I şi-a continuat turneul pentru susţinerea primirii României în Alianţa Nord Atlantică în primul val. Sâmbătă 10 Mai, Majestăţile Lor Regale Mihai I şi Regina Ana au sosit la Copenhaga, capitala Regatului Danemarcei. La sosire, Majestăţile Lor au fost întâmpinate de ambasadorul României în Danemarca, dr. Ion Diaconu şi de Lordul Şambelan al Curţii Regale a Danemarcei, Soren Christensen. De asemenea, la aeroportul din Copenhaga au fost prezenţi reprezentanţi ai ambasadei României în Danemarca, precum şi ai celor dela canalele de televiziune naţionale daneze, DR1 şi DR2, reporteri ai principalelor ziare daneze *"POLITIKEN"*, *"EKSTRA BLADET"*, precum şi trimişi speciali ai ziarelor *"ZIUA"* şi *"ROMÂNIA LIBERĂ"*, precum şi agenţiei de presă *"ARPRESS"*, iar din exil ai revistei *"CUVÂNTUL ROMÂNESC"*.

Sâmbătă după amiază, Majestăţile Lor Regale Mihai I şi Regina Ana au avut o întâlnire particulară cu Majestatea Sa Regina Margrethe a II-a a Danemarcei şi cu prinţul consort Henrik la Castelul Regal dela Fredensborg, lângă Copenhaga, reşedinţa de vară a Familiei Regale a Danemarcei. De asemenea, Majestăţile lor Regele Mihai I şi Regina Ana s'au întâlnit cu Regina Mamă Ingrid, mătuşa Reginei Ana, care este şi Principesă de Danemarca, fiind verişoară cu Suverana Danemarcei. Sâmbătă seară, Majestăţile Lor Regale Mihai I şi Regina Ana au luat cina la Hotel *"Palace"* din Copenhaga cu ambasadorul României la Copenhaga, dr. Ion Diaconu şi soţia. Hotel *"Palace"* face parte dintr'un lanţ britanic şi este cel mai cunoscut din capitala Danemarcei. Duminică dimineaţă, Majestatea Sa Regele Mihai I a acordat interviuri posturilor naţionale de televiziune daneze, DR1 şi DR2, precum şi suplimentului *"Aldine"* al cotidianului *"România Liberă"*, interviu pe care îl publicăm în ediţia noastră de astăzi. Duminică după amiază, Majestatea Sa Regina Ana a făcut o vizită la Roskilde, lângă Copenhaga, unde se află îngropată mama Sa, Principesa Margareta a Danemarcei, în cimitirul unde sunt îngropaţi Regii şi Reginele Danemarcei. Însoţită de nepoata sa, Principesa Marie Gabrielle de Holstein, Regina Ana a avut o plăcută surpriză, fiind întâmpinată de rudele sale, membri ai Familiilor de Bourbon Parma şi Holstein, precum şi de strănepoţi.

Luni dimineaţă, Majestatea Sa Regele Mihai I a avut o întâlnire cu Niels Helveg Petersen, Ministrul Afacerilor Externe al Danemarcei şi preşedintele în exerciţiu al Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE). La întrevedere a fost prezent ambasadorul României la Copenhaga, dr. Ion Diaconu şi şeful Direcţiei NATO din Ministerul de Externe danez. După întrevederea care a durat peste 30 de minute, Majestatea Sa Regele Mihai a acordat la reşedinţa sa la Copenhaga, *"Park Hotel"*, o declaraţie celor doi jurnalişti care l-au însoţit, spunând că întâlnirea cu şeful diplomaţiei daneze a fost pozitivă, Niels Petersen manifestând deschidere faţă de România. Regele Mihai a afirmat că întâlnirea cu şeful diplomaţiei daneze a fost cea mai bună din turneul său. Luni după amiază, Majestatea Sa Regele Mihai I a fost invitatul Societăţii Daneze de Politică Externă. Cu acest prilej, Majestatea Sa Regele Mihai I a ţinut un discurs intitulat *"România şi NATO - timpul unui adevărat parteneriat"*, în care a prezentat argumentele ţării noastre pentru primirea în Alianţa Nord Atlantică. Majestatea Sa Regele Mihai a subliniat că extinderea NATO nu ar avea o mare semnificaţie dacă ţara noastră nu va fi inclusă. De asemenea, Majestatea Sa a spus că dacă extinderea NATO va cuprinde şi România, acest lucru ar însemna întărirea flancului sudic al Alianţei Nord Atlantice, divizat în prezent de conflictul dintre Grecia şi Turcia. La întrunirea organizată de Societatea Daneză pentru Politică Externă au fost prezenţi ambasadori ai ţărilor membre ale NATO, personalităţi daneze, printre care Soren Christensen, Lordul Şambelan al Curţii Regale a Danemarcei.

Luni seară, Ambasada României la Copenhaga a oferit o recepţie în cinstea Majestăţii Sale Regele Mihai I. La recepţie au participat peste 300 de persoane, printre care ambasadori ai ţărilor membre ale NATO şi Uniunii Europene, din Europa Centrală şi de Est, personalităţi daneze, reprezentanţi ai diasporei româneşti. De dimineaţă, Majestatea Sa Regele Mihai I a fost aşteptat în faţa sediului Ambasadei de un Român din Malmo (Suedia), Ion Dumitrescu. El a aşteptat mai multe ore, iar când Majestatea Sa a sosit, a început să strige *"Regele Mihai"*, *"Regele şi Patria"*. Majestatea Sa Regele l-a salutat. Românul din Suedia i-a întrebat pe cei dela ambasadă când va începe recepţia şi aflând că mai are de aşteptat, a spus că oricum îl aşteaptă pe Rege de 50 de ani, aşa că nu mai contează câteva ore. La recepţia în cinstea Majestăţii Sale Regele Mihai I au participat din partea diasporei româneşti din Danemarca artistul plastic Laviniu Drăghici, profesorul Eugen Lozovan dela Universitatea din Copenhaga, jurnalista Andra Gram, muzicianul Adrian Romcescu, Dan Popescu dela Radio Danmark, artista plastică Dodi Teodorescu Romanaţi, inginerul informatician Grigore Marinescu, Dan Romaşcanu, directorul revistei *"Dorul"* din Aalborg, scriitorul Eugen Frunză. De asemenea a fost prezent părintele Radu, parohul comunităţilor româneşti din Malmo şi Copenhaga. Artistul plastic Laviniu Drăghici a oferit Majestăţii Sale Regelui o frumoasă icoană, iar părintele Radu a ţinut un scurt discurs în care l-a invitat pe Majestatea Sa Regele Mihai în mijlocul comunităţii româneşti din Malmo, care numără 6.000 de persoane. De asemenea, el şi-a manifestat credinţa că Regele Mihai va reveni în curând în fruntea ţării.

Petru Toderici, secretar II economic al Ambasadei României la Copenhaga, a declarat că vizita Regelui Mihai a impulsionat relaţiile economice româno-daneze. În acest sens, Arne Levorsen, director pentru Europa Centrală şi de Est al companiei *"DANISH POWER CONSULT"* (*"Compania naţională de Electricitate"*) a declarat că Regele Mihai *"a fost foarte, foarte bine primit în Danemarca"*, subliniind că Majestatea Sa a dat un semnal pozitiv în privinţa creşterii investiţiilor daneze în Danemarca. Colonelul Gheorghe Noşca, ataşatul militar al României la Copenhaga, a declarat că vizita Majestăţii Sale Regele Mihai a fost bine apreciată în mediile militare. Totodată, ambasadorul României la Copenhaga, dr. Ion Diaconu a spus că vizita Regelui a fost *"un succes"*. Presa daneză a oglindit pe larg vizita Majestăţii Sale Regele Mihai. Cele două posturi naţionale de televiziune daneze, DR1 şi DR2, au transmis reportaje şi interviuri. Demn de remarcat că materialele realizate pentru DR1 au fost făcute de Steffen Gram, cel mai cunoscut realizator de emisiuni la televiziunea daneză, care este căsătorit cu o Românca.

DIRECTOCRAŢIA PEDESERISTĂ

Radu ŞTEFĂNESCU

Votul din Noembrie 1996 a separat apele. Cei ce-au guvernat şapte ani în interes propriu, prin minciună, hoţie şi corupţie, au pierdut încrederea majorităţii electorilor. Clientela neonomenclaturistă, criptocomunistă a primului *"revoluţionar"* autoemanat, pedeserizată în posturi importante, se tânguie că este mazilită politic de puterea democrată. Văcăroii nu se încumetă să renunţe la funcţiile de conducere, capii pedeserişti se declară de acord cu revizuirea şi primenirea de primăvară, dar să fie menţinuţi directori de direcţii, de bănci, de spitale, de şcoli etc.

Forţele anticomuniste au câştigat clar alegerile, dar grangurii şi mahării corupţi şi ruginiţi în jilţurile pluşate nu vor să renunţe la privilegii, invocând principiul competenţei. Ştabii şi barosanii roşii (unii de pe vremea lui Ghiţă Dej) răspândiţi după Decembrie '89 la vârful puterii emanate şi prin parlamentele iliiste, vor să rămână încremeniţi în posturile de comandă din structurile administrative, să toace în continuare bugetul, mimând reforma şi privatizarea, sporind deficitul bugetar şi haosul economic. Foştii potentaţi comunişti s'au aciuit fie prin Cameră, fie prin Senat, protejaţi de partidul-părintelui Ilici, a cărui spargere este iminentă. Nimeni nu mai ascultă de nimeni, iar primele semne ale pedesereilor migratori, de salvare în barca pedeilor, au şi apărut la orizont! Odată cu igienizarea posturilor decizionale din administraţie, prin înlocuirea ilieştilor, se impune depedeserizarea PDSR-ului, a cărui clientelă se plânge Europei de răzbunare politică din partea forţelor majoritare democrate.

Calea spre normalitate impune dezvăluirea mincinilor trecutului şi înlăturarea privilegiilor foştilor demnitari, căpătuiţi de *"regimul Iliescu"* în cei şapte ani de *"reformă graduală"*! Este revoltător să auzi elucubraţiile partidului îmbogăţiţilor *lovituriei*, după care votul anticomunist din Noembrie '96 s'ar datora PDSR-ului, care-a permis alternanţa la guvernare, sau a fost doar *"ca să-i vedem şi pe ceilalţi de ce sunt capabili"*!!

Forţosul şi ţanţoşul partid al cătunelor suferă de mania persecuţiei, pozând în victima unei campanii de denigrare şi discreditare, care vizează şifonarea imaginii în ochii opiniei publice şi eliminarea de pe scena politică postcomunistă. Vocabularul pedeserist, cu limbajul lui tipic de lemn prost, a emanat termenul de *"epurare politică"*, pe care corifeii banului furat din avutul public l-ar dori înlocuit cu cel de *"schimbare în continuitate"*, ca să rămână tot ei călare pe situaţie. *"Victimele"* hărţuite, ameninţate, înlăturate sau arestate de directocraţia pedeseristă, *"competenţii"* regimului Iliescu sunt fripturiştii tranziţiei spre îmbogăţire, la adăpostul legislaţiei comuniste favorizante a infracţiunilor de tot felul.

Politrucii, încă forte ai vechilor rânduieli totalitare trebue înlăturaţi grabnic din poziţiile cheie, pentru a stopa actele lor disperate şi iresponsabile de sabotare a reformei economice reale. În acelaşi timp, oportuniştii aroganţi, magnaţii securişti, şarlatanii şi demagogii, excrocii infiltraţi în structurile spectrului politic, trebue deferiţi justiţiei şi supuşi rigorilor legii, pentru ca oamenii cinstiţi să capete încredere în puterea adevărului şi a exemplului personal.

Revolta anticomunistă, declanşată în Decembrie 1989 şi victorioasă în Noembrie 1996, prin înlăturarea paşnică a regimului criptocomunist Iliescu, are datoria morală şi legală să scape ţara de directocraţia pedeseristă, incompetentă şi coruptă, care-a supt avuţia naţională, pe căi necinstite.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

SFIDAREA ADEVĂRULUI ŞI RECONCILIEREA

Radu DUNĂREANU

Am mai scris în paginile acestui ziar despre ideea de reconciliere care a început să se vânture discret în publicaţiile interesate în această noţiune, din Ţară, idee care rămâne futilă dacă nu este dublată de acţiuni premergătoare menite să vindece rănile adânci lăsate de cei 50 de ani de comunism şi neocomunism.

De asemenea, de mai multe ori am vorbit şi despre necesitatea imperioasă a noii administraţii democrate dela Bucureşti şi a noastră în general, de a învăţa din istoria altora nu numai din propriile noastre greşeli.

Întrucât în trecut dar şi acum privim la America cu un oarecare jind, ca salvatoare a democraţiei şi a civilizaţiei existente, hai să folosim un exemplu din istoria acestei ţări.

Dintr'o dureroasă ignoranţă bazată pe ideea total falsă a superiorităţii unei rase în dauna alteia, mai bine de două sute de ani o anumită minoritate albă a adus cu forţa în America sclavi negri, din Africa, folosiţi ca unelte ieftine de muncă de către toată rasa albă a acelor timpuri. După abolirea sclaviei şi războiul civil ce a urmat, aproape o altă sută de ani negrii, în anumite părţi ale Americii, au fost trataţi cu dispreţ, discriminaţi, oprimaţi, uneori omoriţi fără altă justificare decât culoarea închisă a pielei lor.

În sfârşit raţiunea umană normală a biruit şi populaţia de culoare are toate oportunităţile ca şi cea albă. Însă cicatricile rănilor sociale au rămas şi se face acum un efort lăudabil de a se recunoaşte deschis injustiţia aplicată de aproape trei secole.

Căci primul pas în a repara o greşeală este acela de a o recunoaşte deschis şi sincer.

În acest domeniu al recunoaşterii, un alt exemplu pertinent îl constituie Germania care, recunoscând greşelile regimului nazist, în numele întregului popor german care nu e vinovat în totalitatea lui, a făcut eforturi excelente în a compensa, măcar material, pe cât se poate, suferinţele Evreilor, chiar dacă ei nu au fost cetăţeni germani. În plus, chiar şi o simplă glumă cu nuanţă rasistă este pasibilă de pedeapsă în legislaţia germană, justificat sensibilă la acest subiect.

Cu comunismul însă lucrurile stau cu totul diferit.

Fiind o pseudoideologie nelegată de interesele naţionale ale nici unei ţări, au inventat o noţiune ridicolă prin abstractismul ei, aceea că *"partidul nu greşeşte"* - niciodată specificându-se cine este acel *"partidul"*. În felul acesta au putut escamota cu uşurinţă responsabilitatea pentru crimele făcute. Pentru cele mai bine de şapte decenii de teroare roşie în Rusia vina a fost dată pe Stalin, Hrusciov, Brejnev sau alţii. Acelaşi fenomen s'a petrecut în toate ţările satelite sovietice. La fel a fost şi în România. Crime pe Canal? Dej a fost de vină. Ruinarea economică, naţională şi socială a ţării? Ceauşescu a fost vinovat. Oricine a fost culpabil, numai partidul lor, nu.

Dar sfidarea nu poate merge la infinit.

Acum se discută direct sau voalat despre reconciliere. În accepţiunea comuniştilor recent deghizaţi în patrioţi, naţionalişti şi democraţi această noţiune cu nuanţă creştină ar însemna ca cei ce au suferit să ierte aprioric toate crimele trecutului iar ei, comuniştii, să nu dea nimic în schimb.

Ca să putem discuta, noi, Românii care am suferit cumplit de pe urma comunismului, despre reconciliere, următoarele acţiuni ar trebui să aibă loc în prealabil:

- Moştenitorii fostului partid comunist DIN România (în frunte cu Verdeţ sau cine o fi acum în fruntea lor) să admită deschis că rădăcinile lor istorice (de legalitate nici nu poate fi vorba) se află în filiala comintern DIN România. În felul acesta se poate valorifica, că aşa-zisul partid comunist nu a fost decât o agentură de spionaj în favoarea unei puteri străine care acum nu mai există. Ne mai existând patronul, centrala, Rusia sovietică fiind desfiinţată, automat nici servanţii nu mai sunt folosiţi la activitatea pe care au dus-o până acum.

Aceiaşi moştenitori politici să declare deschis soarta fondurilor şi proprietăţilor peceriste, inclusiv conturile marelui împuşcat, la acest capitol lămurirea putând veni foarte uşor din partea şefului fostei Securităţi, omul care şi azi a rămas aceeaşi *"eminenţă cenuşie"*.

- Ministerele de Justiţie şi Interne să facă publice documentele legate de înfiinţarea aşa-zisului partid comunist. Am convingerea fermă că nu există nici un act legal care să ateste înregistrarea partidului comunist conform Constituţiei ţării. În plus, după scoaterea lui în afara legii, înainte de al Doilea Război Mondial, nu există nici un act constituţional legal să dovedească reinstalarea lui ca partid oficial, conform formelor cerute la acea dată.

După o cercetare juridică atentă se va dovedi că nu există nici un impediment juridic de a scoate DEFINITIV, constituţional, în afara legii, partidul comunist, aşa-zis la un moment dat, român. Dacă însă neocomuniştii vor să reînfiinţeze partidul lor, sub acelaşi nume, s'o facă din nou, bazat pe platforma lor politică, care să statueze limpede că nu se bazează pe încălcarea pluralităţii partidelor şi a drepturilor umane.

- Procuratura Militară, cea care formal întocmea dosarul de acuzare al celor ulterior condamnaţi pentru delicte politice, să-şi facă şi ea o limpede *mea culpa*, cu nume şi date statistice, publicând deschis mecanismul condamnării fixat de Securitate, cum se primeau ordinele pentru măsluirea dovezilor, pentru ca generaţia tânără să înţeleagă cum a fost posibilă o asemenea tragedie. Această procuratură nu a fost decât o anexă a Securităţii şi a Partidului.

- Tribunalele Militare, inclusiv secţia militară a Tribunalului Sprem, să publice o *mea culpa* similară cu cea a procuraturii, la fel cu nume şi date statistice, din care să reiasă clar cum a fost posibil ca toate hotărîrile anterioare la diferite nivele să fie menţionate conform *indicaţiilor* date de Securitate, pentru ca apoi, mult mai târziu, când mulţi dintre cei victimizaţi erau de acum morţi, aceleaşi hotăriri penale să fie *casate* şi declarate *nelegale şi netemeinice*. În cazul lor nu e vorba de nişte oarecari ofiţeri anchetatori cu o spoială de educaţie juridică, ci de profesionişti ai Legii pe care au încălcat-o cu o totală sfidare a adevărului presupus să-l servească. Recunoaşterea deschisă, publică, a colaborării cu teroarea comunistă trebue să includă numele tuturor judecătorilor şi ale proceselor pe care le-au prezidat, precum şi pedepsele date, ulterior declarate tot de ei, netemeinice şi ca atare casate.

- Noul parlament, dacă vrea să dovedească nivelul său democratic, să voteze de urgenţă o lege prin care orice ziarist sau cercetător să aibă acces la arhivele teroriii comuniste, aşa încât să se publice deschis numărul victimelor ce au trecut prin lagăre şi închisori politice, condamnaţi, reţinuţi sau cu aşa-zise condamnări administrative la discreţia Securităţii.

Totodată, este timpul ca, după şapte ani dela căderea formală a comunismului, noua administraţie, prin Ministerul ei de Interne, să publice exact o carte albă cu numele tuturor celor ce au fost închişi pentru acuzaţii politice, condamnaţi sau nu, precum şi numele celor care au decedat în timpul încarcerării. Până şi azi mai sunt cazuri de persoane *dispărute* şi avem dreptul să aflăm de soarta lor. Împlinirea dezideratelor de mai sus ar dovedi că cei vinovaţi îşi acceptă partea lor de vină.

Primul pas trebue să-l facă cel care este în culpă.

Ei, foştii până mai ieri adepţi ai marxismului pe care ni-l impuneau cu forţa, să aplice acum principiul *lor* cum că *libertatea este necesitate înţeleasă*. Deoarece înţelegând propriile lor crime, vor înceta de a mai sfida adevărul şi în felul acesta, *poate*, conştiinţa lor se va elibera.

După ce aceste cerinţe legale şi absolut legitime vor fi îndeplinite, putem să discutăm despre reconciliere, aşa după cum am mai scris în paginile acestui ziar.

N.B. Pentru a doua oară fac apel la noua administraţie dela Bucureşti şi la noul preşedinte, să primească sugestiile scrise de noi, cei încă în exil. Ar fi exclusiv spre binele Ţării, pentru care scriem, fără nici un gând de profit moral sau material.

CONŞTIINŢA RĂSPUNDERII MORALE FAŢĂ DE SOCIETATE

George VASU

O funcţie se crează într'o instituţie sau întreprindere datorită unei necesităţi obiective. Fiecare funcţie trebue să-şi justifice existenţa prin rezolvarea unui volum de lucrări sau desfăşurarea unei sfere de activitate, în scopul de a fi rentabilă pentru unitatea respectivă şi utilă pentru societate. Funcţia a cărei existenţă nu este justificată, care nu este utilă mecanismului complex al societăţii noastre şi se dovedeşte a reprezenta uneori chiar o piedică în calea mersului înainte, trebue eliminată.

În cele ce urmează, nu despre astfel de funcţii vreau să vorbesc, ci despre acelea care sunt absolut necesare desfăşurării activităţilor societăţii.

Problema se ridică atunci când trebue să stabilim poziţia salariaţilor care ocupă o asemenea funcţie, faţă de cetăţeni, faţă de populaţie.

În general funcţionarii îşi fac datoria corect, iar în relaţia cu populaţia, ei au o atitudine corespunzătoare, respectând prestigiul funcţiei şi al instituţiei din care face parte. Totuşi, deseori întâlnim, la diferite instituţii, salariaţi care sfidează pe cetăţeanul ajuns, după o îndelungată aşteptare, la ghişeu. Îi vorbesc solicitantului pe un ton grăbit, arogant, lipsit de politeţe etc. Cu alte cuvinte, îşi arată *"puterea discreţionară"* împotriva acelora pe care trebue să-i servească şi pentru care s'a înfiinţat funcţia lor. Oare asemenea salariaţi au dreptul să ocupe un loc în aparatul de stat?

Dacă fiecare salariat, indiferent la ce nivel s'ar afla, ar fi conştient de faptul că funcţia sa ***este creată pentru colectivitate şi nu colectivitatea este în slujba funcţiei sale***, atunci activitatea aparatului de stat s'ar desfăşura în condiţii optime. În acest caz nu vom avea prilejul să asistăm la unele scene penibile în diferite oficii publice, unde cetăţeanului i se spune *"Vino mâine!"*, iar la observaţia solicitantului, că la fel i s'a spus şi ieri, funcţionarul ripostează într'o manieră necuviincioasă, pentru simplul fapt că cetăţeanul a îndrăznit să-i reproşeze o încălcare a eticii profesionale. Este adevărat că legea penală apără funcţionarul împotriva unor cuvinte, gesturi sau acte care-i aduc atingere onoarei sau prestigiului său în timpul funcţiei sale. Această apărare a funcţionarului, sub încriminarea de ultraj, este aplicabilă numai acelui funcţionar care se menţine în limitele îndeplinirii atribuţiilor sale de serviciu, deoarece exerciţiul funcţiei nu poate fi decât legal. Din moment ce funcţionarul depăşeşte cadrul legal al atribuţiilor de serviciu, nu mai poate fi considerat că el se găseşte în exerciţiul funcţiei sale, calitate absolut necesară pentru a fi apărat de ultraj. Printr'o purtare incorectă sau abuzivă faţă de cetăţean, funcţionarul se situează în afara cadrului legal al funcţiei sale şi el nu mai poate fi apărat de legea penală.

Dar oare, cetăţeanul nu trebue şi el ocrotit împotriva funcţionarilor care îşi încalcă atribuţiile de serviciu? Evident că cetăţeanul este apărat de o serie de texte de lege, cum ar fi ***abuzul în serviciu, refuzul de serviciu egalmente datorat*** etc. Cu toate acestea consider că în primul rând funcţionarul trebue să aibă conştiinţa *răspunderii morale faţă de colectivitate*, fără a fi ameţit de puterea funcţiei sale, căci numai aşa el va putea trata problemele cetăţenilor cu amabilitate, răbdare, înţelegere, bunăvoinţă. În felul acesta, se vor putea înlătura pentru totdeauna manifestările inacceptabile într'un stat de drept, incompatibile cu ţinuta funcţionarului de tip nou. Într'un proverb oriental se ilustrează minunat raporturile dintre oameni, acesta putând avea aplicaţii şi la salariaţi. În acest proverb vechi se spune *"omul care nu ştie zâmbi, nu trebue să-şi deschidă prăvălie"*. Un surâs nu costă nimic, dar înfăptuieşte mult. *"Dacă în drumul vostru întâlniţi un om obosit care vă dăruieşte un surâs, dăruiţi-l pe-al vostru, căci nimeni nu are nevoie de un zâmbet, decât acela care nu-l poate dărui"*.

În raporturile sale cu populaţia, fiecare salariat trebue să-şi pună în orice moment întrebarea: *"Cum m'aş simţi eu dacă aş fi în locul solicitantului şi cum aş dori să mi se vorbească?"* Dacă salariaţii şi-ar aduce aminte de binecunoscutul proverb românesc *"Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face"*, sunt sigur că nu vor greşi în rezolvarea cererilor cetăţenilor, găsind întotdeauna soluţiile cele mai juste. În felul acesta, între populaţie şi administraţie se leagă relaţii trainice. Este de mare importanţă politico-socială ca între aparatul administrativ şi populaţie să existe relaţii strânse, între salariaţi şi cetăţeni să domnească o atmosferă caldă, deschisă şi de ajutor reciproc. Cetăţenii trebue să înţeleagă obligaţiile de serviciu ale funcţionarilor şi să nu pretindă ceea ce contravine legii, iar funcţionarii să înţeleagă doleanţele cetăţenilor, căutând să dea expresie sinceră şi dezinteresată rezolvării cererilor ce li se prezintă.

În cazul în care solicitantul nu are dreptate în cererea sa, munca de convingere trebue să fie cât mai stăruitoare, plină de căldură, de sentimente umane, astfel încât cetăţeanul, plecând dintr'o instituţie unde nu i s'a putut satisface cererea sa, să fie convins de justeţea soluţiei. Aceasta este arta funcţionarului de a-şi cunoaşte profesiunea, de a trata cu oamenii în slujba cărora se află. Pentrucă modul de a trata cu oamenii *este o adevărată artă*, aşa după cum sunea şi Andre Maurois: *"Răul, prostul şi incapabilul reuşesc uneori temporar. Trebue câteva luni sau câţiva ani ca să le descoperi cusururile. Dar orice fraudă va fi descoperită. Căci poţi înşela câţiva oameni, câtva timp, dar nu poţi înşela toţi oamenii tot timpul. Există un singur drum ce trebue urmat în viaţă. Acesta este drumul muncii neîncetate, a omului mereu avid de a învăţa mai multe, este de asemenea al dragostei pentru ceilalţi oameni şi al efortului de a-i înţelege, este, în sfârşit, acela al perfecţionării propriului ego"*.

Funcţionarii trebue să se poarte astfel încât să câştige încrederea oamenilor care li se adresează, să depună eforturi dezinteresate pentru rezolvarea justă a problemelor ce li se pun, deoarece numai în felul acesta sesizările şi reclamaţiile celor nemulţumiţi vor scădea simţitor, eliberându-se un însemnat număr de salariaţi de sarcina de a supraveghea şi controla aparatul de stat.

La selecţionarea cadrelor, fie prin concurs, fie prin numire, vor trebui avute în vedere garanţiile morale pe care le poate oferi candidatul pentru ocuparea postului respectiv.

Numai prin reconsiderarea concepţiei despre funcţie şi funcţionar, în sensul ca acesta *să fie pus în slujba societăţii şi nu societatea în slujba sa*, prin întărirea răspunderii morale a salariaţilor la locul de muncă, prin selecţionarea cadrelor după criterii obiective, se va putea perfecţiona aparatul de stat. În felul acesta este tradusă în viaţă politica guvernului actual, omiţând recurgerea la Legea 29/1990, pentru judecarea celor vătămaţi în drepturile lor prin acte administrative ilegale. Pentrucă, într'adevăr, astăzi se pune problema dacă mai este cazul ca societatea să suporte în continuare atitudinea incorectă a unor funcţionari sau aceştia trebue îndrumaţi spre alte locuri de muncă cu mai mică răspundere? După

Continuare în pag.7

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

O VOCE STRIDENTĂ ?

Claude G.MĂTASĂ

În calitate de membru al Academiei Româno-Americane, am fost invitat să particip la o discuţie urmată de seminar privind candidatura României pentru intrarea în NATO. Această reuniune, care a avut loc la data de 9 Aprilie, a fost organizată de această academie şi de Departamentul de Studii Est-Europene a Centrului de studii Woodrow Wilson. Această instituţie, numită după cel de-al 28-lea preşedinte al Statelor Unite, este găzduită la etajul II al *"Castelului"* faimosului *"Smithsonian Institute"* din Washington DC, cea mai mare acumulare de instituţii de cultură din lume. Bucurându-se de o deosebită reputaţie, centrul organizează continuu conferinţe privind problemele internaţionale care frământă lumea. Numai în luna Aprilie crt. au fost discutate teme precum *"Alegerile şi ordinea politică în Rusia postcomunistă"*, *"Disputele legate de graniţe în ţările Golfului Persic"*, *"Noua diasporă rusă"*, *"Legalitatea şi etica în Ţările Baltice"*, sau *"Deng Xiaoping şi Rusia între 1956 şi 1963"*.

De actualitate şi interes sporit s'a dovedit discuţia intitulată *"Romania's Candidacy for NATO Membership"* la care au participat personalităţi marcante, printre care am văzut ambasadori, reputaţi politologi, directori de instituţii, preşedinţi de asociaţii, profesori, analişti ai diverselor agenţii şi organizaţii americane, personalităţi româneşti din exil. Au fost prezenţi reprezentanţi ai presei, dintre care am recunoscut doar pe cei dela *Vocea Americii* şi *Ziua*. Discuţiile au fost conduse de către John Lampe, director al Departamentului de Studii al Centrului. În prima parte, intitulată *"Politică şi diplomaţie"* s'au ţinut conferinţele lui Walter M. Bacon, profesor dela Universitatea din Nebraska, John Riekert, director la Departamentul de Stat, Peter Gross, profesor la Universitatea de Stat din California. Prezentările s'au ţinut la un înalt nivel academic, toţi parcă ferindu-se să atace problema pe care o văd de căpetenie în aderarea României la NATO: renunţarea la graniţele fireşti ale ţării. La discuţii, am fost surprins că dintre Românii de faţă nu s'a ridicat nimeni să discute problema. Deşi susţin din inimă aderarea încercatei noastre ţări la NATO, aşa cum demonstrează contribuţia şi numele pe recenta pagină cumpărată la Los Angeles Times intitulată *"Romania belongs to NATO"*, m'am simţit obligat să spun lucrurilor pe nume. Fiind împuternicit să vorbesc în numele recent înfiinţatei Asociaţii Culturale Româno-Americane din Florida, unde am făcut un sondaj înainte de a pleca la Washington, am susţinut, din păcate insuficient pregătit, că pentru a putea intra în NATO, României i se cere să consfinţească înstrăinarea nejustificată a unor ţinuturi strămoşeşti, şi ca atare aderarea în situaţia aşa cum aceasta se prezintă astăzi nu este acceptabilă.

Într'adevăr, până şi marele expansionist Petru cel Mare a recunoscut prin tratatul dela Yaroslav (1711) că graniţa Rusiei se opreşte la Nistru. În continuare, am arătat că Bucovina nu a fost niciodată sub stăpânire rusă înainte de 1940, că pactul Ribbentrop-Molotov care a dus la desmembrare a fost denunţat de însuşi Parlamentul Rus, că ţinutul Herţa a fost anexat *"din greşeală"*, nefiind măcar inclus în tratat, şi că Insula Şerpilor ne-a fost luată fără nici o justificare. Am mai arătat că Ucraina nu a constituit înainte un stat şi că principiul *"moştenirii"* dela o ţară la alta a unor teritorii dobândite prin forţă este un precedent periculos. Am încheiat arătând că aşa cum se prezintă astăzi, condiţiile oferite României nu sunt decât aidoma unui măr stricat (rotten apple).

Spre surprinderea mea, deşi am vorbit răspicat şi tare, parcă nu am fost auzit. Mai mult, mi s'a spus că din sală doar puţini au ridicat ochii... Moderatorul discuţiei, vizibil jenat de *"neacademica"* mea intervenţie, a dat în continuare cuvântul altui participant, fără să comenteze precum a făcut-o înainte şi după intervenţia mea. În pauză, când am luat prânzul organizat de centrul de studii, câţiva *"viteji"* m'au aprobat, după care am repetat cele spuse reporterului Vocii Americii, de data aceasta pentru înregistrare.

După amiază, conferinţele au fost ţinute de Americanii Jeffrey Simon dela *"Institute for National Strategic Studies"* ; Richard Kugler dela *"Rand Corporation"*, ambasadorul Henry Clarke dela *"National Defense University"* şi Daniel Nelson dela *"Institute of International Studies"* . Ca şi dimineaţă, prezentările s'au făcut pe un ton abstract şi ne-emoţional, *"business-like"*, analizându-se calm şi rece avantajele şi dezavantajele primirii României în NATO, accentul punându-se pe şansa acesteia ca să fie acceptată, date fiind problemele pe care le prezintă. La discuţii, Dl. Ion Mircea Pascu, deputat şi analist militar din România, a adăugat o serie de elemente tehnice interesante în favoarea acceptării României în cadrul NATO.

Din nou m'a revoltat tonul degajat cu care era examinată tema. Aveam senzaţia că România este din nou, după secole, considerată ca un solicitant la o nouă Înaltă Poartă, şi care este lăsată să aştepte o eventuală înclinare a balanţei pe piciorul *"Elefantului"*. Ca atare nu am mai răbdat şi pe aceaşi notă notă *"stridentă"* am arătat că cei care astăzi conduc lumea nu pot să prezică viitorul, citând părerile lui John Getty precum şi scepticismul general de care s'a izbit Rusul Amalrik când a publicat cartea *"De ce Uniunea Sovietică nu va supravieţui anului 1984"*. De peste o sută de ani, Balcanii au fost consideraţi drept *"Butoiul de pulbere al Europei"*, şi că în acest mediu nesigur România este o insulă de stabilitate, profund legată de Vest prin latinitatea acesteia. În această situaţie NATO ar trebui, dacă nu să curteze România, cel puţin să treacă peste unele cerinţe, precum a făcut-o în cazul Greciei şi Turciei în privinţa Ciprului. A consfinţi la răpirea unor ţinuturi, chiar dacă situaţia este de fapt, împotriva demnităţii acelui popor. Cât despre eventuala îmbunătăţire a economiei rezultată din acceptarea în NATO, aceasta va fi scump plătită prin necesitatea de modernizare a armatei şi altor condiţii. Pentru a progresa din punct de vedere economic, România va trebui să se ajute singură, aşa cum au făcut-o în secolul trecut revoluţionarii *"carbonari"* care şi-au ridicat ţara cu lozinca *"Italia fară da sè"*. Strămoşii noştri au plătit bir, dar când a fost vorba de fruntarii, la nevoie le-au apărat vărsând sânge. A semna în timp de pace, fără agresori credibili, lipsa de pretenţii asupra ce ţi-a fost lăsat vremelnic în păstrare, este echivalent cu a vinde ceea ce nu-ţi aparţine.

Trăiesc în Satele Unite, şi am învăţat de mult zicala *"There is no free lunch"*, nu ţi se oferă nimic gratis. Ucraina este de două ori mai mare decât România atât ca teritoriu cât şi ca populaţie, şi, conform poeziei *"Noi vrem egalitate, dai nu pentru căţei"*, este vizibil preferată de puternicii zilei. România este îndemnată să accepte să fie jertfită, să consimtă la o situaţie înjositoare în ciuda poziţiei sale strategice şi avantajelor pe care le prezintă. Chiar dacă istoria va lua oricum această cale, nouă celor de astăzi nu ne este permis ca de bună voie, în timp de pace şi nesiliţi de nimeni să o consimţim cu resemnare.

În orice caz, este trist că a trebuit, doar din întâmplare, să se găsească o singură voce care, prin stridenţa ei, să arate durerea sau poate decăderea unui popor...

CONŞTIINŢA RĂSPUNDERII

Urmare din pag.6

cum se ştie, prin Constituţie şi prin Legea 29/1990 s'a instituit răspunderea patrimonială a organelor statului pentru pagubele cauzate cetăţenilor prin acte administrative ilegale. Legea 29/1990 instituie sancţiuni materiale pentru abateri sau lipsuri care provoacă pagube care sunt suportate de întreprinderi sau instituţii.

Consider că funcţionarul care aduce daune statului trebue să le suporte personal aceste daune, acest lucru mărind răspunderea funcţionarului pus să rezolve problemele cetăţeanului, dacă acesta este nemulţumit putându-se adresa justiţiei, în baza Legii 29/1990.

Pe lângă răspunderea patrimonială a salariatului, mai există o răspundere morală, neevaluată în bani, care uneori lasă urme adânci în viaţa cetăţeanului, deoarece sunt de părere că, prin creşterea răspunderii morale la locul de muncă, se îmbunătăţeşte randamentul în exercitarea funcţiei.

Av. George VASU

România văzută de pe malul celălalt

DELA POLIŢIA POLITICĂ LA POLITICA PROPRIU-ZISĂ

Dan-Liviu NICOLAE

Oarecum neaşteptat -şi nesperat - Dl. Virgil Măgureanu s'a ţinut de cuvânt. A zis dumnealui că-şi va prezenta demisia în faţa Parlamentului la 30 Aprilie, odată cu Raportul de activitate al Serviciului Român de Informaţii? A zis. Zis şi făcut, aşadar. **Chose promise, chose due**, vorba Franţuzului.

Să fie asta, însă, doar o nobilă respectare a cuvântului dat? Poate că da, poate că nu.

Finalul alegerilor din Noembrie trecut a lăsat destulă ceaţă peste rolul adevărat sau fictiv al D-lui Virgil Măgureanu în acest eveniment politic. Să ne aducem aminte doar de episodul cu ordinatoarele Biroului electoral central. A umblat, bine întreţinut, zvonul că numai intervenţia directorului SRI a împiedicat PDSR-ul să măsluiască programul computerelor aşa cum, poate, a mai făcut-o altădată, fără ca, atunci, Dl. Măgureanu să aibă ceva de zis. Mă rog, o căinţă este binevenită întotdeauna. Cu condiţia ca să fie sinceră, nu obiect de târguială. Scriind undeva, am emis ipoteza că, la ordinul D-lui Măgureanu, SRI-ul ar fi putut furniza regimului Iliescu date false cu privire la starea de spirit a populaţiei. Încercăm, astfel, să explicăm candoarea cu care s'au lăsat detronaţi *"emanaţii"* rămaşi în jurul lui Iliescu. N'a trecut mult până am început să avem alte bănuieli. Pierderea alegerilor de către PDSR, adică numărarea cât de cât cinstită a voturilor pare din ce în ce mai puţin o manifestare democratică a fostei Puteri şi din ce în ce mai mult o manevră intenţionată, pentru a evita completa sa erodare în plan politic.

Evoluţiile post-electorale sugerează, în mare măsură, că PDSR avea nevoie de un ţap ispăşitor (nu-i nici o aluzie, vă rog frumos!), de o alternativă care să ia în spinare ponoasele dezastrului economic la care echipele Iliescu au dus România. Faptul că actualele - şi viitoarele - necazuri sunt consecinţa directă a politicii păguboase din trecutul apropiat, scapă majorităţii populaţiei, care, ca şi în 1990, a votat în bună parte sub imperiul disperării, pradă aceloraşi obsesii mesianice dintotdeauna.

Sigur, cabinetul actual, mai ales Premierul Victor Ciorbea, se străduieşte din răsputeri să explice pălmaşului român cum stă situaţia. Dar acest cabinet are, întâi de toate, nevoie să spele ruşinea de a-şi fi luat angajamente cu termen, când habar n'avea în ce hal se află economia ţării. Peste toate, alianţa cu totul nefirească între Convenţia Democrată şi Partidul Democrat (social-democrat de convenienţă) al D-lui Petre Roman ne readuce din adâncurile memoriei faimoasa sintagmă atât de dragă istoricilor comunişti: *"Monstruoasa Coaliţie"*. Ne putem teme că, prin întinderea, natura şi, uneori, chiar imoralitatea concesiilor pe care CDR se simte obligată să le facă în numele păstrării majorităţii parlamentare, schimbarea din Noembrie poate fi, foarte bine, doar de persoane şi nu de esenţă, ca şi schimbarea din Decembrie 1989.

Vorbeam, însă, de Dl. Măgureanu. Cum spuneam, ceaţa este foarte deasă peste adevăratele dedesubturi ale *"schimbării din Noembrie, 1996"*. Ceea ce declară Dl. Măgureanu acum, la spartul târgului, cum că după Noembrie 1996 s'a schimbat echipa, dar nu s'a schimbat regimul, ne întăreşte şi pe noi în aceeaşi convingere. Este suficient, de altminteri, să te uiţi pe la feluritele oficii diplomatice ale României ca să vezi cum personalul a rămas acelaşi, deseori cuprinzând oameni ai regimului comunisto-securist *"rotaţi"* dela un oficiu la altul, sau readuşi în acelaşi spaţiu geografic după ceva pierdere de urmă prin alte posturi. Asistăm, ce-i drept, la unele modificări exterioare, cum ar fi atitudinea faţă de exil şi de diasporă, atitudine care a virat dinspre aroganţa brutală - şmecheroasă apoi - spre o linguşeală jignitoare prin exagerarea cu care este practicată. Dar asta nu înseamnă că actualul ministru de externe intenţionează să se debaraseze de pleava ceauşisto-iliesciană. Dimpotrivă.

Ei, şi iată că Dl. Măgureanu, al cărui succesor nul cunoaştem încă, dar al cărui nume, odată publicat, ne va surprinde cu siguranţă, va trece, după cum sigur a spus-o la un moment dat, în politică. De fapt, dela poliţia politică la politica propriu-zisă. Nu ne îndoim că în mulţimea de dosare, peste care a fost jupân timp de şapte ani de zile, va găsi destule sfori de tras. Şi le va trage cu siguranţă, grija sa rămânând doar aceea de a nu se încurca în ele.

Va candida, poate, şi la preşedinţia României. Invocând - cine ştie - tradiţiile Agenţei Centrale de Informaţii a Statelor Unite, ilustrate prin mai mulţi chiriaşi principali ai Casei Albe.

Dar omiţând cu multă băgare de seamă să amintească şi de tradiţiile kaghebiste în materie. Ca şi de tradiţiile româneşti care, monarhiste fiind, n'ar intra nicicum în rezonanţă cu profilul moral şi politic al D-lui Măgureanu.

Vorba D-lui Petre Roman: *"Ar suna ca dracu'!"*.

CĂRŢI - ZIARE
MUZICĂ - VIDEO

DIN ROMÂNIA - ***LA DVS. ACASĂ!***

Abonaţi-vă la ***Ziare!***

Cotidiene:
- *România liberă*
- *Evenimentul Zilei*
- *Ziua*
- *Gazeta Sporturilor*

sau alte ziare la cererea dvs.

Săptămânale:
- *Expres Magazin*
- *Revista 22*
- *Revista Fenomenelor Paranormale*
- *Academia Caţavencu*
- *Bursa*

Lunare:
- *Rebus Flacăra*
- *Rebusache*

şi
excepţionala revistă ilustrată
- *Bucureşti - Match*

pentru un nr. trimis acasă: $6.99
Cumpăraţi un nr. pentru a vă convinge

Cărţi!

Cereţi listele de cărţi: peste 500de titluri! best sellers, istorie/spionaj, romane, cărţi de bucate, poliţiste, de dragoste, dicţionare, paranormal, referinţă

Cereţi lista de video şi muzică şi cărţi ! La patru cărţi comandate primiţi pe a cincea gratis! (la alegerea ARTIMMEX sau "Poveşti de Regina Maria") **PRIN:**

ARTIMMEX

Importers & distributors of publications

3555 Don Mills Road, Unit 6-530 Tel:(416) 493-4096
Willowdale, Ont M2H 3N3 Canada Fax:(416) 493-7266

PUNCTE DE DESFACERE pt. publicul din Toronto:
Magazinul ARTIMMEX-8 Craighurst Ave.(colţ cu Yonge St.#2628, N. de Eglinton)
"Forest Convenience":105 Parkway Forest Dr. Baxter's 798 Sheppard Ave. E:
Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe - 241 Rosethorn Av. TEC 1808 Danforth Ave.

CALL ANY DAY, ANY TIME

CANADA/ROMANIA

$1.39 PER MINUTE

CALL ANY DAY
No more waiting for weekends to call your family and friends back in Romania. Now you never have to worry about what day to call.

CALL ANY TIME
Stop watching the clock. Feel free to call any time of day or night. You never have to worry about time of day discounts.

ON ALL YOUR DIRECT-DIALLED CALLS TO ROMANIA.

- No monthly minimum
- No time of day restrictions
- No more waiting until evenings, late at night, or weekends to save
- Not a limited time promotion
- No percentages to calculate
- Freedom and savings. Guaranteed

GREAT LOW PER MINUTE RATES TO:

Germany	$0.65
Italy	$0.77
France	$0.49
Hungary	$0.81
Israel	$1.14

THE MOST™ SAVINGS PLAN

Sprint Canada

Get THE MOST FOR THE LEAST™

Call 1-800-470-6678

24 hours a day, 7 days a week

Rates are effective as of February 3, 1997 and are subject to change without notice. TM, Sprint logo, THE MOST, THE MOST FOR THE LEAST are trademarks of Sprint Communications Company L.P., used under license by Sprint Canada Inc. Sprint Canada Inc., 1997.

SUPREMAŢIA LEGII ŞI SUPERDICTATURA ARGINŢILOR

—Dan COSMULESCU—

Răbufnirea din Decembrie 1989 a însemnat pentru conştiinţa românească din ţară şi de aiurea o înseninare, o descătuşare din preaîndelungata şi dubioasa frăţească strânsoare a unei ideologii utopice şi agresivă, de sorginte răsăriteană, dar, concomitent, potrivit unui scenariu ocult elaborat de forţe malefice, servituţile şi chingile totalitarismului roşu au fost doar aparent slăbite de *"mari maeştri"* ai dezinformării şi diversiunii, fiind înlocuite cu altele mai *"umane"* şi oarecum mai *"trandafirii"*, dar şi mai înşelătoare, după care, *"specialiştii"* în domeniu s'au aşezat *"serios la lucru"* şi, cu mult *"sârg subteran"*, pentru cât mai urgenta şi neobservata lor înscăunare în fruntea treburilor publice, în folosul propriu şi al clienţilor lor.

Aşa s'au scurs aproape şapte ani, nu numai de perfidă frustrare a conştiinţei româneşti, dar şi de degringoladă şi prăbuşire economică, cu avantaje nemăsurate pentru uzufructuarii regimului, deveniţi, intempestiv aşa numiţi *"miliardari de carton"*, magnaţi devotaţi ai celor care-le-au facilitat şi tolerat malversaţiuni economico-financiare inimaginabile.

Profitând de un aşa-zis *"vid legislativ"*, ca şi de o legislaţie conjuncturală, pe care, de altfel, unii dintre *"miliardarii de carton"* au şi invocat-o, precum şi de ambiguitatea şi vânzoleala ce a caracterizat în toată această perioadă actul de decizie şi, uneori, chiar şi cel de justiţie, aproape instantaneu s'a declanşat o competiţie contracronometru a celor puşi pe căpătuială în toate sferele societăţii şi, mai ales, în afara legii.

Mass-media românească, dar cu precădere cea scrisă, presa, uneori cu multe riscuri, şi-a făcut un crez din a informa deschis şi cât mai complet opinia publică despre subteranele celor două insidioase fenomene antisociale aflate într'o ascensiune de neoprit în România: *"corupţia şi crima organizată"*, iar doi generali care au condus în perioada respectivă instituţii de specialitate, au pus sub lupa juridică, dar şi a bunului simţ, fapte dovedite cu probe şi documente autentice, incontestabile (unele, în facsimil), sesizând la timpul potrivit organele de decizie pentru rezolvarea urgentă şi în spiritul legii cazurile constatate. Cei doi generali, în apriga şi cinstita lor *"bătălie pentru adevăr"*, cu o disciplină caracteristică dar şi cu rigoarea impusă de responsabilitatea profesională, au relatat metodic, cu amănuntele necesare şi cu respectarea normelor specifice demersului întreprins, cele mai semnificative fapte constatate şi dovedite cu probe autentice, ca infracţiuni penale cu consecinţe grave. Cei doi generali, riscându-şi chiar postul la ora aceea, în spiritul dorinţei de a sluji adevărul, au atras atenţia celor mai înalte foruri ale statului, încă din 1991 şi 1992, asupra corupţiei, mafiei şi crimei organizate care au adus incomensurabile prejudicii avuţiei naţionale, sesizând bineînţeles, organele abilitate să întreprindă acţiunile de rigoare. Spre stupefacţia lor şi a celor de bună credinţă din sistemul judiciar, aproape în totalitatea cazurilor specifice, sesizate cu probe certe şi incontestabile (unele cu antecedente), de fapt şi cele mai grave (Zaher, Gigi Kent, Marcellini, Miron Cosma, Păunescu, Ilie Alexandru, Elvila, Caritas, Bancorex, Dacia *"Felix"* etc, etc.), nu au fost tratate prin prisma legii, ci, dimpotrivă, au fost suspect uitate, neglijate, tergiversate, ceea ce a încurajat şi mai mult pe corupători în activitatea lor infracţională, conducând implicit la degradarea situaţiei economice a ţării (fiind vorba de frustrarea bugetului naţional cu sume fabuloase), la scăderea continuă a nivelului de trai, la menţinerea majorităţii populaţiei în stare de mizerie şi promiscuitate.

Corupţia, acest fenomen quasigeneralizat în toate structurile sociale, şi-a creat un imperiu ascuns, subteran, o superdictatură a arginţilor (ce poartă păcatul originar al lui Iuda) care, la vremea respectivă, a antrenat forţe obscure chiar din structurile *"legislativului, executivului, justiţiei şi poliţiei"* **(I.P.)*** Se poate afirma că a existat (dacă nu, cumva, mai există şi acum) o conjuraţie a corupţilor pentru conservarea privilegiilor dobândite prin acţiuni ilegale şi subterane. Fostul director al SRI a făcut o afirmaţie elocventă în acest sens. De fapt, s'a afirmat că, corupţia poate fi generată de setea de putere. Doamne, fereşte-ne de acum înainte de asemenea iraţionale *"pofte"*! În perioada respectivă, un preaînalt înscăunat al vremii a afirmat retoric că în România există corupţie dar, poate dintr'o suspectă abulie, nu a dispus nici o măsură concretă pentru tragerea la răspundere sau judecarea, după caz, a corupţilor prea bine cunoscuţi, de altfel, din rapoartele şi sesizările primite dela organele de *"resort"*. Concluzia se impune dela sine: *"nu există voinţă politică pentru eradicarea acestui cumplit flagel, a acestei plăgi sociale"*, ale cărei grave urmări le suportă majoritatea populaţiei ţării şi astăzi.

Şi, în consecinţă, conjuraţia corupţilor, care nu a avut interesul să scoată la lumină adevărul, a trăit cu satisfacţie, efemeră însă, momentul demiterii şi demisiei celor doi generali (deveniţi, între timp, inderizabili), curajoşi şi vajnici luptători pentru adevăr şi dreptate.

Dar, precum bine se ştie, *"adevărurile nu pot fi învinse"* căci, iată, numai în câteva luni după dezmeticirea electoratului român din somnul ideologic şi paralizant căruia i-a fost victimă prea multă vreme, încet, încet, infracţiunile constatate cu ani în urmă de cei doi generali se confirmă acum şi intră, probabil, pe rol.

În mod cert, nimeni nu doreşte ca procesele ce se vor derula în cazurile respective să constituie prilej de răzbunare. În toate cazurile trebue să domine numai spiritul legii şi dorinţa legitimă a tuturor cetăţenilor ţării de a cunoaşte adevărul, căci poporul român, la această oră, este dornic şi însetat de dreptate pe care a iubit-o din moşi, strămoşi. După atâta umilire, prin sfidarea art.16 din Constituţia ţării, care prevede că *"nimeni nu este mai presus de lege"*, se cuvine parcă, acum mai mult ca oricând, ca cetăţeanul român să se bucure, cinstit şi demn, de drepturile sale legitime, pe care să nu i le mai încalce nimeni.

Este un bun augur acţiunea de eradicare a corupţiei care a erodat la temelie edificiul economico-social românesc aproape şapte ani, dar trebue să se ştie că reuşita acesteia se bazează nu numai pe lege, ci, totodată, pe moralitatea, seriozitatea şi mesajul cinstei, corectitudinii şi onoarei pe care-l poartă membrii comisiilor respective din partea cetăţenilor. Dacă nu se întrunesc cumulativ aceste atribute, se va afla în mare pericol însuşi adevărul şi asta presupune o nedreptate. Şi, *"unde nu este dreptate, nimic nu e"*, ca să parafrazez refrenul unui cântec la modă. Cei care se vor afla în această nobilă postură pentru stabilirea adevărului, şi numai a adevărului, trebue să fie convinşi că poartă cu ei, înainte de orice, răspunderea propriei conştiinţe, mai ales cei care-şi desfăşoară activitatea în roba sobră a lui *"dura lex, sed lex"*.

Este oportun a adresa un mesaj tuturor celor care conduc astăzi treburile publice ale ţării, destinele cetăţenilor ei, ***la orice nivel,*** că în *"bătălia pentru adevăr"*, în acţiunile anticorupţie, antimafie şi împotriva crimei organizate, trebue să elimine orice servitute, de orice ordin şi de orice nuanţă, să nu se împiedice de platoşa imunităţii parlamentare pe care mulţi o poartă spre a-i proteja încă de rigorile legii pentru infracţiuni deja cunoscute, şi să-şi purifice demn, serios şi ferm, propriile rânduri, ştiindu-se că numai în acest mod vor crea în România un climat de însănătoşire morală necesară ca aerul, o atmosferă de încredere generală, în domnia legii şi a bunului simţ, care altădată constituiau temelia vieţii noastre şi a unui binemeritat respect internaţional.

* I.P. = Ion Pitulescu, unul dintre cei doi generali amintiţi în articol, autor al unei cărţi documentare.

EMINESCU E BATJOCORIT. SĂ-L APĂRĂM !

George BĂJENARU

Editorialul intitulat *"...Şi-i străin în ţara lui"* semnat de Domnul Nicolae Dabija, în săptămânaul *"Literatura şi Arta"* (Joi, 3 Aprilie, 1997), al Uniunii Scriitorilor din Moldova, m'a umplut de mâhnire şi de revoltă. Nu pot concepe că ar exista pe lume un singur Român, care să nu se cutremure aflând de batjocura la care este supus *"drapelul"* culturii noastre, Mihai Eminescu. Faptul este cu atât mai grav, cu cât insultele la adresa aceluia care ne-a învăţat a vorbi şi a simţi româneşte, vin nu numai din partea unor rău voitori dela Chişinău, ci ele au ajuns chiar să fie rostite de scriitori dela Bucureşti, adică de acolo, de unde Eminescu a gândit şi a muncit până la istovire, apărându-ne existenţa şi demnitatea. Ar fi fost mai interesant dacă Domnul Dabija ar fi dat numele acelui *"Înalt funcţionar dela Uniunea Scriitorilor din România"*, care, potrivit celor scrise de domnia sa, *"ne reproşa"* nu demult: *"Cu moaştele lui Eminescu şi Ştefan cel Mare n'o să puteţi intra în Europa"*, căci numele prsoanei respective ar merita să fie trecut într'o eventuală cronică a aversiunii faţă de istoria şi cultura Românilor.

Cu amărăciune citesc în relatarea Domnului Dabija: *"Marele poet Ştefan Augustin Doinaş îl învinuia, chiar în ziua naşterii poetului, într'o emisiune televizată, pe autorul "Leceafărului", că acesta ar fi "protolegionar"*.

Acum, când Eminescu e batjocorit, datoria noastră e să îl apărăm.

Deşi în aparenţă măgulitoare pentru legionari, în realitate, etichetarea făcută de Domnul Doinaş poate mâhni pe orice Român, indiferent de orientarea lui politică. Fiindcă Eminescu nu poate fi etichetat ori indexat de nimeni. Iată de ce epitetul cu care se exprimă poetul deloc *"marele"* Doinaş la adresa lui Eminescu, mă pune pe gânduri. Oare nu îşi dă seama Domnul Doinaş că între metafora porcului mistreţ din Levant, aibă el şi *"colţi de argint"* şi aceea a *"Luceafărului"*, este o distanţă de mii de ani lumină, adică tot atât de mare, cât între domnia sa şi Eminescu? Să nu ştie Domnul Doinaş că Eminescu nu a fost altcineva decât geniul care ne-a învăţat cum să vorbim mai frumos, cum să creăm mai frumos, şi cum să simţim româneşte?

În anii de tristă amintire ai socialismului *"triumfător"* din România, am asistat la un simpozion în care un activist de partid susţinea cu o mândră prostie, că dacă ar fi trăit în acea *"epocă de aur"*, *"Eminescu ar fi fost membru al partidului comunist"*. Pe atunci Domnul Doinaş se afla în culmea gloriei sale literare, premiat de Uniunea (comunistă) a Scriitorilor şi de Academia (şi ea comunistă) a României. De ce nu şi-a vârît Domnul Doinaş atunci capul prin fereastra televiziunii, ca să-l etichetez pe Eminescu drept *"protolegionar"*? Fiindcă îi era frică. De ce o face el tocmai acum? Fiindcă a găsit conjunctura favorabilă, când guvernul dela Bucureşti, şi-a exprimat prin Domnul Emil Constantinescu intenţia de a renunţa la teritoriile româneşti, pe care Eminescu le-a apărat cu toată fiinţa şi cu tot sufletul lui de Român. Propria sa atitudine faţă de Eminescu îl face pe Domnul Doinaş ecoul unei politici de înstrăinare a Românilor de propria lor ţară, de deromânizare şi de deeminescizare. Faptul nu poate mira pe nimeni, de vreme ce aşa-zisa operă a Domnului Doinaş nu îşi trage seva din izvoarele clasice româneşti, precum opera lui Eminescu, ci din hăţişurile Levantului şi ale altor locuri ciudate şi halucinante de aiurea.

În noua etapă de deromânizare a Românilor, în care, din punct de vedere simptomatic, se pare că se pregăteşte să intre cultura română, *"opera"* Domnului Doinaş ar putea oricând fi un magistral exemplu, iar Domnul Doinaş ar putea umple cele mai înalte fotolii de onoare dela Academie sau dela Uniunea Scriitorilor. Dacă Domnul Doinaş şi *"înaltul funcţionar"* menţionat în editorialul Domnului Dabija, ar face parte, să presupunem, dintr'o mişcare anti-Eminescu şi deci anti-românească, aceasta ar fi un fapt deosebit de grav, ce ar aduce prejudicii mari culturii române. Oricum, afirmaţia Domnului Doinaş nu ar putea decât să semene, pe alocuri, printre oamenii neavizaţi, îndoieli faţă de valoarea în ansamblu a celui ce a atins absolutul în cultura românească. Nu cunosc ce atitudine vor fi luat scriitorii din România faţă de afirmaţia Domnului Doinaş, dar dacă şi *"un înalt funcţionar"* dela Uniunea Scriitorilor îndeamnă la tăcere, când e vorba de reamintirea lui Eminescu şi a lui Ştefan cel Mare, atunci înseamnă că la acea Uniune a Scriitorilor este ceva putred.

Cine îl atacă pe Eminescu, atacă o ţară şi un popor, pe care un poet dispărut recent (Marin Sorescu) le numea, într'o frumoasă poezie a sa, *"Eminescu"*. Dacă Domnul Doinaş îl etichetează pe Eminescu drept *"protolegionar"*, atunci domnia sa nu poate fi decât un epigon, adică un urmaş nedemn de marele său înaintaş, cu alte cuvinte, un individ făcând parte din categoria acelor *"simţiri reci, bârfe zdrobite"* sau *"măşti râzânde, puse bine pe-un caracter inimic"*, aşa cum îi numea Eminescu pe epigoni.

Aflând de atitudinea mizerabilă a epigonului Ştefan Augustin Doinaş faţă de Eminescu chiar în ziua de naştere a marelui nostru poet, m'a cuprins, vorba lui Topârceanu, *"o tristeţe iremediabilă"*.

Ar fi foarte interesant de ştiut dacă actualul Ministru al Culturii dela Bucureşti, Domnul Ion Caramitru, care din câte am auzit este un mare îndrăgostit de opera lui Eminescu, şi-a exprimat vreo părere referitoare la afirmaţia Domnului Doinaş sau la aceea a funcţionarului dela Uniunea Scriitorilor. Oricum, politica de etichetare şi de profanare a sacrei rememorări a lui Eminescu şi a marilor noştri voievozi, ar trebui descurajată cât mai e timp.

Dacă statuia lui Eminescu are loc în capitala culturii întregii lumi, care este Parisul, este de-a dreptul revoltător că la Chişinău, pe aleea clasicilor, nu mai este loc pentru bustul sculptat al Luceafărului culturii române.

Domnul Ion Ciubuc, Primul ministru al Republicii Moldova, a omagiat recent, printr'o scrisoare specială, redacţia *"Revistei Literatura şi Arta"*, şi a fost prezent la jubileul de două decenii al acestei reviste, pe care aş numi-o eroică, dată fiind permanenta sa luptă pentru *"creşterea limbii româneşti"* şi păstrarea spiritului românesc în Basarabia. Doamne, cât de frumos gestul primului ministru. Sper ca acest fapt să fie urmat de schimbarea opticii administraţiei Chişinăului faţă de Eminescu. Exemplul Parisului şi al Domnului Chirac în ceea ce priveşte respectul faţă de marele simbol al culturii Românilor, mi se pare colpleşitor.

Scrisori esenţiale

CULTURA ÎNTRE ELITISM ŞI KICI

—Teodor BRĂILEANU—

Domnule ministru al Culturii, Ion Caramitru,

După decăderea economiei, vine criza morală. De fapt ele nu vin una după alta, ci se întrepătrund. Aş zice că tocmai criza morală a dus la decăderea economică. Mentalitatea lui *"ne făcurăm că făcurăm"* a dus la inevitabilul *"dar şi ei se făcură că ne plătiră"*. Acest oltenism încă ne caracterizează. El vine ca un principiu de bază născut de concepţia biologismului vulgar în care totul trece prin burtă. De aici politica pedesristă a lui *"ia acum' cât poţi; tu cu ai tăi; cât o ţine"* dublată de cea a sălbăticiei în a lua cu orice chip (fără a da), pe baza moralei inumane: *"decât să plângă mama, mai bine să plângă mamă-sa"*.

Şi arta - ca parte principală şi componentă a culturii, - reflectă această mentalitate.

Sunt sigur că oamenii adevăraţi, rămân oameni în orice vreme şi'n orice context conjunctural.

Fără ei lumea ar fi de multe ori pe marginea prăpastiei şi s'ar duce la fund prin haos moral.

Evident, omenirea există pentrucă domină ordinea şi morala care dau reguli pe care majoritatea oemenilor le cunosc şi le respectă, aplicându-le.

Aceste reguli, la noi, au fost stricate prin răsturnarea valorilor şi distrugerea ierarhiilor. Egalitarismul comunist a scos în faţă nulităţi care au urmărit numai interesul personal - lor să le fie bine - ceilalţi să stea cu capul la pământ şi să se supună. Aceasta după ce în 45 de ani au reuşit să distrugă elita intelectuală, creind o aşa-zisă intelectualitate de tip nou obedientă şi suficientă (de genul Vadim Tudor şi Adrian Păunescu). Acest adevăr, zis de atâtea ori, aproape că s'a tocit şi pare să nu mai aibă nici o relevanţă. Efectul în popor însă este catastrofal. În cei şapte ani de libertinaj, aproape comandat, s'a ajuns la o risipire culturală greu de prins într'o frază care să caracterizeze rotund fenomenul. În faţa acestui val năucitor intelectualitatea ... s'a grupat în fracţiuni care sunt deocamdată sterile. Şcoala aproape că nu se vede ca instituţie publică în stare să stăpânească actul moral. Limbajul copiilor începând din curtea şcolii, însoţit de gesturi şi atitudini agresive pe stradă şi comportamentul la joacă este cutremurător. Deşi tinerii de azi au trecut prin şcoală (majoritatea covârşitoare sunt absolvenţi a cel puţin 8 clase elementare), modul lor de a fi - mai ales la sate - ne pune serios pe gânduri. În cultură continuă formele cuminţi şi neangajante din comunism. Acelaşi gen de spectacole la posturile de televiziune, aceiaşi actori şi aceiaşi cântăreţi care nu au culoare, la fel lumea este privită ca un spectacol în care sistemul de petrecere domină. Filmele reiau subiecte albe (filmele româneşti) iar între cele străine - care sunt majoritare - domină cele de consum, filmele poliţiste sau de violenţă, care măresc starea de rătăcire în care se află morala noastră azi. (Creaţiile proprii din domeniu nu vin cu limpeziri. Diversiunea din filmele lui Caranfil junior ne arată încă odată că nu aşa trebue folosiţi banii şi relaţiile cu Franţa. Ţara nu are nevoie de ambiţioşi ca Teodor Caranfil, care vrea cu tot dinadinsul să facă din feciorul lui un mare regizor. Degeaba. Omul e departe de aşa ceva, de aceea capacitatea de a crea un film realist, smuls din existenţa noastră, care să ne arate exact pentru a înţelege ce ne lipseşte).

Elitele - grupate în supraelita din jurul lui Andrei Pleşu - sau risipite în anonimatul apariţiilor fugare - nu văd şi nu aud. Nu văd că tot cei care au fost se luptă din răsputeri ca tot ei să fie, că în sate nimicul cultural este *"umplut"* de şmecheraşi constituiţi în orchestre electronizate (dominate de ţigani) şi de foştii lucrători din cooperaţia sătească, acum făcători de discoteci. Atât discotecile cât şi orchestrele improvizate difuzează ***haos cultural***. Muzica lor este *"făcătură proprie"* la orchestre, iar discotecile au casete cu muzică străină dela periferia marii muzici moderne de azi. Necazul este că stilul a pătruns până'n casele oamenilor, dominându-le petrecerile, după cele trei mari acte primordiale: naşterea, cununia, moartea.

Acest fenomen constituie un atentat la cultura naţională.

Pedeserismul a dat frâu liber: biologismul vulgar; acest trai pe vătrai al activiştilor cu sloganul *"acum; cât suntem la putere; cât o ţine"*, permis şi conducătorilor unităţilor economice şi din comerţ. Acum el s'a generalizat, păstrând în oameni tendinţa de a face ceva de mântuială, de-a nu se implica în a învăţa (şi a se cultiva) şi mai ales în a îndrăzni să întreprindă ceva pe cont propriu, în

Continuare în pag. 10

DINTRE CRIMELE COMUNISTE

În anul 1996 la Lugoj a văzut lumina tiparului volumul *"Voi n'aţi fost cu noi în celule..."* semnat de Ion Gheorgheosu.

Volumul are 262 de pagini şi el înfăţişează grozăviile prin care le-a fost dat să treacă unor elevi, în vârstă de 17-18 ani, dela Liceul *"Traian"* din Caran-Caransebeş.

Povestea este destul de simplă.

În 1948, un grup de elevi din ultimele clase al liceului de băieţi din Caransebeş au hotărît să ajute cu cât puteau pe soţia profesorului lor de geografie, arestat de comunişti.

Această iniţiativă generoasă şi lipsită de orice fel de periculozitate socială (ba chiar din contră!) a fost folosită de Securitatea din Banat pentru a oferi un exemplu în terorizarea locuitorilor din Caransebeş. În acei ani, întregul Banat muntos era cuprins de revoltă. Muntenii din Banat, cei dintâi pe cuprinsul României, se ridicau cu arma în mână contra comuniştilor. Era o revoltă naivă. Oamenii aceia nu ştiau că peste capul lor, se parafează înţelegeri între indivizi despre care încă nu ştim ce să urîm mai mult: cruzimea de fiară a unora sau perversitatea diabolică a altora. Nu este mai puţin adevărat că peste vremi, revolta armată bănăţeană îşi păstrează semnificaţia ca semn al unei voinţe de a fi, care mereu a trecut şi va trece peste voia şi gândul unor tirani de o clipă.

Oricum, în acest context, Securitatea din Caransebeş a căutat să ofere un motiv de spaimă cumplită oamenilor din Caransebeş şi a făcut asta călcând în picioare vieţile unor copii nevinovaţi.

Au fost arestaţi elevii Petru Drăgulete, Gh. Delurinţu, Ion Obrejan, Mihai Buracu, Achim Crăciun, Vasile Izvercean, Bujor Sârbu, Aurel Crăciun, Petru Aldea şi încă alţii şi au fost aruncaţi în temniţă.

O vreme s'a crezut că totul se va isprăvi prin eliminarea din Liceu a acelor copii.

În 1948-1949 oamenii în România erau încă naivi. Securitatea fusese alcătuită să terorizeze şi cabalele le arătaseră bine că teroare este a genera suferinţă fără motiv şi fără a suferi consecinţe.

Securitatea a acuzat pe acei copii de complot; prin torturi i-a făcut să *"declare"* că erau organizaţi şi că aveau sentimente potrivnice statului.

Meritul volumului *"Voi n'aţi fost cu noi în celule..."* stă şi în aceea că a publicat toate actele folosite la *"procesul"* intentat acelor copii.

Acele declaraţii sunt ridicole. Ele arată doar că acei copii erau prieteni unul cu altul, că se întâlneau şi se plimbau împreună şi că împreună au adunat câteva sărace sute de lei, cu care au ajutat-o pe nevasta profesorului lor de geografie, arestat. Aceste declaraţii patetice au fost suficiente ca Securitatea să declare existenţa unei organizaţii *"legionare"* (?!) şi să trimită în judecată pe acei bieţi copii. Sistemul comunist a primit de bune acele aberaţii şi copiii au fost condamnaţi. Ei au trecut prin teminţele comuniste şi unii dintre ei chiar şi prin iadul lor cel mai de dedesubt, care a fost Piteştiul. În mod miraculos, ei au scăpat cu viaţă, dar cu existenţele zdruncinate pentru totdeauna.

Cartea *"Voi n'aţi fost cu noi în celule..."* are două merite principale. În primul rând, ea arată mostruozitatea sistemului comunist, caracterul lui inuman. Dar în afară de aceasta, cartea ne mai spune ceva.

Ea ne spune că cei care au bătut şi ucis sub comunism, sunt între noi şi ne rânjesc în faţă.

În acest context rămâne de neînţeles cum, la opt ani dela revolta naţională anticomunistă, cei ce au comis crime sub comunism nu au fost condamnaţi măcar sub forma minimală a marginalizării sociale şi a oprobriului moral. Acest fapt rămâne un motiv de profundă îngrijorare, căci trupurile sociale care nu vor, sau nu pot, să înveţe din experienţa trecutului vor fi silite, finalmente, să îl repete.

Oricum, volumul *"Voi n'aţi fost cu noi în celule..."* rămâne o pagină zguduitoare despre crimele comuniste.

Alex. NEMOIANU

Legiunea la 70 de ani

—Zahu PANĂ—

"Am convocat la Iaşi pentru Vineri 24 Iunie 1927, ora 10 seara, în camera mea din str. Florilor Nr. 20, pe Văcăreşteni şi pe puţinii studenţi care mai rămăseră între noi.

Într'o condică, cu câteva minute înainte, scrisesem următorul ordin de zi, numerotat cu Nr.1:

Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara, se înfiinţează "LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL", sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.

Fixez ca şef al gărzii la icoană pe Radu Mironovici.

Corneliu Zelea Codreanu."

(Pentru Legionari, pag. 295-296).

Sobru, lipsit de orice festivitate, cu o simplă însemnare într'o condică, acest anunţ a devenit o inscripţie lapidară pentru istoria Neamului Românesc.

Era acesta actul de naştere al unei noi formaţiuni politice, al unui nou partid? Departe de gândul fondatorilor. Ion I. Moţa, unul dintre fondatori, scria chiar în acel an în Nr.1, Anul I, din 1 August al publicaţiei *"Pământ Strămoşesc"* articolul *"La Icoană"*, din care desprindem: *"Dela icoană şi altar am pornit... Noi nu facem, şi n'am făcut o singură zi din viaţă noastră, politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. În focul ei ne consumăm, şi în întregime stăpâniţi de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere şi dezarmare, căci forţa, ale cărei unelte vrem să fim, e etern invincibilă".*

Atât Corneliu Z. Codreanu cât şi Ion I. Moţa, au crezut, au trăit şi au murit de violenţă, dar credinţa şi idealul lor a rămas invincibile.

În perioada respectivă, România era suprasaturată de numărul de partide politice existente pentru a mai înfiinţa unul în plus. Nu ducea lipsă nici de talente, dar nu de oameni ducea ţara lipsă, ci de caractere.

"Un nou partid politic... nu poate să dea decât cel mult un nou guvern şi nouă guvernare, o şcoală legionară însă, poate să dea ţări. acesteia un mare tip de Român". (CZC, Pentru Legionari, pag.308).

Cum putea fi realizat acest *"mare tip de Român"*? Până a se ocupa de defectele neamului şi ale politicianismului, fondatorii Legiunii au început să se ocupe de propriile lor slăbiciuni pentru a le cunoaşte şi a le învinge. Numai după ce s'au cunoscut bine pe ei înşişi şi unul pe altul, au trecut la organizare.

Liniile directoare pe care au pornit iniţial au fost: *1) Credinţa în Dumnezeu. În Legiune nu erau primiţi ateii. 2) Încrederea în misiunea lor. 3) Dragostea dintre membri şi 4) Cântecul.* Referitor la acest punct din urmă, greu de înţeles pentru politicienii de meserie, Codreanu explică: *"Probabil, nepornind pe drumul raţiunii, cu alcătuiri de programe, discuţii contradictorii, argumentări filosofice, conferinţe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice era cântecul" (CZC, op. cit. pag. 303).* Mai târziu, când Legiunea se va dezvolta şi-i va cunoaşte pe oameni mai bine, Căpitanul va spune: *"Pentru a putea să cânţi iţi trebue o anumită stare sufletească, o armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi de vrăjmăşie faţă de camaradul său. Şi nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă." (op. cit. pag.303).*

Cei care au fost în închisori pot mărturisi cât de întăriţi se simţeau în prezenţa legionarilor. În cele mai grele situaţii, legionarii cântau şi una din primele pedepse instituite de comunişti în închisori, a fost pedeapsa pentru cântec.

Ca principiu de relaţii sociale, Legiunea nu se baza nici pe principiul autorităţii, nici pe acela al libertăţii, ci pe ***principiul dragostei***, pentrucă în acest principiu îşi au rădăcinile şi autoritatea şi libertatea.

În lumea în care atotstăpânitoare era materia, Legiunea se desolidariza de această mentalitate. *"Nu negăm şi nu vom nega existenţa, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar negăm şi vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute"* scria Corneliu Z. Codreanu, iar în legătură cu acuzaţia ce s'a adus că Legiunea nu are program izvorît din capul unuia sau mai multora, a spus: *"Nu ne-am legat împreună cei ce cugetam la fel, ci acei ce simţeam la fel. Nu cei ce aveam acelaşi fel de a gândi, ci acei ce aveau aceeaşi construcţie sufletească"*, pentrucă statuia Raţiunii *"Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi dispreţui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieţii".*

Pornind dela aceste principii, au fost editate cărţile de educaţie legionară, pentru cei care voiau să intre în Legiune: *"Cărticica Şefului de Cuib"* şi *"Frăţia de Cruce"*, pentru pregătirea şi educarea elevilor de liceu.

*"Cea mai mare primejdie naţională stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană, dând naştere acestui **tip de om, creind această căzătură morală**: politicianul care nu mai are nimic cu noblеţea rasei noastre; care ne **dezonorează şi ne omoară".***

"Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această ţară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna şi România se va prăbuşi, cu toate strălucitele programe cu care "şmecheria" degeneratului va şti să ungă ochii mulţimilor nenorocite".

Aceste cuvinte au fost spuse şi au fost scrise acum 70 de ani. Ne cutremurăm în faţa acestor previziuni, echivalente pentru Neamul Românesc, doar cu profeţiile Vechiului Testament pentru redresarea poporului evreu.

Pătura conducătoare alogenă sau indigenă trădătoare, nu putea primi cu uşurinţă aceste adevăruri. Vocea aceasta trebuia astupată.

Nu se împliniseră nici patru ani dela înfiinţare şi Legiunea Arhanghelul Mihail, era cunoscută în întreaga ţară ca singura forţă care va putea scoate România din marasmul în care o aduseseră politicienii. Ministrul de Interne Vaida Voevod, analizând cu spirit de dreptate toate infamiile de care erau acuzaţi legionarii, a văzut că nu erau bazate pe fapte reale şi le-a lăsat dreptul constituţional de a activa nestingheriţi, fapt care i-a nemulţumit pe duşmanii Legiunii. Prin atacuri în presă şi ameninţări de toate felurile, Vaida este înlocuit la Ministerul de Interne cu Mihalache, cunoscut pe vremea aceea pentru vederile lui de stânga, şi la 11 Ianuarie 1931, Legiunea Arhanghelul Mihail şi expresia ei politică, Garda de Fier, sunt dizolvate printr'un jurnal al Consiliului de Miniştri. Codreanu şi camarazii lui sunt arestaţi şi în urma unui proces care are loc după 87 zile de închisoare, sunt achitaţi în unanimitate.

De câte ori se anunţa un loc vacant în parlament şi legionarii intrau în campanie electorală, guvernul dizolva, în mod arbitrar Legiunea. Astfel, după dizolvarea de către PNŢ cu Mihalache la Interne, în Aprilie 1931 cad ţărăniştii şi vine guvernul Iorga-Argetoianu. Garda de Fier este din nou legală, dar după succesele dela Neamţ şi Tutova, unde a câştigat alegerile, speriaţi de popularitatea Gărzii, o dizolvă din nou, dar guvernul Iorga a căzut şi s'a constituit un nou guvern naţional-ţărănist în frunte cu Vaida. Garda de Fier este din nou legală, până în Decembrie 1933, când la guvern vin liberalii, după o lungă absenţă care i-a obosit de aşteptare.

Carol al II-lea nu era încântat de venirea liberalilor la guvern, pentrucă Duca, fidel urmaş al lui Vintilă Brătianu care a declarat: *"Să-mi sece mâna dacă voi întinde-o acestui aventurier"*, a spus la rândul său conducerii partidului, în raporturile cu Carol: *"Sfatul ce dau partidului, este o intransigenţă absolută".*

În intrigile dirijate de Carol al II-lea şi camarilă, în guvernul liberal a fost impus ca Ministru de Externe N. Titulescu, dela ţărănişti.

Influenţa Gărzii de Fier crescuse atât de mult în ţară, încât îi alarmase pe bancherii străini şi oculta care conducea din umbră România. Nu mai era vorba de conflicte locale cu jandarmii, ci de pericolul pentru ocultă de a-şi pierde privilegiile din România.

Titulescu primeşte ordin să acţioneze şi vine la Bucureşti, condiţionând rămânerea pe post de dizolvarea Gărzii de Fier. Carol al II-lea era interesat de adâncirea conflictului dintre Garda de Fier şi Duca, încurajând pretenţiile lui Titulescu, şi astfel, în şedinţa din 9 Decembrie 1933 a Consiliului de Miniştri, Garda de Fier este dizolvată printr'un Jurnal al Consiliului, sediile sigilate şi peste 10.000 de legionari au fost arestaţi.

Poliţia şi Jandarmii trec la acte de teroare şi ucideri. Sub guvernul liberal din 1933, au început asasinatele politice de stat. La Hârşova a fost asasinat studentul Virgil Teodorescu, la Bucureşti economistul Sterie Ciumetti şi alţi legionari în restul ţării. A urmat reacţia legionarilor şi la 29 Decembrie 1933, I.G. Duca este omorît pe peronul gării Sinaia.

Procesul care a avut loc îi condamnă pe cei trei atentatori - care s'au predat autorităţilor - la muncă silnică pe viaţă, iar restul legionarilor arestaţi sunt achitaţi şi puşi în libertate.

Maturizarea şi creşterea Legiunii necesita o nouă fază în politica României care, luând expresia de partid, s'a constituit în Partidul Totul pentru Ţară, sub preşedinţia generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul, devenind astfel în numai aproximativ trei ani, cea mai puternică formaţiune din ţară.

Deşi la alegerile parlamentare din 20 Decembrie 1937, se clasează pe locul trei, după liberali şi ţărănişti, forţa Legiunii era mult mai mare, pentrucă tineretul care era baza ei, format din elevi, studenţi, ţărani şi muncitori sub 21 de ani, nu aveau încă drept de vot.

Această forţă l-a făcut pe Carol al II-lea să treacă dela represaliile obişnuite la genocidul regal, secondat de cel mai mare ticălos din politica României, sinsitrul Armand Călinescu.

În Februarie 1938, Carol desfiinţează toate partidele şi instaurează dictatura regală. Manevra avea - cum s'a văzut - un singur scop, lichidarea Legiunii şi a conducătorului ei.

Asasinarea prin sugrumare a lui Corneliu Z. Codreanu şi a celorlalţi 13 legionari în noaptea Sfântului Andrei din 1938 (despre care s'a scris pe larg în *Cuvântul Românesc*) este fără precedent în toată istoria zbuciumată a României dela năvălirile barbarilor până în epoca fanariotă.

Marea hecatombă din Septembrie 1939, când într'o singură noapte au fost luaţi din pat şi ucişi, fără a fi condamnaţi, sute de legionari dintre care 258 sunt identificaţi şi locurile crimei cunoscute, nu-şi are echivalent decât în Cambodgia asiatică a lui Pol Pot.

Cu toate uciderile şi exterminările de tot felul, de genul batalioanelor de sacrificiu pe front, iniţiate de Antonescu, la venirea Ruşilor în ţară, forţa anticomunistă cea mai organizată era Mişcarea Legionară. Împotriva ei s'a năpustit toată urgia, cu cortegiul de arestări şi asasinate, culminând cu experimentul unic de dezumanizare, cunoscut sub numele de *"Fenomenul Piteşti"*.

Românii şi în special tineretul, sunt în permanenţă victimele unei campanii de dezinformare în ceea ce priveşte adevărul despre Legiune, încât oameni de bună credinţă s'au scăpat încă de falsa imagine despre Legiune. Acestei campanii i-au căzut victime şi mulţi istorici, cărora li s'a servit doar material de propagandă în loc de acte autentice. Mulţi şi-au dat însă imediat seama de panta eronată pe care erau împinşi şi având acces la mai multe documente decât pe vremuri, au început să cunoască adevărul despre această Mişcare de reînnoire spirituală a României, hulită cu o ură viscerală de duşmanii ţării şi ai Neamului.

Nici după 1989 n'a scăpat de atacuri. Sfidând orice act de bun simţ Iliescu, de fiecare dată când pornea o acţiune anti-populară, pretexta pericolul legionar, încât şi atunci când a adus minerii la Bucureşti, a declarat că Piaţa Universităţii era un act de rebeliune legionară. Chiar mulţi din foştii deţinuţi politici din aşa-numitele partide democrate, sunt cuprinşi de o curioasă amnezie, când este vorba de legionarii care i-au ajutat de multe ori în închisori, împărţind bucata de pâine cu ei, sau ajutându-i la normele greu de realizat.

Urmaşii celor care au fondat Legiunea acum 70 de ani îşi urmează drumul lor. Ei nu se înfig nici la avantaje, nici la conducere, înfiinţând partide, nici la denigrări. Din sărăcia lor au ridicat Mausoleul dela Aiud, pentru odihna oaselor celor morţi în suferinţă, femeile au înălţat capela dela Mislea, cei din munţi au ridicat un monument în Făgăraş, pentru cei căzuţi în lupta pentru credinţă şi libertate. La fel la Gherla, la Balaci şi pe întreg cuprinsul ţării.

Viitorul Legiunii? Atâta timp cât în România va trăi un singur Român care să simtă ce au simţit fondatorii ei, Legiunea va trăi, fiindcă Legiunea nu este nici doctrină, nici program politic, ci simţire şi trăire creştină şi românească, şi pentru aceasta nu se cere carnet de membru.

CULTURA ÎNTRE ELITISM ŞI KICI

Urmare din pag. 9

mod legal. De aici expedientele, improvizaţiile, hoţia şi corupţia.

În acest timp, elita intelectuală practică ambiguitatea şi exprimarea criptică, fabulistică (cu care a reuşit să străbată tunelul comunist) fără a ne da semne că am ieşit la lumină şi ne putem exprima liber. Unii au sărit din barca roşie în cea albă şi experimentează un ortodoxism jenant, ezoteric şi fastidios, afişându-l ca pe o modă retro, redevenind *"la modă"*. Câţiva şoptesc vag, fără vlagă, ca dintr'un pustiu, ceva despre cultura tradiţională românească, dar fără a pomeni ceva de cultul strămoşilor, de apropiere de Glie şi de Dumnezeu, ferindu-se a pomeni ceva de spaţiul mioritic, de fiorul zicerii unei doine, de contemplaţia naturii şi de pătrundere în sentimentele cele mai puternice legate de părinţi şi copii, de bătrânii înţelepţi, păstrători şi continuatori ai datinilor şi obiceiurilor. Nimeni nu pronunţă clar şi simplu Credinţa în Dumnezeu, Neam, Lege şi Rege (conducătorul unic, tradiţional). Tinerii poeţi se pierd în jocuri verbale, mimând o filosofie superioară, fiind departe de sentimentele mari (lăsându-i tot lui Păunescu libertatea de a bate, până la istovire monedă pe dragostea faţă de părinţi şi de patrie). Persiflând totul şi toate, Mircea Dinescu îndepărtează omul de literatură, creind în mulţime impresia că poeţii (scriitorii) sunt nişte oameni care vor să fie ***văzuţi*** şi ***ascultaţi***, de unde să le iasă niscai parale.

Mai mult decât atât, elitiştii *"de vârf"* (grupaţi în jurul lui Andrei Pleşu) prin revista *"Dilema"* cheamă la îndoială şi suspiciune, vulgarizând mesajul din Glosa lui Eminescu, cerând omului să rămână mereu în dilemă: ies nu ies din comunism; o fi bine să renunţ la fabrică şi să mă întorc la ţară, chiar este marxismul o aberaţie istorică; care-i *"filosofia"* şi *"ideologia"* capitalismului contemporan. N'o fi oare o altă cale care să ducă la fericirea maselor printr'o egalitate în nivel superior? Ce-i aia certitudine? Cine este atât de sigur că dacă renunţăm la îndoială mai putem atinge adevărul. Sunt întrebări pe care le deduc, fiindcă niciodată ele nu se pun clar şi tranşant.

Dar şi aşa mesajul elitei superioare nu are nici o audienţă în mass-media. Tot Păunescu şi Vadim Tudor au texte care se cântă la radio, tot ei ocupă, după Eminescu, destul loc în emisiunile culturale, ei, spiritul lor. Asta pentrucă Revoluţia nu şi-a creat poeţi. Încă nu s'a ivit un poet al Revoluţiei din 1989. Nu mai vorbim de prozatori. Tac. De parcă Revoluţia ar fi ceva despre care trebue să se vorbească peste 20 de ani (cum cere Silviu Brucan, un glas care trebue să tacă, după ce a vorbit atât de mult în comunism, glas care are rubrică săptămânală la postul TV, cu cea mai mare audienţă PRO-TV).

Iată, domnule ministru, de ce haosul moral bântăşte şi ne trimite miresme roşii.

Ştiu că ştiţi ce trebue făcut. Nu ştim însă cum veţi face.

Deocamdată eu, din cătunul din Sudul Bărăganului de unde vă scriu, nu văd nici un semn că guvernarea şi-a întors privirea spre ţară, adică, acolo de unde au plecat marii noştri oameni de cultură şi de unde vine cultura românească.

Dacă ministrul culturii o să mai tacă mult, mă tem că vom rămâne încă multă vreme în haosul în care jubilează pedeserismul, adică anarhia.

Teodor BRĂILEANU

Horia-Radu PATAPIEVICI

"POLITICE"

- II -

Gheorghe RĂDULESCU

Cartea lui Horia R. Patapievici, *"Politice"*, este o carte de opinie, de opinie favorabilă într'o privinţă, deoarece emite nişte adevăruri pe care autorul caută să le pătrundă în amănuntul lor (totuşi destul de fugar), atacând cu isteţime sensurile subterane, ascunse ale comunismului, dezvăluind intenţiile draconice, pe care lumea în general nu le sesizează. Autorul reuşeşte într'o măsură considerabilă să denunţe acoperământul susţinut de mafia care se vrea necunoscută, dar timpul a desprins din adâncimile neobservate de ea, tocmai dedesubtul putred şi răufăcător care sapă la rădăcina creaţiei umane. Cu toate acestea, autorul este destul de prudent, de precaut în afirmaţiile sale. Cartea suferă însă de o aroganţă, de un teribilism, de o psihologie maladivă, sunt pagini de-a dreptul dezgustătoare, care te indignează şi te revoltă: cum a putut un om, care se pretinde cult, să ajungă să utilizeze un limbaj atât de degradant, de condamnabil, limbaj care insultă direct poporul român, fiinţa lui naţională. Desigur că părţile favorabile le vom scoate în relief, precum şi părţile negative, peste care nu putem trece cu vederea. Dar să trecem la prezentarea cărţii, articolele care au rămas neanalizate. Să analizăm aspectele *"radiografice"*, cum le numeşte autorul, părţile introspective, pe care unii le trec neobservate. Este adevărat ce afirmă Patapievici despre individul uman abject, postrevoluţionar, că modernitatea de tip comunist sau neocomunist este expresia mârşăviei omului creat de un sistem făcut cu multe calcule psihologice, sociale şi chiar matematice, pentru distrugerea aşezării fundamentale de drept şi de fapt a siguranţei creştine, aşezare care, după autorii sistemului, trebue cu orice preţ distrusă, pentrucă Cristos este calea şi lumina oamenilor, este înălţimea şi echilibrul Dumnezeirii.

Dar iată ce spune Patapievici în rândurile de mai jos, din capitolul *"Anatomia unei catastrofe"*: *"nici o distrugere nu i se pare prea mare dacă el rămâne neatins; consideră Casa Poporului o clădire măreaţă şi vede în industria grea creată de N. Ceauşescu un motiv de mândrie patriotică; deoarece resimte o frică maladivă de concurenţă şi deschidere liberă, crede că vom fi în siguranţă numai dacă ne vom izola temeinic de toţi şi de toate - numind asta "independenţa ţării" şi "patriotism absolut"; promiscuitatea mizeriei îl satisface; simte ură faţă de prosperitatea vecinului şi fermentează în sine un resentiment social latent, cu atât mai răscolitor cu cât este de fapt îndreptat împotriva tuturor; urăşte capitalismul şi detestă proprietatea privată a altuia; etc."* Este foarte interesant cum Patapievici, după spusele lui, a *"radiografiat"* o situaţie din America de Nord, în mare parte reală, dar nu întru totul, atât din punctul de vedere social, religios, moral, politic, cultural etc.

Iată ce spune autorul în subcapitolul *"Programul corectitudinii politice"* din capitolul *"Comunismul american"*. Autorul comentează şi reproduce din programul alcătuit de o profesoară americană, interlocutoarea autorului nostru, subliniind anumite principii sociale, politice şi antirasiste, de exemplu: *"Programul lor, după spusele profesoarei americane, e vast şi universal"* (spune Patapievici). *"El implică, pentru început, transformarea societăţii americane bazate pe fuziune şi integritate* (melting point) *într'o societate multiculturală şi multilingvistică ferm compartimentată. Noţiunea de "American" e bastardă: există numai negri, Irlandezi, Letoni, Polonezi, Asiatici etc., care întâmplător trăiesc în America de Nord. Şi noţiunea de morală e bastardă, pentrucă uniformitatea acestei idei îşi trage obârşia din pretenţia universalităţii creştinismului, care este o religie discriminatorie (asta într'adevăr este prea mult). Nu există un comportament social universal: există moravurile homosexualilor de ambe sexe, ale feluritelor comunităţi culturale etc. Noţiunea de cultură integratoare este, potrivit corectitudinii politice, imperialiste: nu există nici literatură universală, nici valori universale; tot ce are această pretenţie, cu excepţia aspiraţiei eliberării negrilor de sub dominaţia albilor, trebue sistematic interzis şi discriminat. Nimeni, mi s'a spus, nu mai îndrăzneşte în mediile universitare din zona Bostonului să susţină că studiul lui Shakespeare este mai important decât studiul cărţilor lui Frantz Fanon, că teologia creştină are mai multe drepturi să fie predată decât, să zicem miturile polineziene (suntem pe deplin edificaţi). Cum eu făcusem deja imprudenţa* (spune Patapievici) *de a mărturisi că obiectul cercetărilor mele este opera lui Pierre Duhem (1861-1916), eminent fizician, filosof şi istoric al ştiinţei, care se întâmplase să mai fie şi un catolic practicant, cu luări de poziţie publice progresiste şi antimasonice, am fost cu severitate somat să declar cum de am ajuns să am preocupări atât de reacţionare (a fost cuvântul folosit). Or, trebue să declar cu sinceritate, mie opera şi activitatea lui Pierre Duhem nu mi se par "reacţionare" (Lui Lenin, în greşit orientatul opuscul "materialism" şi "empiriocriticismul" i se păreau).*

Mai mult, şi aceasta e grăitor pentru convingerile mele, a fi creştin practicant, regalist şi, după gust, anti sau francmason nu mi se pare un lucru condamnabil".

Desigur că ideile şi atitudinea lui Patapievici, în parte, în această privinţă este justificată, numai un rău voitor al omului poate să gândească altfel. Mircea Eliade a atras de mult atenţia asupra unor concepţii periculoase, pernicioase din America, ce sunt vehiculate cu toată impertinenţa în universităţi, dar Mircea Eliade de ani de zile este atacat de ticăloşii şi semidocţii lumii, nu vorbim de acei netrebnici străini, dar chiar de unii Români sau de unii care se pretind că sunt Români de prin Indiana, Michigan, Washington D.C., Paris (Franţa), Israel, iar în ultimul timp de un aşa-zis *"Român"*, care în România era un important comunist, astăzi în America îşi târăşte zdrenţele creierului făcând pe victima comunismului, devenind un *"iscusit scriitor"*. De fapt nu este cazul numai al lui Mircea Eliade, începând cu Cristos, pe care L-au batjocorit, L-au răstignit, L-au omorît, dar a şi ÎNVIAT şi cu alţii ca: Shakespeare, Eminescu, D'Annunzio, Dr. Paulescu etc., care, în timpul vieţii şi după moarte să sufere insultele netrebnicilor şi incapabililor, dar eternitatea, opera adevărată, nu poate fi distrusă, incendiatorii sunt primii care se distrug pe ei înşişi şi se fac de ocara lumii.

Despre inginerul constructor Gheorghe Ursu, asasinat de Securitate, s'a discutat în presa românească însă nu atât de detailat şi nu s'au denumit direct criminalii şi susţinătorii acestora, aşa cum a desfăşurat pe larg întreg procesul acestui eminent inginer, începând cu persoanele mizerabile, agente, care l-au denunţat Securităţii, la criminalii implicaţi direct în acest proces, la responsabilii justiţiei care au achitat şi închis cazul, declarând: *"moarte prin imprudenţă"*, aşa cum îi descrie Patapievici. Ororile şi cruzimea neîntâlnite ale Securităţii comuniste, instruirea agenţilor, nişte brute la fel cu toţi ceilalţi, inclusiv cele două femei dela serviciu unde lucra Gheorghe Ursu, la întreg aparatul comunist în frunte cu procurorul Manea Drăgulin, la ultima bestie de gardian, autorul cărţii îi denunţă fără cruţare... denunţă şcoala şi instrucţia bestială, excesiv criminală a unui sistem creat de o mafie mai odioasă şi infernală decât slujitorii ei: *"În Decembrie 1984 două colege de birou răsfoiesc un jurnal intim, care aparţinea şefului lor. Toamna fusese Congresul al XII-lea al PCR şi cele două dau peste pagini virulent caustice la adresa Congresului şi a Conducătorului. Chicotesc, se amuză. Dar se şi tem. Mai sunt şi alte însemnări, probabil caustice la adresa lor sau a colectivului de muncă. Se decid să predea manuscrisul securistului oficial al locului de muncă. Acesta îl predă la rândul lui directorului, care, conştiincios, face o adresă de sesizare a "cazului" către Ministerul de Interne. Pe 30 Decembrie cel denunţat este chemat la miliţie, unde i se retrage fără explicaţii paşaportul care tocmai îi fusese acordat (pentru a-şi vizita fiica, în Statele Unite). Întors după sărbători la serviciu, constată dispariţia jurnalului. Pe 7 Ianuarie 1985 Securitatea îi percheziţionează casa şi îi confiscă cele 61 de volume ale jurnalului său intim, ţinut fără întrerupere din 1944. Prin casă au mai fost găsite 2 mărci, 3 guldeni, 0.5 lire sterline. Imediat au început anchetele la sediul Securităţii din str. Rahova nr.37-39, pentru infracţiunea de "propagandă împotriva orânduirii socialiste". Anchetele au durat, zilnic, până în luna Aprilie, când încadrarea i-a fost schimbată în "operaţiuni interzise cu valută". În tot acest timp i se cerea să-şi toarne prietenii care apăreau în jurnale (şi care erau, majoritatea personalităţi ale vieţii culturale). A refuzat. În Iulie 1985 ancheta a fost sistată, deoarece începuse Conferinţa dela Helsinki pentru Drepturile Omului, în care guvernul comunist al României juca mica sa partitură mincinoasă.*

Pe 2 August un ofiţer de securitate prelucrează "cazul" în faţa colectivului, arătând caracterul duşmănos al jurnalelor confiscate. Oare colegele care l-au denunţat jubilau? Pe 21 Septembrie este arestat direct dela serviciu (Conferinţa dela Helsinki se terminase). E bătut sistematic în timpul anchetelor, care devin din ce în ce mai personale. Anchetatorii îl urăsc, căci ancheta progresează în ritmul parcurgerii jurnalelor, care sunt un rechizitoriu persiflant şi lipsit de indulgenţă exact al celor care îl torturează. Torţionarii caută să spargă această oglindă snopindu-l în bătaie pe autor. E torturat la anchetă, de securişti, şi apoi e torturat în celulă, de deţinuţi-torţionari, care îşi reduc pedeapsa turnând şi torturându-şi colegii de detenţie.

Pe 13 sau 14 Noembrie este bătut în burtă cu un corp dur atât de sălbatic, încât loviturile îi perforează intestinul subţire. Din acel moment fecalele încep să i se verse direct în abdomen, infectându-l. Se declanşează septicemia. Acuză dureri atroce de abdomen. Doborît de febră şi durere, cere să fie dus la infirmerie şi este, firesţe, refuzat. Pe data de 17 Noembrie 1985 moare. Două zile mai târziu cadavrul este depus la Morga Pantelimon, iar fiul lui este înştiinţat de un sectorist că îl poate vedea. Încheieturile mâinilor au carnea roasă până la os, faţa este lovită iar corpul tumefiat. Dela închisoarea Jilava, unde a fost asasinat, sunt primite "efectele" mortului: toate hainele sunt mânjite de sânge negru, întărit. Funcţionarii de acolo refuză să declare cauza morţii. Abia pe 23 Noembrie este eliberat un certificat de deces, cu diagnosticul peritonită generalizată.

Dar pe 14 familia celui ucis este obligată să plătească echivalentul a zece salarii medii, drept daune pentru infracţiunea de deţinere de valută. În fine, cel asasinat este citat la 2 Decembrie 1985 în faţa instanţei (judecătoria sectorului 6) pentru deţinere ilegală de valută. Procurorul, în rechizitoriu, propune pentru cel mort 7 ani de închisoare."

Şi mai departe în încheierea citatului: *"În fine, ar mai trebui poate adăugat că unul din procurorii care, sub Ceauşescu, a spălat dosarul lui Gheorghe Ursu de orice urmă de asasinat politic, calificându-l penal, este actualul procuror general al republicii (adică în timpul lui Iliescu), Manea Drăgulin."*

Întreagă această imagine te îngrozeşte şi în acelaşi timp te revoltă la maximum, la ce a putut să ajungă crima comunistă. Dacă poporul român are cu adevărat demnitatea şi responsabilitatea morală, în frunte cu conducătorii de astăzi care nu sunt comunişti, dacă JUSTIŢIA actuală a revenit în drepturile ei sacre, unde balanţa trebue să rămână neclintită în adevărul ei de mii şi sute de ani, atunci, acest caz şi toate celelalte asemănătoare săvârşite de comunişti, apoi nu există nici o cale dreaptă, decât rejudecarea tuturor cazurilor şi pedepsite după gravitatea faptelor, dela informatori la procurorul general, iar acei care se fac vinovaţi de crime trebue cu asprime pedepsiţi, fără cruţare. A ierta criminalii poporului, a ierta duşmănia acestor monştri, a acestor brute, este un sacrilegiu. A-i ierta pe aceştia nu este creştinism, ci laşitate, trădare şi batjocură, la adresa neamului şi a ţării.

Numai prin limpezirea cerului românesc, prin vindecarea rănilor încă deschise, prin curăţirea de gunoaiele şi putregaiul comunist, România va putea fi din nou o lumină şi o înălţare continuă în Europa, altfel va putrezi împreună cu monştrii netrebnici comunişti. Dacă Horia R. Patapievici a prezentat şi interpretat cu exactitate, în mod inteligent, situaţia condamnabilă şi deplorabilă din perioada tristă, de doliu naţional din România comunistă, cartea suferă, aşa cum am afirmat la începutul acestui de-al doilea articol, şi de o parte negativă, la care orice Român, oricât de simplu ar fi el, dar cu bun simţ şi deosebit respect faţă de ţara lui, ar rămâne consternat, de un asemenea limbaj. Limbajul necontrolat, teribilist, exchibiţionist, de-a dreptul bolnav, adresat direct poporului român, fără să vadă adevărul şi dedesubtul manevrelor anterioare, care învinuiesc poporul în loc să se învinuiască pe ele însăle de neajunsurile şi limitele în mare parte justificate ale acestui popor, care a suferit atât, dar a ştiut şi să lupte şi să moară pentru libertatea lui, acest limbaj este cu asprime de condamnat; dar iată un singur citat pentru edificarea celor afirmate mai sus, - extras din articolul *"Înapoi la chestiunea specificului naţional"*, din aceeaşi carte, *"Politice"*: *"Numai violenţa, numai sângele mai pot trezi acest popor de grobieni din enorma-i nesimţire. Mă simt personal jignit de prostia băşcăliosă, de acreala invidioasă, de stridenţa de ţoapă a acestei populaţii ignore. Fondul ultim al substanţei naţionale româneşti este inadecvarea. Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră; el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei; o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării. Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat Romanii pe Daci în formula hibridă strămoşească, ne-au luat la urină Slavii; se cheamă că ne-am plămădit din această clisă, daco-romano-slavă; mă rog. Apoi ne-au urinat la gard Turcii: era să ne înnecăm, aşa temeinic au făcut-o. Demnitatea noastră constă în a ridica mereu gura zvântată, iar ei reîncepeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urină Ruşii, care timp de un secol şi-au încrucişat jetul cu Turcii, pe care, în cele din urmă, având o băşică a udului mai mare (de, beţiile) i-au dovedit. Noi ne-am zvântat puţin între 1866 şi 1940, cu întermitenţe, apoi ne-au luat iar: acum însă, inovaţie, au început să urineze şi unii Români peste Români, patrioţii dela 1 Ianuarie 1948, când, ca la start, au început crimele în masă şi deportările. Valea plângerii a fost transformată de Români pentru Români într'o vale a urinei corosive. Care era mai şmecher se suia pe capul vecinului şi-l pişa."*

Ce este surprinzător, că directorul editurii *"Humanitas"*, Gabriel Liiceanu, a permis apariţia acestei cărţi, fără a lua măsurile de rigoare, pentru a fi eliminate aceste pasaje. Desigur nu directorul este redactorul cărţii, dar există un control de carte, o corectură, mai cu seamă că, Gabriel Liiceanu i-a luat şi interviu pentru cartea aceasta lui Horia R. Patapievici. Pe semne că directorul editurii şi redactorii au uitat că există o lege morală a jurnalisticii unde se specifică destul de clar în mod imperativ, că oricine publică în presă, în redacţii jurnalistice ori edituri trebue să aibă un limbaj academic şi în deosebi etic, de bună cuviinţă, chiar dacă scrii împotriva unui act politic nedrept, ori împotriva oricărei persoane care te-a insultat, injuriile şi expresiile vulgare sunt interzise cu desăvârşire.

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL!

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

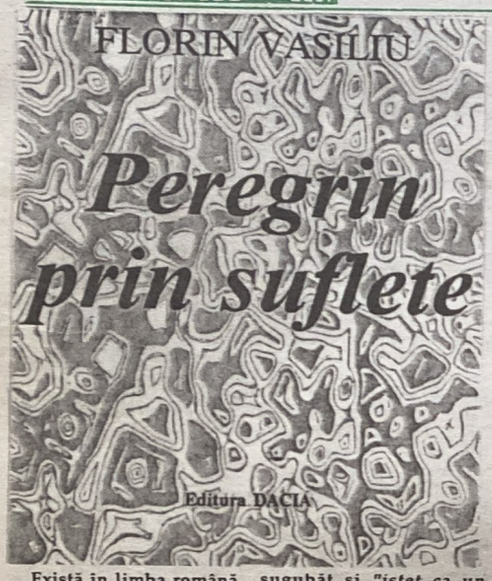

Există în limba română două substantive, ***peregrin*** și ***pelerin***, ale căror semnificații uneori se confundă. Amândouă ca fiice etimologice ale lui ***peregrinus***, deși gemene, au personalitatea lor de nuanță. Pe Bătrânul Peregrinus, Latinii l-au poreclit ca ***rătăcitor*** prin lume, tot timpul cu dorul de ducă, ***hoinar*** spre tărâmuri și prin țări necunoscute și pecetea pe care Roma i-a pus-o pe curriculum vitae a fost aceea de ***străin***, om din altă țară.

Din franceza veche, ***pelegrin*** a devenit mai târziu în cea modernă ***pelerin***, dând englezei pe ***pilgrim***, cu aceași dublă istorie semantică, dar cu o precizare de nuanță. Engleza este foarte bogată în sinonime pentru ***străin***, dar ***"pilgrim"*** și ***"pilgrimage"*** conțin în ei, ca termeni, ***străinătatea*** omului prin lume în căutarea lui Dumnezeu și a locurilor sfinte.

A ***rătăci*** prin lume ca peregrin ne dă ecuația care te reduce la punțile suspendate din paralelismul algebric al morții. De cele mai multe ori ***rătăcitorul*** devine ***rătăcit***. Pe de o parte s'a rupt de rădăcini, pe de altă parte a pierdut și sâmburele ***orizontului*** care l-ar fi ajutat să se ***orienteze***, să-i ofere o ***destinație*** și un ***destin***.

Pelerinul, ca și peregrinul, rătăcește prin geografic. Ca și fratele lui este un ***rătăcitor***, dar nu se ***rătăcește*** și nu devine un ***rătăcit*** pentrucă el străbate lumea nu ca un nomad mușcat de strechea mândriei de a cunoaște și cuceri orizontal ci, el este în căutarea ***locului***, folosind termenul lui Mircea Eliade, al Bethelului, centrul cosmic al lumii, imago mundi, ***locul*** unde verticalitatea devine cruce cu orizontul prin teofanie.

Cartea lui Florin Vasiliu vine cu șocantul titlu ***"Peregrin prin suflete"***. Este un paradox care l-ar fi delectat pe Venerabilul Peregrinus. Un poet afurisit de talentat și cu o peniță ascuțită ca acul țânțarului, Florin Vasiliu, în loc să facă ***pelerinaj*** prin suflete, șugubăț și *"isteț ca un proverb"*, cum ar zice Eminescu, o ia hăisa ca un ***"peregrin prin suflete"***. Și de aici distracția! Genul parodiei la Români nu e ceva nou, dar Doamne! să nu te prindă Vasiliu cu umorul lui în vreo parodie, vorba Englezului: *"With such friends you don't need enemies!"*

*"Este de ajuns să parcurgi aceste "vesele" poeme din **Peregrin prin suflete** de Florin Vasiliu, scria Vasile Fanache, pentru a te convinge cât de necesară este o infuzie estetică de umor în peisajul literar actual. Florin Vasiliu parodiază dezinvolt diverse formule lirice ale poeților noștri de ieri și de azi, dezvăluindu-le slăbiciunile, alunecările manieriste, dar si emblema definitorie, care le asigură farmecul și longevitatea. Preocupat de eleganța discursului, parodistul contează pe instituirea unei bune dispoziții, menținându-se într'un joc al ambiguității sensurilor, mereu inspirat, în spiritul recunoscutei tradiții a genului".*

Ion Acsan în *"Un haijin... parodist"* (personal, am rămas surprins ca și Acsan de sprinteneala de lăcustă a lui Vasiliu de a sări dela un stil la altul și a le poseda cu aceeași prospețime) vine cu o interesantă observație într'o doctă panoramă a istoriei parodiei. Homer și-a parodiat *"Iliada"* în *"Războiul șoarecilor cu broaștele"*. Cu ironie, Acsan glumește că poate Homer nu avea un contemporan de talia lui pe care să-l parodieze: *"Exemplul lui glorios n'a fost imitat. E mai sănătos să-i parodiezi pe alții. Până la urmă parodiații te iartă dacă o faci bine și cu haz. Florin Vasiliu nu se oprește la colegii de breaslă din spațiul carpato-dunăreano-pontic. Parodiază și cele mai sonore nume din poezia europeană. Nu are complexe, fiindcă are umor și știe să descrețească frunțile cititorilor. Recunoști modelul și simți că șarja nu trădează, ci valorifică. Adică exact ce urmărește parodia din totdeauna."*

În admirația mea pentru Florin Vasiliu ca ***haijin*** și după delectarea oferită de cartea *"Cenușa unui zbor"*, recent apărută, serafic ca un Kahil Gibran al slovei românești, la surpriza *"Peregrinului prin suflete"* nu știam cum să răspund. Noroc că mi-a venit în ajutor criticul literar, poetul și scriitorul Aurel Rău. Îl las pe el să scoată castanele din foc: *"Florin Vasiliu ne surprinde cu o lectură hâtră din poeți interbelici, postbelici și de azi. De ce nu-i lasă în pace, în uitare sau în păcăleala lor? întrebarea e pusă admirativ. Fiindcă se găsește în fiecare casă un tic, o trăsătură numai a ei, chiar dincolo de arătoșenie. Bănuim un drum de 30 de ani. Autorii firitisiți astfel, plebeu, câștigă pe cât pierd, și nimeni nu-i păgubit. Parodie - sărăcie, s'ar mai putea spune. Dar nu cred. Oricum, parodistul (un gratuit ca și parodiații) are un sentiment al istoriei."*

Fără nici o reticență și cu bună dreptate, acceptăm afirmația lui Virgil Bulat, redactorul *"Editurii Dacia"*, despre *"fenomenul Florin Vasiliu"*: *"El n'ar fi putut să apară și să se impună fără a fi nutrit de un har primordial - acela al poeziei. Iar una din cele mai dificile forme în care se manifestă acest har este parodia. În ce măsură Florin Vasiliu o cultivă creator o spun pe coperțile acestei cărți autorii parodiați sau critici, dar mai ales o va spune Mâria Sa, Cititorul..."*

După binevenita surpriză ce mi-a adus-o Florin Vasiliu e și rândul meu să-i răspund tot cu o surpriză, poate un scandal pentru unii teologi: poate fi parodia un argument al existenței lui Dumnezeu?

Să vedem. Toate argumentele raționaliste care încercau să demonstreze existența lui Dumnezeu m'au lăsat rece. Ca orice doctorie, la unii lucrează, la alții nu, iar altora le produce alergie. Misterul treimic al lui Dumnezeu constă în paradoxul că este Unul în trei persoane: Tatăl (Iubirea), Fiul (Creatorul) și Sfântul Duh (Spiritul).

Omul care a fost creat într'un mod deosebit: *"Să facem om după **chipul** și după asemănarea noastră"* (Geneză, 1,26) are o caracteristică treimică a personalității lui ca pecete divină ca *"chip și asemănare"* cu Dumnezeu. Biologic, omul, prin disecție anatomică, poate fi o perfectă ecuație materială cu orice mamifer. Aceeași perfectă ecuație poate fi făcută între două glastre din aceeași materie de cristal. Una e goală, a doua are un trandafir.

Dacă nu avem idei preconcepute, observăm frumusețea de ***glastră*** a animalelor, a galaxiilor și a universului pe care numai omul le poate ***concepe*** nu numai în sensul că le înțelege, ci în acela că le dă sens, că sunt create pentru el ca un abecedar al Creatorului. Este marele mister al demnității omului oferită de Creator *"ca chip și asemănare"*, omului de a fi co-Creator. ***Concipere*** era infinitivul prin care Latinii înțelegeau pe ***conceptum*** ca o naștere din nou, într'un mod dialogic, ca re+creație și continuare a chemării Lui. Din punct de vedere filosofic, pentru ***a concepe*** un lucru și pentru a putea să ajungi la un ***concept***, înseamnă să poți sparge în dinți aluna cuvântului: ***con+capere***. A lua împreună. Dia+logos. Ajungerea dela ***sarcina*** femeii ***însărcinate*** care naște omul-cuvânt după chipul și asemănarea Dumnezeului-Cuvânt, la matrița și structura ontologică a omului care nu poate fi decât teandrică.

"Chipul și asemănarea" sunt ***sarcina*** dată de Dumnezeu omului. Să o ducă și să se renască din omenesc în dumnezeiesc.

În numele Tatălui omul ***iubește***, condiția primordială din definiția persoanei și personalității, în numele Fiului-Creator, Logosul *"prin care toate s'au făcut din tot ce s'a făcut"* omul este o ființă creatoare, în numele Sfântului Spirit, *"duhul adevărului care pe toate le plinește"*, omul a primit ***suflarea divină*** ca ***suflet*** care e nemuritor și de obârșie din neamul treimic al lui Dumnezeu.

În aceasta constă diferența dintre animal și om, dintre cele două glastre, ultima având un trandafir.

Omul se deosebește de toată măreția infinitului cosmic și de anatomia celui mai asemănător mamifer prin ***spirit nemuritor***, prin faptul că este ***creator*** și prin marea taină a ***iubirii***. Animalul are un ***suflat*** biologic. Când încetează e mort. Omul își are ***sufletul*** din Dumnezeu. Denumirea morții omului e ***adormire***, trecere din moarte la viață.

Natura își are legile ei, animalul e computerizat divin prin instincte, unul din cele mai importante fiind instinctul sexual. Pe lângă instinctul sexual omul ***iubește***. Iubirea omului este o înflorire cosmică de origine dumnezeiască. În această panoramă a iubirii, ca binecuvântare, este inclus și sexul ca una din florile șahului biologic, dar în nici un caz nu putem da sexului tot cerul iubirii. Sexul este o plăcere satisfăcută, finită, în vreme ce iubirea este fericirea, deosebită de satisfacerea organelor de digestie sau de înmulțire. Iubirea e veșnică și infinită pentrucă *"Dumnezeu este Iubire"*.

Legile naturii, instinctele biologice și creația omului. Pe toate vedem, cei care vor să vadă, pecetea Creatorului. Apa înghețată în timpul iernii pentru ca viețuitoarele subacvatice să nu moară. Albina nu greșește niciodată geometria hexagonului. Dar omul este creator pentrucă Dumnezeu l-a făcut nu numai ființă, nu numai viețuitoare, nu numai animal ci, să nu trecem cu vederea subtilitatea menționată în Geneză: *"și a **suflat** în fața lui **suflare de viață** și s'a făcut omul ființă **vie**."* (Geneză, 2,7).

Ca *"**chip** și asemănare"*, omul este creat ca un unicat, nedeterminat și imprevizibil. De exemplu, din 3 miliarde de locuitori ai planetei nu găsim cel puțin doi oameni care să aibă aceleași amprente. Felul cum vorbește și chiar timbrul vocii diferă dela om la om.

Și am ajuns la parodie, ca gen literar, care oricât ne-ar părea de straniu, poate fi o mărturie, în negativ, ca într'un clișeu de film, a existenței Creatorului. Caracteristica specifică a creației divine și umane este cea a originalității, a unicatului. Așa după cum fiecare om are un timbru deosebit al vocii și la telefon îl recunoaștem imediat, tot la fel fiecare artist (pictor sau muzician, sculptor sau poet) are un stil al lui care diferă complet de alte stiluri. Este ***"vocea"*** lui creativă pe care o recunoaștem dela distanță. Nu este aceasta o minune? De mii de ani, iar după *"scara"* evoluției, milioane și milioane de ani, albinele nu au reușit un singur pătrat sau triunghi. Este ***perfecțiunea*** instinctului, dar nici o umbră de ***"imperfecțiune"*** creativă. Hexagonul albinei nu poate fi parodiat. Nu este ***creat***, ci este ***fabricat***; un produs în serie, fără nici o diferență de mașina de făcut nasturi, sau mașina de fabricat piese de computer.

Florin Vasiliu își permite vectorul ironiei de a fi ***"Peregrin prin suflete"*** pentrucă poeții parodiați sunt ***suflete***. A fi ființă ***vie*** înseamnă răscrucea de a te ***despărți*** unde te desparți de caracteristica biologicului de ***ră+suflare*** pe care o transcenzi în ***in+spirare***, adică ***re+spiri*** din Spirit.

Pe Valea Trotușului, unde m'am născut, găsim o sintagmă extraordinar de interesantă. Se știe despre vinul care s'a stricat că e numit *"**vin răsuflat**"*. Vin care nu mai are ***tărie***, care s'a acrit. ***Omul răsuflat*** este cel ce și-a pierdut ***tăria*** spiritului și s'a acrit ca specialist în bârfă, un om de nimic, care a coborît dela ***in+spirare*** la ***ră+suflare***.

Florin Vasiliu folosește parodia, chiar prin parodie demonstrând forța creativă a *"chipului și asemănării"* exprimată prin ***in+spirare***, iar nu prin ***ră+suflare***. Subtila diferențiere dintre om și animal o face cu talent, înnodând un curcubeu creativ între mușchetarul parodist și ***stilul*** poetului invitat la duel.

Nu pot să închei fără a cita ceva și din Marin Sorescu: *"Autor de haiku-uri, Florin Vasiliu se dovedește în "Peregrin prin suflete" și un inspirat parodist, posedând nu numai aparatul critic al celui care demontează creația altora, ci și harul celui care e capabil să facă din șuruburi și fiare risipite o mașinărie nouă, care să zboare..."*

Quod erat faciendum, adică ***zborul***. Bivolul care se tăvălește în glod ***ră+suflă***. Vulturul ioanin care se cufundă în abisurile înalte ale Logosului dă omului dimensiunea divină de ***in+spirare*** din Spiritul-Logos-Mirele-Cuvânt.

Din coincidență o altă carte a lui Florin Vasiliu apărută anul acesta se intitulează *"Cenușa unui zbor"*, aluzie la pasărea Phoenix al cărei simbol e analizat de scriitorul și filosoful Lactanțiu din primele secole creștine ale creștinismului.

Una dintre axiomele într'un vers are titlul de *"Dumnezeu"*: *"Și pentru a-L percepe-i de-ajuns un neutrin."* Fons et origo!

Dumitru ICHIM

P.S.

Lui Florin Vasiliu, autorul volumelor *"Cenușa unui zbor"* și *"Peregrin prin suflete"* - o epigramatică închinăciune:

"Ce se-alese din cocor -
Doar "Cenușa unui zbor";
Și-ai ajuns, har sufle-te,
"Peregrin prin suflete"!

D.I.

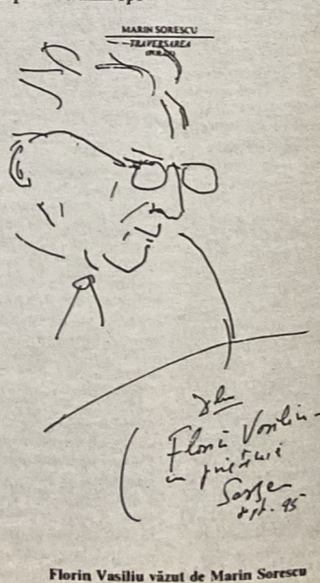

Florin Vasiliu văzut de Marin Sorescu

OAMENI CARE AU FOST

VASILE PÂRVAN

- şaptezeci de ani dela moarte -

Pagină alcătuită de Prof. Univ. Nicolae Iliescu

S'a născut la 10 Octombrie 1882, în comuna Hurueşti, judeţul Tecuci: copil de învăţător de sat. A fost desigur personalitatea cea mai complexă şi omul cu cea mai vastă şi profundă cultură pe care l-a dat ţara noastră - România - în tot secolul douăzeci. Doctor în filosofie din Germania - Breslau - la 27 de ani; membru corespondent la Academia Română, la 29 de ani; profesor universitar, titular de catedră (istorie, arheologie şi epigrafie), la 31 de ani; tot la 31 de ani e ales membru corespondent la Institutul Arheologic German; şi tot la aceeaşi vârstă e ales mebru plin la Academia Română.

În anii 1916-18 e mobilizat pe front în Moldova, de unde e trimis în misiune în Rusia.

În 1912 e ales Vice-Preşedinte al Academiei Române, şi e director-fondator al Şcoalei Române din Roma. În 1922 e decorat de regele Ferdinand, iar în 1923 şi 1927 e decorat (de două ori) de Victor Emanuel III, regele Italiei. În 1914 e ales membru corespondent la Pontificia Accademia Romana di Archeologia.

În 1926 e numit Profesor Agrée la Sorbona. Tot în acel an e invitat de universitatea din Cambridge (Anglia) unde ţine prelegeri, care i-au fost publicate. În 1927 e ales membru plin la cea mai de prestigiu academie din Europa: Academia dei Lincei, din Roma, fundată în secolul XVI.

În scurta lui viaţă (a murit înainte de a împlini 45 de ani) Vasile Pârvan a ţinut cursuri universitare şi conferinţe ştiinţifice în următoarele limbi: latină, greacă, franceză, germană şi engleză. Este părintele arheologiei române. Indicele bibliografic pe care l-am consultat conţine 144 de intrări.

Iunie 26, 1927 fiind luna, ziua şi şaptezeci de ani dela moarte, *"Cuvântul Românesc"* vrea să-i cinstească memoria şi patriotismul publicând câteva fragmente - de mare actualitate şi profundă simţire - din volumul "*Memoriale*", publicat în 1923.

...Păstraţi delicata melancolie pentru cei apuşi; bucuraţi-vă, cu închinarea datorită celor ce v'au pregătit prin moartea lor fiinţa voastră de azi; luaţi viaţa în chip grav, căci sunteţi toţi ca nişte înviaţi din morţi; oricare din voi putea fi acum în locul celor ce dorm de-a pururea sub pământ... ...daţi vieţii nu preţul ieftin al celui ce n'a meritat-o prin nimic, ci consideraţi-o ca un act solemn de continuare spre eternitate, întru ce are mai . 'n neamul omenesc; fie-vă prezent teribilul memento: *"au pierit cei buni, cei viteji, cei cuminţi"* - amar vouă, celor ce aţi rămas, de veţi fi cei becisnici, cei uşurei, cei nebuni...

...Şi nici nu jubilaţi voi ce-aţi scăpat de moarte, ci fiţi demni de martirii care ne-au dat zilele de azi prin suferinţa inefabilă: nu moartea lor a fost grea, ci calea până la dânsa. Căci moartea lor, moartea de război, era senină: era moartea aşteptată dinainte, gândită ca o parte din marea existenţă colectivă, care se nutreşte din moartea individuală. Moartea de război e moartea pentru salvare, e moartea pentru viitor, e moartea publică, la care nu se plânge, ci se fac jurăminte...

...Ce trist e că putem uita. Copacii nu uită: ci ei păstrează încă ani după ani ramura care s'a uscat; florile nu uită: ele îmbrăţişează foile uscate şi se împodobesc cu ele ca într'o haină a amintirilor. Cei care iubesc nu uită pe cei ce nu mai sunt. Zic unii, *"e prea trist"*. Da, dacă viaţa e o taverna; nu, dacă ea e o biserică, dacă e curată, dacă e frumoasă, dacă e sublimă; căci ne putem reculege în toată serenitatea şi ne putem bucura de ce e măreţ, împreună cu morţii noştri, blândele umbre iubite, pentru totdeauna răpite din dulcea lumină a soarelui...

...Ce uriaş e instinctul de conservare la cei stupizi şi netrebnici! Cum ştie această drojdie a umanităţii, în vâltoarea tragică a războiului, să-şi găsească culcuşul cel mai cald, adăpostul cel mai sigur! Cei care sunt vrednici să trăiască nu-s aşa de îngrijiţi de mântuirea lor, nu se apără de ceea ce trebue suportat, nu fug de ceea ce trebue combătut...

...Cine va alcătui acum *"noua generaţie"* ? Cine va hotărî de gândul într'aripat, spre cele vecinice ale acestui neam? - Preoţii jertfei, ori preoţii hranei?-...

...Cine va lămuri pe viitor, care-i sensul existenţei naţiunii noastre? Cine va feri naţiunea noastră de tragedia eroului dus pe căi greşite tot mai departe de biruinţă? Cine va creşte naţiunea noastră întru eroismul activ, creator şi sigur de rostul jertfei sale, naţiunea noastră, care de două mii de ani nu cunoaşte decât suferinţa martiriului, răbdarea infinită, sub loviturile sorţii, nebiruită în fiinţa ei...

...Cine va învăţa naţiunea noastră, ce e ideea în viaţa popoarelor, ce e întruchiparea spre vecinicie a gândului în formă vie şi în putere renăscătoare? Cine va da naţiunii noastre sanctificare a scopului vieţii spirituale, acordarea întru sublim a scopurilor individuale, cu cele sociale şi cu cele universale; cine va revela naţiunii noastre sublimul vieţii spirituale active, ca biruire a morţii celei a toate distrugătoare; cine-i va revela armonia eternă dintre legile neschimbătoare din Cosmos şi legile după care se ritmează gândul nostru, omenesc?

Vor fi preoţii jertfei, ori vor fi preoţii hranei?...

...Care om a contemplat vreodată floarea crescută pe marginea prăpastiei în înălţimile ameţitoare? Ea totuşi a înflorit în ziua care i-a fost hotărîtă de destin şi la al doilea răsărit de soare a murit...

...Putem totuşi - de iubirea Patriei - face mai mult decât poate face floarea abisului. Noi putem să ne arătăm oamenilor şi cei ce au ochi de văzut, să vază! Pentru noi singura biruire a bestiei din noi - singurul scop al vieţii - e lucrarea pentru aproapele; suprema sanctificare a vieţii, e moartea pentru aproapele: cu atât mai mult însă pentru

fiinţa ideală, prin excelenţă spirituală, care e patria; suprema caritate e darea vieţii tale spre a păstra viaţa celui iubit: cu atât mai mult spre a păstra viaţa patriei tale.

Vă cheamă naţiunea, să o lumineze, pe cei singurateci şi tăcuţi, ori pe cei care îşi strigă în pieţe şi la răspântii preţul vieţii lor?...

...Faţa cea mai aspră a marelui război, învăţătura cea mai crudă a lui, a fost cererea jertfei supreme, nu unui popor, nu unei generaţii, ci tuturor popoarelor şi tuturor vârstelor. Nu eroismul pe câmpul de luptă, ci martiriul sutelor de milioane în şanţurile cu sânge, ori în colibele cu lacrimi, răbdarea mucenicilor bărbaţi, femei şi copii, a hotărît de biruinţă.

A fost războiul martirilor: popoarele îngrozite de spectrul robiei străine, au aruncat desnădăjduite în jăratecul încendiului universal tot ce au avut mai bun şi mai iubit: doar se vor îndura zeii să le lase celor ce vor rămâne după cei de azi sufletul neîntinat, adică libertatea. Vedem azi naţiunile mucenice zăcând greu rănite pe pământurile lor strămoşeşti, în sfârşit recucerite; nu jubilarea biruinţei repezi, uşoare, glorioase, se vede pe chipurile lor, ci zâmbetul voalat de doliu şi de durere, după o supraumană suferinţă, în aşteptarea unei blânde convalescenţe.

Ce greu a fost, fraţii mei, eroismul în acest război...

...El n'a fost nebunia unei clipe: saltul desnădăjduit în fatal - în neant; el n'a fost numai o enormă sinucidere în massă; sinucidere alcătuită din furie, din slăbiciune, din turbare şi laşitate în faţa Destinului şi a legilor umane ale onoarei şi sacrificiului; el n'a fost numai beţia contagioasă a celor simpli, alcătuită din delirul distrugerii - asemănător delirului iubirei - din instinctele preistorice ale omuciderii, deslănţuite din nou, şi din frica animalică de a nu fi, tu întâi ucis. Eroismul din acest război a fost mai mult decât toate acestea: el a fost actul rece, conştient, deplin precugetat al jertfei de sine, pentru salvarea unei idei supreme. Eroismul luptătorilor n'a fost însă asemenea jertfei rezignate a martirilor din dosul fronturilor, sau chiar a lor, a luptătorilor, în timpul când nu erau la asalt - ci a fost eroismul activ, agresiv, care înfruntă soarta. N'a fost numai eroismul datorie, ci a fost şi eroismul convingerii...

...A fost războiul risipei de suflete omeneşti. Câte osteneli şi câte avânturi frânte dela părinţii ţărani la urmaşii poeţi şi artişti. Şi totuşi câte încă, dela aceştia la noii Michelangelo, care erau ascunşi în atâţia eroi sfâşiaţi de obuze. Toate, aceste suflete supraumanizate, care nu fuseseră obţinute decât prin durerea a treizeci de generaţii, sunt acum dizolvate în neant, şi trebue reîncepută întreaga luptă dela etapa dintâi a spiritualizării raselor noastre creatoare...

Ţi se ridică în suflet un blestem împotriva firei, care lasă pe această pleavă să trăiască şi ucide pe cei buni, pe cei frumoşi, pe cei ce au biruit animalul din ei...

...O, cum au iubit-o de credincios, patria, ei, morţii noştri, care au căzut pas de pas, pentru a face însemnare cu fragedele lor trupuri jertfite, că fiecare deal şi fiecare apă şi fiecare pădure, a fost apărată, - pentru a mărturisi vecinic că ei n'au fost biruiţi, ci au fost stropşiţi, sub trădarea altora care - fugeau!

Şi rănitul de moarte îşi cântă, în noaptea pustie, ultima lui doină, doina rămasului bun dela lumina lumii. *"Am fost frumos şi am iubit viaţa - şi acum trebue să mor. Văd stelele clipind în cer şi aud codrul vuind pe pământ. Eu voi muri şi stelele vor clipi înainte şi codrul va vui înainte şi nimeni nu va şti că am murit, că eu, care iubeam viaţa, sunt părăsit acum de dânsa. Şi florile pe care aveam să le rup eu, ca să mă împodobesc cu ele, şi mândra pe care aveam s'o frâng eu, ca să înţeleg de ce mi-a dat Dumnezeu viaţa, m'or plânge, cât m'or plânge, şi m'or uita. Numai câinele turmei şi boii dela jug şi-or aduce mereu aminte, şi mereu s'or ruga de Părintele nostru din cer, ca să mă aibă în sfânta lui milă"*.

Iar din deal în deal, până departe în Munţi şi la Mare răspunde corul trist al vitejilor, care au murit tot fără lumină în suflet, tot fără iubire în jur, tot fără pomenire în urmă. *"Pe mormintele noastre nu s'au ridicat semne, amintirea noastră nu e cântată - că oamenii nu cântă decât pe cei ce biruiesc, iar nu pe cei înfrânţi - neapropiaţi, singuri, uitaţi, părăsiţi, noi sutele de mii de pe câmpurile de luptă şi din ocoalele de boală fără scăpare, noi armata mucenicilor înşelării şi ruşinii, cerem amintire, cerem uşurare. Ci numai în clipa când, din nou se va trece peste mormintele noastre, către hotarele cele mari ale patriei noastre, pe care am vrut să le statornicim cu trupurile noastre de graniceri fără frică şi fără prihană, noi copiii neştiutori de trădare, crimă şi ruşine, - când din nou, alţi viteji curaţi vor merge să cadă din nou, iar sângele lor cald se va coborî până în vechile noastre morminte, - vom avea iară pace, ne vom odihni iară senini în somnul nostru de veci. Iar vuetul uriaş al bătăliei va fi cântarea de îngropare, care ni s'a cântat, la moartea noastră fără glorie, din retragerea înaintea duşmanului şi din boala cu petele sinistre. Şi vântul cald al amintirii, va adia în sfârşit pentru întâia dată cu putere peste iarba înaltă de pe mormintele noastre şi în cântecul de glorie, nebun de bucuros, al eroilor biruitori, se va amesteca jalea pentru noi, doina lacrimilor vecinice a martirilor biruiţi. Iar în cântarea aceea a gloriei şi suferinţei, a vieţii şi a morţii, noi cei aşa de îndelung uitaţi, pentrucă n'am dat biruinţa, vom sili pe cei rămaşi în viaţă, pe cei prea veseli de biruinţa în sfârşit cucerită, să nu uite nici pe morţii lor de curând, pe morţii lor senini, - tocmai pentrucă leau dat biruinţa"...*

***

În duh şi adevăr

MAI EXISTĂ PERSECUŢII RELIGIOASE ÎN ROMÂNIA DE AZI ?

Sergiu GROSSU

Prăbuşirea regimurilor totalitare în Europa răsăriteană, dar mai ales destrămarea imperiului sovietic, au pus capăt persecutării creştinilor din Biserica Tăcerii. Hrăniţi zilnic cu promisiunile Sfintei Scripturi, ei n'au încetat să aştepte, plini de răbdare, *"ceruri noi şi un pământ nou"*, în care să domnească dreptatea şi libertatea credinţei, întru totul convinşi, întocmai captivilor împăratului Babilonului, că Domnul va frânge *"toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor"*, neamurile subjugate se vor bucura *"de odihnă şi pace"*, de îndată ce tiranii vor cunoaşte căderea şi *"asuprirea va înceta"* (ISAIA, 14. 4-7).

În ce mă priveşte, ca unul care am fost persecutat ani de-a rândul, de către organele Securităţii, pentru activitatea mea creştină în cadrul mişcării ortodoxe Oastea Domnului, şi'n cele din urmă arestat şi condamnat la 12 ani temniţă grea, odată eliberat şi, împreuna cu soţia mea, refugiat în Franţa, la 5 Aprilie 1969, timp de două decenii am scris, am editat cărţi, am ţinut conferinţe, am vorbit la radio şi la televiziunea franceză, am lansat, cot la cot cu tovarăşa mea de vis şi de luptă spirituală, *"mesagerul supraconfesional al Bisericii Tăcerii" - Catacombes*, în vederea informării opiniei publice mondiale de ceea ce se întâmpla - pe plan politic şi religios - în spatele Cortinei de fier şi de bambus. Ştiam, însă, aşa cum anticipa şi cibernitic ianul ortodox din Uniunea Sovietică, Melik Agourski, că societăţile totalitare sunt pe cale de dispariţie, dat fiind că ele *"nu sunt nici eterne, nici imuabile"*, că *"îmbătrânesc şi se descompun"* sub influenţa a numeroşi factori, între care, la loc de cinste, se află *"renaşterea conştiinţei religioase"*.

Chiar dacă prăbuşirea ***politică*** a regimurilor comuniste nu semnifică deloc prăbuşirea ***ideologică*** a comunismului, fiindcă, aşa cum scria gânditorul catolic din Franţa, Jean Daujat, într'un articol pe care l-am publicat în *Catacombes*, *"comunismul n'a dispărut, ci este mereu prezent, dar sub o altă formă"*, - totuşi se cade să recunoaştem că în zilele noastre nu se mai poate vorbi de o persecuţie religioasă în ţările din Europa de Est. În conferinţa mea despre ***"Situaţia actuală a creştinilor din Est,"*** ce a avut loc la 4 Aprilie 1993, înaintea membrilor Asociaţiei catolice *"Doctrină şi Viaţă"*, din Paris, arătam că doi foşti deţinuţi politici - amândoi catolici - devin preşedinti ai ţării lor: Polonia şi Cehoslovacia. Mai mult, preotul ortodox rus Gleb Iakunin nu se mai găseşte într'un lagăr de exterminare din Siberia, ci la Moscova, ales deputat şi dându-şi osteneala să descifreze arhivele K.G.B.-ului, pentru a descoperi numele tuturor ierarhilor ortodocşi care au fost agenţi ai acestui sinistru organism poliţienesc. Pe de altă parte, un alt puşcăriaş sovietic, tânărul intelectual Vladimir Poreş are libertatea să organizeze asociaţia *"Creştinism deschis"*, cu scopul de a restabili dialogul între atei şi credincioşi, precum şi înfiinţarea de seminarii de filosofie creştină, la care să participe, de două ori pe lună, tineri, filosofi, teologi şi preoţi. Un alt exemplu de libertate religioasă este legalizarea, în România, a mişcării ortodoxe, deja amintită, Oastea Domnului, ai cărei membri se întâlnesc, cu ocazia unor mari reuniuni, pentru a asculta şi a propovădui Evanghelia Iubirii, fără ca să mai fie urmăriţi şi anchetaţi de zbirii Securităţii. Ei sunt liberi, astăzi, să editeze cărţi cu conţinut religios şi să aibă propria lor revistă, intitulată ***Iisus Biruitorul***. Iar cartea mea ***"Le calvaire de la Roumanie chrétienne"*** *(Calvarul României creştine)*, a apărut în traducere românească, editată de *Convorbiri literare*, într'un tiraj de 10 mii exemplare.

Prin urmare, la ora actuală, creştinii nefericitului spaţiu geografic, amintit mai sus, au obligaţia morală a continuării luptei lor spirituale, de această dată ***în plină zi*** şi nu în mod clandestin. Să ne oprim la ţara noastră. Sarcina Bisericilor este imensă: reîncreştinarea unor mulţimi bolnave încă de comunism. Respectiv, efortul de a face să dispară *vidul spiritual* pe care l-a creat dictatura proletariatului, acerba luptă de clasă, însoţită, cu slugărnicie, de abdicarea ierarhiei ortodoxe, în faţa jocului perfid al Departamentului marxist al Cultelor, patronat de Comitetul Central al Partidului comunist român.

Articolul meu ridică problema dacă ***"mai există persecuţii religioase în România de azi?"*** Despre acest subiect am mai scris în ***Cuvântul Românesc***, cum a fost articolul *"Ierarhi şi victime"* din luna Februarie 1994, în care menţionam câteva cazuri de *"refuzuri, vrăjmăşii şi persecuţii de preoţi"*, notând, cu amărăciune, că *"lacrimile curg încă la Vladimireşti"*, sau că reprezentanţii Bisericii ortodoxe nu vor să accepte *"nici o retrocedare de biserici, deşi închise şi nefolosite"*, Bisericii greco-catolice.

Să vedem în ce măsură această Biserică-martiră se bucură de libertatea religioasă dobândită în urma aşa-zisei revoluţii din Decembrie 1989. Sau, mai degrabă, până unde se merge cu dreptul la libertatea credinţei, după ce a cunoscut Golgota desfiinţării şi lungul, durerosul cortegiu al suferinţelor morale şi fizice, de care se face vinovată ierarhia ortodoxă, prin strânsa ei colaborare cu regimul ateu instaurat de armata sovietică de ocupaţie. Şi de ce slujitorii acestei Biserici unite sunt nevoiţi *şi azi* să celebreze în aer liber, sub ploaie şi în frig? Răspunsul e simplu. Pentrucă ierarhii ortodocşi se silesc, nestingheriţi de nimeni, ca pe vremea lui Ceauşescu, să nu restituie Greco-Catolicilor bisericile care le aparţineau înainte de 1 Decembrie 1948.

Cu toate că decretul Nr.9 din 1989 a abrogat vechiul decret Nr.358 din 1948, prin care Biserica unită a fost interzisă şi bunurile sale confiscate de statul comunist, ea n'a obţinut decât o libertate ***formală***. Statul, prin noul decret Nr.126/ 1990, art.2, nu se angajează să restituie decât bunurile confiscate care au rămas proprietatea sa *şi nu* bisericile care sunt folosite de Ortodocşi. Biserica ortodoxă, căreia statul comunist i-a dat în folosinţă locaşurile de cult, le posedă fără forme legale şi nu are nici un titlu juridic de proprietate. Conform art.3 al decretului în discuţie, Biserica greco-catolică trebue să trateze cu Biserica ortodoxă despre soarta bisericilor care i-au aparţinut înainte de 1948. Însă Biserica ortodoxă nu este de acord ca să cedeze aceste biserici. De unde acest strigăt de disperare al unui membru marcant al Bisericii unite: *"Pe cine vreţi să înşelaţi domnilor conducători? Aţi adoptat un decret cu intenţia vădită de a repara stricăciunile morale şi materiale impuse Bisericii române unite, prin suprimarea libertăţii şi confiscarea bunurilor sale, abuz al dictaturii comuniste. În realitate, nu aţi făcut altceva decât să scoateţi această Biserică din subterana catacombelor şi din păduri pentru a o arunca în stradă. Astăzi, încă, la zece luni dela abolirea comunismului, ea continuă să celebreze slujbele sale în vânt, pe ploaie şi în frig. Nu se simte nimeni ruşinat după un atare gest?"*

Dispoziţiile decretului-lege Nr.126 din 24 Aprilie 1990 asigură că proprietăţile acaparate de către stat în 1948 vor fi restituite Bisericii unite, iar statutul juridic al locurilor de cult şi al caselor parohiale, răpite Bisericii unite şi atribuite Bisericii ortodoxe, va fi determinat de o comisie mixtă, compusă din reprezentanţii celor două confesiuni religioase, ţinând cont de dorinţele comunităţilor care deţin bunurile în chestiune.

În general, responsabilii Bisericii ortodoxe invocă dreptul canonic ortodox, după care bisericile aparţin credincioşilor, şi scot în evidenţă faptul că, în decursul deceniilor care s'au scurs dela 1948, întreţinerea locaşurilor religioase şi lucrările de restaurare, ca şi de recondiţionare a bunurilor cedate Bisericii ortodoxe, au fost asigurate de fidelii acesteia. Ei solicită o repartizare a bunurilor în litigiu pe baza principiului voinţei majorităţii credincioşilor în fiecare caz ce se iveşte.

Potrivit cu părerea responsabililor Bisericii greco-catolice, din cele 2.500 biserici de care dispunea acest cult înainte de Decembrie 1948, numai vreo 20 i-au fost înapoiate şi aceasta, datorită hotărîrii ferme a enoriaşilor uniţi, şi nicidecum unei iniţiative a guvernului sau a Bisericii ortodoxe. Din care cauză, Biserica unită a refuzat şi refuză aplicarea principiului repartizării bunurilor în litigiu, în conformitate cu principiul voinţei majorităţii credincioşilor. Ea consideră, într'adevăr, că după patru decenii de viaţă clandestină, nu mai este în măsură să facă suficient cunoscută doctrina sa şi principiile ei călăuzitoare, din pricina presiunilor şi manipulărilor exercitate de către ierarhia Bisericii ortodoxe. Totodată, Biserica greco-catolică denunţă campania de denigrare care s'a revărsat, de-a lungul anilor, din partea unei anumite mass-media anti-catolice, difuzând informaţii lipsite de obiectivitate în ce priveşte cultul greco-catolic.

* * *

În lumina acestei situaţii ecleziastice lamentabile, după scurgerea a şapte ani dela prăbuşirea dictaturii clanului Ceauşescu, ne întrebam şi pe cititorii noştri: ***se mai poate asigura României un viitor luminos***, când vedem în ce fel de mocirlă a incertitudinii spirituale se scaldă mai marii Bisericii, de parcă nimic nu s'a schimbat în ţara noastră? Totul depinde de tăria credinţei poporului român, întors la Dumnezeu cu adevărat şi renăscut din pulberea şi cenuşa stririi comuniste. Lui i se cere să se debaraseze de toţi factorii involuţiei morale, de care dăm cu prisosinţă dovadă, de toţi aceia care au compromis şi viaţa politică şi viaţa bisericească, făcând inoperant saltul din moarte la viaţă, pe care ni-l recomandă Evanghelia lui Hristos.

Sergiu GROSSU

ŞTEFAN CEL MARE

- Însuşirile religioase şi motivaţiile canonizării lui-

Pr. Dr. Gheorghe I. DRĂGULIN

Într'una din operele sale istorice, Nicolae Iorga se întreba dacă poeţii şi scriitorii noştri de astăzi vor putea să proslăvească şi mai bine *"chipul de viteaz bun, cuminte şi sfânt al celui mai mare om ce s'a ridicat dintre Români"*.

Înainte de aceasta nu trebue să uităm însă că personalitatea marelui domnitor a fost preamărită de către contemporani încă din anii trecerii sale la cele veşnice. Canonizarea populară din ultimul timp, căci observăm aici o primă etapă din cinstirea de totdeauna a marelui dispărut, s'a concretizat în cunoscuta formulă de *"Ştefan cel Mare şi Sfânt"*. Dintre evenimentele minunate, pe care cei mulţi le-au reţinut după moartea eroului, amintim lumina care a strălucit pe mormântul lui timp de trei zile şi trei nopţi, fără să fi fost aprinsă de mână omenească.

Într'adevăr, o dată cu contemporanii săi care i-au descris fizicul, caracterul şi pornirile, se poate afirma că el a fost un adevărat fiu duhovnicesc al Bisericii Ortodoxe, pentrucă era un om credincios şi cu mare frică de Dumnezeu. În calitatea lui de nepot al lui Alexandru cel Bun şi crescut de o mamă care s'a sfârşit în mânăstire, viitorul domnitor nici nu putea fi altfel.

Ca evlavie personală, Ştefan cel Mare purta cu sine un triptic de icoane în care Maica Donmului, de o parte, şi Sfântul Ioan Botezătorul, de cealaltă parte, roagă pe Dreptul Judecător să fie milostiv faţă de cei păcătoşi. De pe aceleaşi câmpuri de luptă, unde era întărit de o astfel de credinţă, el dădea porunca să se copieze cutare carte liturgică sau să se facă danie cutare icoană sfântă.

Credea puternic în eficacitatea rugăciunilor şi în dăinuirea noastră în viaţa cea veşnică: *"cu voia lui Dumnezeu Atotţiitorul, ne-am gândit cu gândul bun al Domniei-mele şi cu tot ajutorul lui Dumnezeu, ca să fac pentru mântuirea sufletului meu şi de asemenea pentru sănătatea mea trupească şi pentru sufletul părinţilor mei şi ne-am legat şi am făgăduit să întărim sfânta mânăstire care este la Sfântul Munte numită Zografu, unde este hramul Sfântului Mare Mucenic şi purtător de biruinţă, Gheorghe, şi am făgăduit să dau în fiecare an şi să trimit câte o sută de ducaţi ungureşti..."*

În fragmentul citat, credinţa personală a voievodului devine un întreg univers religios. În el puterea şi iubirea Atoateţiitorului învăluie cu pronia Sa pe oameni. Cei vii sunt aici în legătură cu cei din veşnicie. Şi de aceea pomenirea celor răposaţi, mai ales că au căzut pe câmpurile de luptă, devine una din îndatoririle religioase imprescriptibile. Credinţa aceasta ortodoxă neclintită o aflăm în preambulul atâtor documente ale cancelariei moldovene şi în obiceiul statornic al înălţării a 40 de biserici, drept mulţumire pentru victoriile obţinute.

Mânăstirile ţării erau cercetate de către Ştefan cel Mare. Înconjurat de mulţimile de credincioşi dela hramuri, el înălţa rugi fierbinţi pentru iertarea păcatelor. În convorbirile duhovniceşti cu oamenii Duhului, din taina nopţii, ieşea întărit cu perseverenţă pe calea pocăinţei pe care se îndreptase de multă vreme. Acest adevăr îl comunică până astăzi formula *"rugătorul nostru"* din unele documente ale daniilor sale.

În acestea este uneori vorba de înzestrarea fetelor sărace, de iertarea boierilor *"hicleani"* pocăiţi, ba chiar de eliberarea de robie, făcută în prezenţa înaltului cler.

Vorbind de convingerile şi de faptele credinţei lui Ştefan cel Mare, trebue să amintim neapărat de situaţia lui (şi a Moldovei) de pavăză de apărare a întregii creştinătăţi. În scrisoarea din 25 Ianuarie 1475 pe care viteazul domn a adresat-o *"prea-puternicilor şi aleşilor domni a toată creştinătatea"* el atrage atenţia asupra pericolului turcesc pentru întreaga Europă. Faţă de această situaţie cu urmări incalculabile, *"ţara noastră" (...) este poarta creştinătăţii"*. *"Din partea noastră făgăduim, pe credinţa noastră creştinească şi cu jurământul domniei noastre că vom sta în picioare şi ne vom lupta până la moarte, pentru Legea creştinească, noi cu capul nostru..."*

Aşadar, cu drepte temeiuri amintirea marelui voievod este păstrată la noi cu aceeaşi sfinţenie şi astăzi. Evanghelia dă posibilitatea oricărui om să-şi îndrepte trecutul şi Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândurile sfinţilor, valorificând dreptele năzuinţe ale eroului întregii creştinătăţi.

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

-IV-

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Franţa, - ţara asupra căreia era îndreptat practic Tratatul iscălit la Viena -, era redusă, la graniţele anului 1792, plătea o contribuţie de 700.000 milioane franci şi urma să fie ocupată de trupele învingătoare pe o perioadă de 3-5 ani.

Anglia, sufeltul coaliţiei antifranceze, ieşea din acest lung conflict cu un mare prestigiu. În plus, rămâne stăpâna mărilor şi oceanelor, păstrează aproape toate coloniile olandeze (pentru Colonia Capului, plătea o indemnizaţie de 2 milioane lire sterline), o parte din Sumatra, o parte din Borneo, peninsula Malacca şi Ceylonul, cele spaniole cucerite în timpul conflictului, iar dela Franţa reţinea (Tobago şi Santa Lucia în Antile; insulele Mauriciu, Rodriguez şi Seychelles în Oceanul Indian), în Mediterană, insula Malta şi insulele Ionice - ultimele îi permiteau să se amestece mai activ în problemele Imperiului Otoman şi chiar ale Peninsulei Balcanice. Cifric, când izbucnise războiul anglo-francez în 1792, Anglia poseda 26 colonii, iar în 1815, numărul lor crescuse la 43.

Se cuvine să mai menţionăm, că la Trafalgar în Octombrie 1805, vicontele Horatio Nelson, duce de Bronte, pulverizează flota franco-spaniolă. Amiralului francez, Villeneuve, care comanda 33 de nave de linie, din care 18 spaniole, sub comanda amiralului Gravina, totalizând 2.856 de tunuri, pe lângă înfrângere, i se capturează 17 nave, fiind luat şi dânsul prizonier. Din păcate învingătorul, adică Nelson nu-şi poate savura marele succes, este rănit mortal de o ghiulea duşmană, care îi frânge şira spinării. Cea mai păgubită va fi Spania, deoarece prin distrugerea flotei, nu-şi va mai putea controla cele 4 viceregate din America. Spania apărea la Congresul dela Viena cu un prestigiu evident. Pentru prima oară, valuri de simpatie se îndreptau spre Spania, ţară cunoscută în trecut prin fărădelegile Inchiziţiei, a măcelurilor din Ţările de Jos şi din America. De asemenea era în graţiile Angliei, cu care iscălise un tratat de alianţă (1809) ca şi cu Rusia (1812).

Totuşi, datorită instrucţiunilor contradictorii care soseau dela Madrid, cât şi faptului că delegaţii Spaniei veneau în contact cu diplomaţi mult mai pricepuţi şi versaţi, interesele nu i-au fost satisfăcute, a refuzat să iscălească actul final, punându-şi iscălitura de-abia în 1817. O latură pozitivă a Congresului dela Viena este faptul că, pentru prima dată, într'un document de talie europeană, se stabilesc norme comune privind felul cum se va face navigaţia pe fluvii şi râuri, care trec prin mai multe state; libertatea navigaţiei, sistemul uniform de a percepe dările, întreţinerea drumurilor pe apă etc., referirile făcându-se în mod special la Rin, Mein, Necker, Mosella, Meusa, Escaut (Dunărea nu a fost prevăzută în aceste reglementări).

La tratatul general, adică la Actul final iscălit la Viena, au fost adăugate 17 documente care au fost iscălite pe parcurs, am amintit pe cel cu navigaţia (doc. nr.16), declaraţia Puterilor asupra desfiinţării comerţului cu sclavi (doc. nr.15) şi Regulamentul asupra rangului între agenţii diplomatici (doc. nr.17).

Desigur, o serie de state şi popoare n'au fost mulţumite cu hotărîrile luate la Viena, dar erau nevoite să se supună puterii învingătorilor, de teamă ca situaţia acestora să nu devină şi mai precară.

Facem precizarea că şeful bisericii catolice, Papa Pius al VII-lea, a protestat asupra hotărîrilor luate la Viena, în sensul că au fost lezate interesele Bisericii Catolice, în special în Germania.

Să analizăm acuma pe scurt harta politică a Europei, în urma hotărîrilor Congresului dela Viena:

Practic, harta Europei a fost puţin modificată, deoarece nu s'a ţinut cont de principiul nou pe care Americanii şi revoluţionarii francezi, l-au introdus: principiul naţionalităţilor, în ciuda faptului că ideile naţionale cresc în vigoare şi se amplifică. Cele 3 puteri conservatoare (Rusia, Austria, Prusia), au contracarat cu Sfânta Alianţă, la care s'a asociat şi Marea Britanie care, rămânând practic singura mare putere colonială, nu avea interese de schimbare a statului quo, instaurat în 1815. Expansiunea Franţei revoluţionare şi în special a celei imperiale, au divizat Europa în mai multe zone.

a) teritorii asimilate, anexate la Imperiul francez sau riguros vasale ca regatul Italiei, unde drepturile feudale au fost suprimate, egalitatea în faţa legii instituită, codul Napoleon introdus în administraţia imitată după cea a Franţei.

b) zone sub influenţa Imperiului, unde anexiunea a fost indirectă şi unde vechiul regim a fost eliminat de către autorităţi. Cazul unei mari părţi din Germania între Rin şi Elba, Marele Ducat al Varşoviei, regatul Iliriei, regatul Neapolului.

c) zone de influenţă pozitivă, în special Prusia, unde conducătorii (Stein, Hardenberg), au estimat că mijlocul cel mai bun de-a redeschide lupta împotriva Franţei, ar fi efectuare de reforme sociale (abolirea servajului, a drepturilor feudale, unde din 1807 s'au înfăptuit.

d) zone de influenţă *"pasivă"*, în special în Austria şi Rusia, unde lupta contra Franţei n'a fost însoţită de nici una din reformele sociale, precum abolirea sistemului senioral în Imperiul Habsburgic şi a servajului în cel ţarist.

e) Anglia, devenită din 1800 *"Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei"*, n'a fost invadată, cucerită de Francezi şi poseda de mult un regim suficient de liberal, pentru a fi tentată de a imita Franţa.

Prin revenirea Burbonilor, roata istoriei nu se putea întoarce pentru poporul francez. Până la căderea lui Napoleon, au fost date nişte constituţii în 1791, 1793, 1795, 1799 etc. De aceea, reîntors vechiul regim, Ludovic al XVIII-lea, a dat ţării o Chartă constituţională (4 Iunie 1814), dar principiile legitimităţii şi prerogativele regale, îngustau această Chartă. El nu se putea menţine fără a da o constituţie, dar se arăta de fiecare dată că sistemul constituţional emana din generozitatea sa. Practic, ce state erau constituţionale, în urma reaşezării hărţii Europei prin Congresul dela Viena.

Majoritatea din Nord-Vestul Europei: În regatul Ţărilor de Jos, în Suedia (din 1809, menţinută în continuare de generalul Bernadotte, ajuns prinţ regal), în Norvegia, după cea franceză din 1791, deşi cu Suedia formau un singur stat, iar Danemarca rămânea pe mai departe o monarhie absolută.

Cazul Germaniei este sensibil diferit. Confederaţia germană avea o Dietă federativă, prezidată de către Austria, dar nu era aleasă, ci formată din plenipotenţiari, iar distribuţia voturilor (total 69) se făcea pe baza statelor individuale, unde Austria, Prusia, Saxonia, Bavaria etc. aveau fiecare câte 4 voturi. Baden,Hessa etc., câte trei, Brunswick, Nassau, câte două, iar restul câte un vot (art.58). Articolul 13 al documentului legislativ încuraja regii şi prinţii germani să dea constituţii, dar numai în Sud s'a aplicat, la câteva, acest sistem. Astfel, constituţii au acordat prinţii Germaniei din Sud: Bavaria (1818), Baden (1818), Wurtemberg (1819), Hessa-Darmstadt (1820) etc. Cel mai liberal dintre prinţii germani, era Marele Duce de Saxa-Weimar. Toate celelalte principate germane şi în special Austria şi Prusia îşi menţineau monarhiile absolutiste. Şi în Italia, tiranii locali, în absenţa Constituţiei, îşi făceau de cap, excepţie făcând Marele Duce de Toscana, tolerând şi promovând idei liberale, deşi nici un text de lege nu-l obliga.

În Spania, neexistând o burghezie puternică, Ferdinand al VII-lea, reluându-şi tronul, în 1814 revocă Constituţia din 1812 şi instaurează absolutismul. Portugalia a fost guvernată o serie de ani după 1813 de către un *"regent"*, în persoana generalului englez Beresford, fără nici un control constituţional.

Imensul Imperiu ţarist era condus autocrat, ca şi cel otoman.

Europa era formată din monarhii absolutiste şi monarhii constituţionale. În ambele sisteme, după monarh, aristocraţia dispunea practic de putere şi ocupa posturile cheie din administraţie, purtându-se arogant cu poporul de rând. Chiar şi în Anglia se întâmpla un fenomen similar, *tory* dela putere, erau oameni foarte bogaţi, proprietari de castele, care se sinchiseau prea puţin de poporul sărman. Încă în Anglia, se spânzura pentru braconaj, oameni erau arestaţi pentru delicte minore, iar dreptul muncitorilor de a se organiza fusese suprimat din 1799. Pretutindeni, nobilimea din anturajul regelui sau împăratului, era reacţionară, antiliberală şi duşmana oricărui progres. Suficient să menţionăm camarila din anturajul regelui Spaniei, junta din Portugalia, cea din anturajul ţarului etc. Este drept că în Anglia şi Franţa nobilimea tradiţională era amestecată cu burghezia îmbogăţită, printre aceştia, manifestându-se tendinţe şi idei liberale.

Deci, în ansamblu, în Europa în 1815, conducerile erau legitimiste, clericale şi reacţionare. Excepţie făcea Confederaţia Elveţiană, formată din 22 de cantoane (adoptase o nouă Constituţie la 9 Septembrie 1815), singura republică din Europa, dacă exceptăm cele 4 oraşe libere germane şi Cracovia.

Va urma

NOI DEZBATERI LA WASHINGTON PE TEMA INTEGRĂRII ROMÂNIEI ÎN NATO

Interviu cu senatorul D'Amato şi deputatul Smith luat de Dl Prof. Nicolae Dima

Comisia Statelor Unite pentru Acordurile dela Helsinki a organizat Marţi 13 Mai o sesiune specială de audieri pe tema "Respectarea Drepturilor Omului şi Integrarea în NATO: România, Slovenia şi Republica Cehă".

Sesiunea, la care au depus mărturii ambasadorii României, Cehiei şi Sloveniei, a fost condusă de co-preşedinţii comisiei, senatorul Alfonse D'Amato din New York şi deputatul Christopher Smith din New Jersey. Audierile şi dezbaterile au fost urmărite cu viu interes de membri ai congresului, de ziarişti, de oameni politici, şi de o audienţă considerabilă.

Între cei prezenţi, s'au remarcat legislatorii români Constantin Ticu Dumitrescu şi Ion Raţiu. Şeful şedinţei, senatorul D'Amato, a anunţat prezenţa celor doi legislatori români şi i-a rugat să se ridice în picioare pentru a fi cunoscuţi de întreaga audienţă. Imediat după dezbateri, Domnii Alfonse D'Amato şi Christopher Smith au avut amabilitatea să-mi răspundă la câteva întrebări.

Întrebare: D-le senator D'Amato, în alocuţiunea Dvs. aţi susţinut fără echivoc includerea României în primul val al extinderii NATO. Credeţi că România se califică pe deplin pentru integrarea imediată?

Răspuns: Sprijin deplin includerea României în primul grup. Cred că trebue să înţelegem importanţa strategică a României. Să înţelegem ce se întâmplă în lumea reală. A respectat România pe deplin toate condiţiile, ca de exemplu, drepturile omului ori restituirea proprietăţilor confiscate? Pot să afirm că avem ţări care sunt membre de mulţi ani ale alianţei NATO şi care nu respectă toate obligaţiile prevăzute de alianţă. România a făcut însă eforturi majore şi progrese reale pe calea îndeplinirii acestor condiţii. Eu personal doresc continuarea acestor progrese pentrucă sunt convins că România este esenţială pentru apărarea Europei şi a alianţei NATO, în special în regiunea extrem de instabilă din Bosnia. Îndeplinesc deci Românii toate condiţiile, ca de exemplu, respectarea drepturilor omului? NU. Nu le îndeplinesc, dar în mod cert au făcut eforturi şi au realizat suficiente progrese pentru a fi admişi în alianţă. Convingerea mea este că putem avea România ca un partener logic şi strategic în Alianţa NATO, a încheiat senatorul de New York Alphonse D'Amato.

După scurta discuţie cu d-sa, l-am abordat pe cunoscutul deputat de New Jersey, Christofer Smith, co-preşedinte al Comisiei Americane pentru acordurile dela Helsinki.

Întrebare: D-le Smith, urmăriţi cu deosebit interes România şi de foarte mulţi ani, şi desigur cu şi mai mare atenţie în ultima vreme. Ce credeţi că s'a schimbat în România în ultimele şase luni, pentru a se califica la integrarea imediată în NATO?

Răspuns: Cred că noul preşedinte a condus România către reforme,... reforma economică, control civil asupra forţelor militare etc... Progresele realizate în ultimele şase luni sunt cu adevărat remarcabile. România a început să-şi facă datoria şi este gata să-şi asume răspunderi internaţionale, ca în Bosnia şi alte zone fierbinţi ale Europei. Aşa cum am declarat mai devreme, împreună cu senatorul D'Amato în calitate de co-preşedinţi ai Comisiei dela Helsinki, sprijinim România. Sprijinim includerea României în NATO în primul grup. Iar eu cred că a sosit timpul să sprijinim România în mod special în această perioadă de tranziţie, să consemnăm realizările ei şi să acordăm României drepturi depline în NATO. Cred că ar fi miop din partea noastră să nu facem acest lucru.

Întrebare: D-le Smith, credeţi că există vreun control care ar putea împiedica România să intre în Alianţa în primul val?

Răspuns: Nu sub actuala conducere, care s'a dovedit capabilă să guverneze în mod efectiv. Economia este în refacere. Investiţiile cresc. Forţele militare sunt pregătite să-şi asume rolul ce-i revine în NATO, şi în acelaşi timp se transformă într'o forţă capabilă să servească nevoile Alianţei,... Suntem deci în faţa unei situaţii pozitive, oriunde te-ai uita.

Întrebare: Au rămas însă mai puţin de două luni până la luarea marii decizii. Credeţi că este suficient timp pentru parcurgerea etapelor necesare integrării?

Răspuns: Să vă răspund franc, ar fi existat semne de întrebare dacă Dl. Iliescu ar fi rămas în fruntea guvernului. Eu nu aş fi fost însă aici, astăzi, dacă Iliescu ar fi fost încă la conducerea României. Nu m'aş fi făcut avocatul includerii României în NATO într'un asemenea caz. Cred că actuala tranziţie evoluează către un sistem cu adevărat democratic, un sistem care respectă drepturile omului. Cred că a sosit momentul pentru integrarea României în NATO. Dacă, totuşi, din orice motive, alianţa NATO nu consideră că momentul este potrivit pentru cooptarea în primul val, atunci trebue luată o decizie clară pentru primirea României în Alianţă cât mai repede cu putinţă. Eu totuşi insist. Urmăresc România cu atenţie de circa 17 ani. Am vizitat de multe ori România, în special în cursul anilor negri ai regimului Ceauşescu. Cred că acum este timpul oportun pentru primirea României ca partener deplin în Alianţa NATO, a încheiat deputatul de New Jersey, Christyopher Smith.

P.S. Eforturile României de a fi primită în primul val al extinderii Alianţei Nord Atlantice continuă neabătute. Până la ora actuală nu se ştie precis care ţări vor fi integrate în prima fază, dar după toate indiciile ar fi vorba de Polonia, Cehia şi Ungaria. Cursa nu pare încheiată, România încă mai are şanse de a fi cooptată în luna Iulie la summitul NATO dela Madrid. În cazul în care România nu va fi invitată să adere în primul val, se speră că Bucureştiul va primi totuşi promisiuni ferme de integrare în NATO într'un viitor apropiat. Ne place să credem că promotorii noii orânduiri internaţionale îşi dau seama ce fac. Altfel, deteriorarea situaţiei economice din ţară, şocul eventualei neprimiri în Alianţă, şi rana profundă pe care o sapă în sufletul Românului tratatul cu Ucraina, ar putea duce la consecinţe extrem de primejdioase pentru guvern şi pentru ţară.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XVI -

Odată cu sosirea primelor trupe austriece de ocupaţie, guvernator al Bucovinei fu numit generalul Spleny. Astfel, începu aşa-zisa cârmuire militară, ce dură dela 1775 până la 1786.

Se crede că prima sa acţiune din această perioadă de cea mai tristă memorie pentru Arboroasa a fost un raport, trimis guvernului dela Viena, în care cerea *"să se facă la Cernăuţi şi în Suceavă două şcoli latinesci de câte 4 clase şi două convicte sau şcoli pentru 6 copii de boeri"*.

Un raport prin care guvernatorul ţintea să convingă populaţia autohtonă ca Viena *"nu vrea nici decum să supere poporul român în obiceiurile credinţei şi ale naţiei sale, ci mai vârtos să le apere şi să le întărească"*.

Şi, oricât de paradoxal s'ar părea, s'au găsit şi pe atunci românaşi de bine care să scrie despre Spleny ca despre *"un om de omenie şi dreptate"*. Era vorba de unii preoţi care ziceau că guvernatorul *"voesce să ne facă nouă Românilor bine, dară, lipsindu-i paralele, nu reuşesce să ne facă şeoalele numite în raportul său"*.

O bonomie, mai bine zis o prostie românească, care, după atâta amar de vreme, îmi aminteşte de circumstanţele atenuante pe care unii basarabeni le acordau politicii economice dezastruoase a lui Hrusciov şi compania. Deşi se întindeau de foame pe la cozi interminabile după pâine, o făceau pe filosofii zicând că nu vrea, Hrusciov adică, *"să se căciulească la Americani"*.

Cât despre Spleny, acesta era ridicat în slăvi şi pentru simplul motiv că dăduse o circulară prin care preoţii şi diaconii nu mai trebuiau să trimită 4 florini şi ceva, ca taxă anuală, Mitropolitului dela Iaşi pentru *"Cheltuielile şcoalelor"*.

Şi din nou - laude peste laude la adresa generalului austriac! Deşi era vorba de nişte bani adunaţi numai dela Români! Mai precis - dela preoţi, diaconi şi dela unii învăţători. Bani care, după câtva timp, au stat la baza a ceea ce avea să se numească *"fondul şcolastic al terii"*.

La 1779, *"cârmuitor militar"* al Bucovinei deveni un alt general, pe nume Enzenberg care, contrar promisiunilor lui Spleny de a face numai şcoli româneşti, clădi o *"şcoală nemţească în Suceavă."* Prima şcoală pentru străini din Bucovina! Un precedent nefast, urmat cu ardoare de Ruteni, Polonezi, Evrei şi de alţi venetici.

Nu zăbavă şi, chipurile, pentru contracarare, veni porunca dela Viena, un *"plan"* ce glăsuia: *"S'a hotărît să se facă şase şcoale naţionale pentru limba românească"*, dintre care una la Zastavna, alta la Văşcăuţ şi a treia - la Câmpulung-Moldovenesc. Şcoli rămase ani şi ani de zile doar pe hârtie.

Şi din nou naivitatea Românului, sireacul, cu osanale aduse noului general: *"Eată încă o dovadă foarte puternică, că după 12 ani dela venirea Bucovinei la Austria ţeara noastră este toată românească, căci de alminterlea cum am înţelege să fie şcoli pentru limba românească în Zastavna, aproape de Galiţia, şi în Văşcăuţ, unde astăzi nu se mai aude limbă românească."* Din păcate, acei *"binevoitori"* uitau să se refere şi la menţiunea din *"Planul Enzenberg"*: *"Învăţământul are se se împărtăşească numai în limba românească şi nemţească."*

Şi din pentrucă ar fi existat pe atunci în Bucovina un popor german, ci pentrucă *"limba nemţească este limba Împărăţiei."* Aşa zicea Enzenberg. Şi tot el stipula în acel *"Plan al regulării bisericesci"* că toate cheltuielile pentru înălţarea de şcoli naţionale vor fi suportate de *"fondul religionar"* şi nu de vistieria ţării. Ba mai dădea şi un *"sfat părintesc"*: *"Dacă vor fi bani destui în acel fond, au să se facă şcoale în toate satele care au biserici."*

Cu alte cuvinte, funia antiromânismului din Bucovina se strângea an de an la par. Pentrucă, una era teoria împărătească la Viena şi cu totul alta - practica dela faţa locurilor. Legile şi directivele prevedeau ca *"cei dintâi învăţători dela acele şcoale să fie mai toţi Români"* sau oameni care să cunoască la perfecţie limba acestora, când în realitatea de toate zilele, deveneau tot mai dese cazurile în care învăţători ruteni şi polonezi băteau până la sânge copiii de Români pentru neînvăţarea limbii lor.

Situaţia se schimbă oarecum înspre bine abia la 1784 când Episcopatul nu mai putea trece nepăsător pe lângă acele fărădelegi antiromâneşti şi obţinu din partea ministerului respectiv dela Viena o circulară în care se spunea că: *"toate hotărîrile în trebi de ale şcoalelor se fac sub privegherea Episcopului şi a Consistoriului din Cernăuţ."*

În felul acesta, unul dintre cărturarii români ai timpului, al cărui nume n'am putut să-l stabilesc, scria cu patos demn de toată lauda: *"Astfeliu, şcoalele noastre era în adevăr menite să ni aducă nouă Românilor mare folos, pentru-că în trînsele erau ocrotite cele mai scumpe odoare ale neamului nostru, anume limba şi legea noastră strămoşească..."*

Cam aşa lua sfârşit acel *"restimp"* de 15 ani de *"ocărmuire militară"*, ca să înceapă unul şi mai dezastruos: *"Restimpul impreunării Bucovinei cu Galiţia"*.

Nicolae LUPAN

CUVÂNT CĂTRE CÂRCOTAŞI

La 51 de ani dela asasinarea celui de al treilea Mareşal al României

Pentru început, găsesc de cuviinţă să spun că zişii lui acuzatori publici, *"Românii"* Stoicanu şi Săracu, se dovediseră a fi mult mai satanici decât Ruşii Vâşinschi şi Susaicov! Atât de satanici şi atât de antiromâni încât îi reproşau la proces până şi cele 10 ore de discuţii pe care Generalul Ion Antonescu le-ar fi avut cu Regele Carol al II-lea încă din anul 1933...

Dar să revin la cârcotaşi. În numai ştiu ce număr al *Românului Liber*, finanţat de Ion Raţiu, am parcurs cu stupefacţie un reportaj din Londra, al cărui autor nu-şi da numele, ci doar iniţialele N.C.R.

Reportaj în care, ca nuca în perete, se spune că în cei 50 de ani de exil, Ion Raţiu a încercat *"să înţeleagă ce anume a reuşit să aducă ţării sale 50 de ani de dictatură fascistă (sic!) şi, ulterior, cea comunistă"*.

Câtă neruşinare, zis democratică, să pui pe acelaşi cântar pe Ion Antonescu, întregitor de ţară, şi pe trădătorii de neam Groza şi Ceauşescu. Mai mult, acest N.C.R. se referă la un Viorel Tilea, trimis al României la Londra în anii 1939 şi 1940, din a cărui iniţiativă, cică, *"majoritatea membrilor legaţiei române au demisionat în semn de protest faţă de alianţa României cu Germania nazistă şi preluării puterii de către dictatorul Ion Antonescu!"*

Altfel spus, demisia lui Viorel Tilea, unchiul lui Ion Raţiu, n'a fost un act de protest contra pactului Ribbentrop-Molotov, ci contra celui care la 22 Iunie '41 rea-duce la ţara mamă Basarabia, Nordul Bucovinei şi Herţa Dorohoiului. Să fiu înţeles just: nu am nimic de împărţit cu Ion Raţiu. Nu pot însă, ca Român şi antonescian, să nu iau apărarea Mareşalului în faţa a tot felul de calomniatori...

Andrei FLUIERARU

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA MONDIALĂ

mulţumeşte compatrioţilor Liviu Butura, Mircea Ghiţă şi Dumitru Radu, din New York, precum şi lui Emanuel Susai (Phoenix), Teodor Oniga (Rio de Janiero şi Liviu Bratu (Hamilton), pentru contribuţii generoase întru înveşnicirea Memoriei Mareşalului Ion Antonescu

Dezmăţ

— Pintilie GHEORGHE —

Şi nu un oarecare, ci de nivel înalt. Un dezmăţ ce ne amărăşte inimile şi ne strică caracterele de Români în zisa perioada de încheiere a zisului tratat de bază cu Ucraina. O perioadă dintre cele mai grave pe care le-a cunoscut vreodată Istoria Românieі.

Gravă prin însăşi faptul că se pune în discuţie integritatea ei teritorială şi că se mai găsesc printre noi compatrioţi, deştepţi şi şmecheri, care îşi permit să pună pe acelaşi cântar integrarea noastră euro-atlantică şi recunoaşterea de jure a frontierelor României de după cel de-al Doilea Război Mondial.

Să stăm strâmb şi să judecăm drept: hotarele oricărei ţări se stabilesc prin tratate bilaterale sau internaţionale. Tratative ce capătă putere de lege prin ratificare. În caz contrar, tratatul este nul şi neavenit.

Aşadar, are vreo valoare pentru noi articolul unu al Tratatului dela Paris din 1947, care stipulează: *"Frontiera sovieto-română este fixată în conformitate cu Acordul sovieto-român din 28 Iunie 1940 şi cu Acordul sovieto-cehoslovac din 29 Iunie 1945"* (sic!)

Or, România n'a semnat în 28 Iunie 1940 nici un acord cu Uniunea Sovietică din care făcea parte şi Ucraina! Iar un ultimatum prezentat României, cum a fost cel din 26 Iunie 1940, nu poate fi luat drept Acord.

Cât despre Nordul Bucovinei, dacă diplomaţia noastră ar fi cu adevărat diplomaţie, România îşi poate apăra deschis dreptul istoric asupra acestui teritoriu românesc, referindu-se la Tratatul de Pace cu Austria, tratat ce stipulează clar că: *"Austria renunţă în favoarea României la toate drepturile asupra fostului ducat al Bucovinei"*.

Mai mult, în Ianuarie 1919, Ministrul Ucrainei la Bucureşti, Gheorghe Crasenco pare-mi-se, declara oficial: *"Ucraina nu pretinde acele teritorii care doresc să rămână în hotarele României Mari"*.

Ucraineanul avea în vedere, probabil, revenirea dela 28 Noembrie 1918 a Bucovinei la ţara mamă, România. De cine dar să ne fie teamă a spune că pretenţiile expansioniste de azi ale Ucrainei asupra Nordului Bucovinei, judeţului Hotin, Sudului Basarabiei şi ţinutului Herţa n'au nici un fel de bază juridică!

E paradoxal, deci, că noul preşedinte la României nu vrea să intre în Istorie pe uşa cea mare.

• • •

Şi încă un paradox: jocul de-a istoria şi de-a geopolitica! Joc ce a şi dus la crearea unui zis grup de planificare politică în frunte cu un Doru Costea. Ce-o fi vrând să intre în atribuţiile acestui grup e greu de spus! Tactică? Strategie? Şi una şi alta?

Noi, Românii, de-a lungul întregii noastre istorii, n'am furat dela nimeni nici cel mai mic petic de pământ. Dar nici să dăm de bună voie, cum a dat Tătărăscu la 1940, Gheorghiu-Dej la 1944 şi cum vor să facă astăzi Severin, Ciorbea şi Constantinescu, nu putem! Nu avem dreptul!

Suntem noi siguri că mâine-poimâine Rusul, chiar dacă i se zice Ucrainean, nu ne va cere Moldova dintre Prut şi Carpaţi? Va da OTAN-ul din vreun deget întru securitatea noastră? Armata a 14-a din care se face mereu sperietoare pentru România? Să fim solemni! Această mult trâmbiţată unitate militară rusească este un fel de tigru de hârtie ce n'are nici ce mânca, nici ce îmbrăca, nici ce încălţa!

Ş'apoi avem două precedente proaspete: Afganii şi Cecenii, care au dovedit lumii întregi că necuratul nu e chiar aşa de negru cum îl fac oamenii!

Din păcate nici istoricii noştri de azi nu vor să semene cu cei de ieri care făceau istorie fără să instige poporul la nesăbuinţe politice, cum o face Dinu C. Giurescu, ce îşi permite să zică, de parcă ar fi la o întrunire sindicală, că dânsul este *"pentru a accepta fără condiţii frontierele existente între noi şi Ucraina"* (sic!)

O enormitate antinaţională pe care o îmbrăţişează şi *"diplomatul"* Doru Costea, care ciupeşte cu elan struna iliesciană a Moscovei, zicând că se alătură, cu trup şi suflet, *"opiniei Domnului profesor Giurescu de a aborda problema relaţiilor cu Ucraina pornind dela realitate"*.

Mai mult, îşi cheamă în ajutor *"mentalitatea europeană"*, mentalitate ce trebue, presupun cu dela Emil Constantinescu citire, *"să devină o concretizare a modului european în care România gândeşte aceste relaţii"*! Cât despre *"mentalitatea europeană"*, în general, o cunoaştem cu toţii: ceea ce-i interesează pe Occidentali în România sunt investiţiile de capital şi profitul!

Prin urmare, visata *"mentalitate europeană"* este o mentalitate de împrumut, prin care diplomaţia lui Roman şi Constantinescu vrea să pună semn de egalitate între Tratatul cu Ungaria şi cel cu Ucraina! Tratate ce în viziunea noului grup de planificare politică dela Bucureşti nu sunt decât *"nişte foi de hârtie"* (sic!).

Poate fi însă comparată Transilvania, care se află acasă, cu Basarabia şi Nordul Bucovinei de care, odată semnat tratatul româno-ucrainean, ne-am dezice pentru totdeauna! De fapt, dezicere înseamnă deja naivitatea diplomaţiei lui Adrian Severin atunci când ar fi dispus să cerem doar Insula Şerpilor!

• • •

Nu ştiu dacă Dinu C. Giurescu are vreo tangenţă de rubedenie cu ilustrul istoric Constantin Giurescu. E limpede doar atât că apele în care se scaldă, prin enormităţile pe care le debitează cu toptanul, numai româneşti nu pot fi! Un lucru e clar, acela că apele sale, murdare cum sunt, învârt roata morii Ucrainei:

"Finlanda a pierdut 51.000 kilometri pătraţi"... şi nu-i cere!

"Polonia a pierdut cel puţin 120.000 de kilometri pătraţi"... şi tace!

"Danemarca a stăpânit 300 de ani Norvegia"... şi îşi vede de treabă!

"Tirolul italian a fost al Germaniei şi Austriei"... şi nici una din ele nu-l cere!

"Corsica a fost anexată de Franţa acum 130 de ani" - îi mai cere cineva înapoi, etc.

Şi tot atâtea inepţii în privinţa Românilor din teritoriile ocupate unde au... devenit minoritari! Şi, deci prin sucita-i logică de apologet, nu poţi revendica un teritoriu, chiar dacă este al tău din străbuni, din moment ce nu mai ai *"o majoritate demografică clară"* (sic!)

Or, o lume întreagă ştie că Românii bucovineni care la 1775 şi 1940 erau absolut majoritari, au devenit minoritari prin colonizare şi deportări în fund de Rusie.

În acest caraghios context, printr'o logică perversă, le sare în ajutor Ucrainenilor şi *România Liberă*, zicând că aceştia, Ucrainenii adică, *"au şi o lege a minorităţilor foarte bună"*!

Ce ruşine!

Nu sunt sigur că ar avea vreun rost să stric în continuare orzul pe gâşte, dacă se are în vedere că la una din mesele rotunde ale amintitului ziar trufaş, alături de omul lui Adrian Severin şi de profesorul Mihai Retegan, cel mai abitir îşi debita enormităţile consilierul prezidenţial Dinu C. Giurescu!

FARA ARMÂNEASCĂ

Să ne cunoaştem trecutul

AROMÂNII, DEŢINĂTORII MONOPOLULUI TRANSPORTURILOR ÎN PENINSULA BALCANICĂ

Vasile TEGA

Din bogata documentaţie consultată în vederea pregătirii prezentului studiu, se degajă un consens aproape unanim al cercetătorilor care s'au aplicat asupra acestui subiect: până în preajma primului război balcanic, adică până la 1912, cărăvănarii aromâni deţineau aproape în mod exclusiv monopolul transporturilor pe uscat în Peninsula Balcanică.

Citatele care urmează, extrase din notele de călătorie ale unor cercetători străini, sunt suficiente, credem, pentru a ilustra amploarea pe care a avut-o în trecut această ocupaţie aromânească, cărăvănăritul.

Celebrul consul al lui Napoleon pe lângă Ali Paşa din Ianina, **Pouqueville**, scrie: *"Locuitorii regiunii Zagori practică comerţul cu caravane, închiriind caii şi catârii lor, asigurând transportul între Ianina, Bucureşti, Salonic, Seres şi Constantinopol, ei fiind cunoscuţi în această calitate sub numele de "meţoviţi" (aminceni)".*

Vorbind despre animalele de transport ale Aromânilor, acelaşi autor spune: *"Caii şi catârii Aromânilor din Aspropotam fac parte dintr'o rasă foarte puternică, ceea ce corespunde spuselor lui Sabellius: "Equis Vlachorum pectorosi, robustique, non pernicitate quidem in cursu, sed perseverantia et viribus".*

Colonelul englez **Martin Leake**, contemporanul lui Pouqueville, notează că *"în drum, în preajma oraşului Tricala, întâlnim o caravană de peste două sute de cai şi catâri, încărcaţi cu obiecte casnice, cu copii şi femei. Erau Aromâni din Gramoste, care coborau la iernat în Armiro. În Gramoste, ca şi în celelalte sate din Pind, locuiesc numai cărăvănari şi păstori, sau aşa cum sunt numiţi în limbajul locuitorilor din Tesalia "chiragii şi ciobani". Fiecare din aceste comune are în Tesalia "iernaticul" său propriu, pentru care plăteşte un impozit asupra "păşunatului".*

Medicul englez **Henry Holland** nu avea decât douăzeci şi patru de ani, în 1812, când întreprinde o lungă călătorie de doi ani, care-l va conduce şi prin unele regiuni din Turcia europeană locuite de Aromâni.

Primul contact cu Aromânii Holland l-a avut în drum spre Ianina, venind dela Arta, spre finele lunii Octombrie 1812, când *"datorită unei ocazii favorabile, i s'a oferit posibilitatea de a asista la un spectacol extrem de interesant". "Caravana de catâri care a defilat prin faţa noastră avea o lungime de mai bine de trei kilometri. Peste o mie de cai transportau corturile şi avutul comunităţii, totul împachetat într'o remarcabilă ordine şi curăţenie. Copilaşii erau încărcaţi în diferite feluri pe samare, în timp ce bărbaţii, femeile şi copiii mai mari mergeau pe jos. Convoiul era încheiat de doi preoţi".*

În drum spre Larisa, între Aminciu şi Malacaşi, **Holland** notează că *"numărul cailor pe care i-am întâlnit astăzi depăşeşte patru sute, cea mai mare parte fiind încărcaţi cu grâu şi bumbac din câmpia Tesaliei, ori cu stofe fabricate în aceeaşi regiune. Acest transport pe uscat se efectuează cu o mare regularitate şi graţie lui populaţia Tesaliei poate să-şi desfacă bogata recoltă obţinută pe un teren foarte fertil".*

În altă parte, vorbind despre caravanele Aromânilor care asigurau legătura cu marile centre comerciale din Europa centrală, **Holland** ne dă o serie de preţioase detalii.

Mărfurile sosite pe mare la Salonic, dela Malta sau Gibraltar, sunt ambalate în pachete de 40 de ocale, fiind încărcate pe cai, câte unul de fiecare parte a samarului.

Se formează astfel caravane de 100-200 de cai şi de catâri, numărul acestora depăşind uneori mia. Cu câteva zile înaintea sosirii noastre la Salonic, o caravană compusă din 1.100 de cai a părăsit localitatea pentru Viena, distanţa dintre cele două oraşe urmând a fi parcursă în 35 de zile.

"Caravanele mergeau de obicei opt ore pe zi, seara poposind pe lângă un sat sau oraş. Se descărca marfa care era depozitată într'un singur loc şi toată noaptea era păzită de gardieni înarmaţi. Caii păşteau prin împrejurimi, iar cărăvănarii se aprovizionau cu de-ale mâncării prin satele vecine. Fiecare cărăvănar conducea de obicei cinci sau şase catâri".

Un alt Englez, **George Ferguson Bowen** care, în 1852, traversând Turcia europeană dela Constantinopol la Corfu, ajuns în Tesalia, notează: *"Am trecut pe lângă foarte multe cantonamente de Aromâni, aceşti sciţi din zilele noastre. Pe lângă ocupaţia lor de păstori şi proprietari de caravane, **Aromânii deţin aproape în exclusivitate monopolul transporturilor pe uscat în Turcia europeană.** Ei sunt mai puţin perspicaci decât Grecii, dar sunt înzestraţi cu multă fermitate, prudenţă şi perseverenţă".*

"...Aceşti Aromâni - scrie **A. Boue** *- locuiesc toată această parte a lanţului pindic şi putem număra peste opt sate de ţânţari, toate în împrejurimile Aminciului. Din această colonie, datând din secolul al zecelea şi plasată într'un mod cât se poate de interesant între Albanezi, Greci şi Bulgari, ies o grămadă de chiragii sau cărăvănari, răspândiţi în toată Turcia europeană".*

În acelaşi sens se exprimă şi **Felix de Beaujour**: *"Locuitorii acestui sat - Malacaşi din Pind- se ocupă, ca şi aceia din burgul Aminciu (Meţovo) cu transportul călătorilor şi al mărfurilor care traversează Pindul"* şi adaugă *"Burgul Meţovo are între două şi trei mii de locuitori, cea mai mare parte ocupându-se în a facilita caravanelor şi călătorilor traversarea Pindului".*

Geographical Magazine (1937): Grupul din fotografie se compune din 500 de cai, încărcaţi cu corturile şi cu bunurile lor de gospodărie.

Geographical Magazine (1937): Fălcările aromâne coboară la câmpie în fiecare iarnă, cu turme de oi şi caravane de cai.

Vorbind tot despre cărăvănarii din Meţovo, Englezul **Robert Stuart**, consulul Majestăţii Sale Regelui Angliei în Albania, scrie: *"În zilele noastre (1867, n.n.) Meţovo este un oraş înfloritor. Împreună cu celelalte comune dependente are aproape 1.200 de familii, dintre care o parte se ocupă cu păstoritul, iar o altă parte sunt meşteşugari, majoritatea fiind formată din cărăvănari, care în exercitarea ocupaţiei lor cutreieră toate regiunile Tesaliei, Epirului şi Macedoniei. Amincenii apelează de asemenea şi la serviciile vecinilor cărăvănari din Zagor, renumiţi prin prezenţa lor la toate târgurile de vite din Turcia vestică şi care ajung cu caravanele lor până în Bosnia, Serbia şi Salonic".*

Englezul **Sir Charles Norton Edgeambe Eliot**, care-şi semnează impresiile de călătorie în Turcia europeană sub pseudonimul de **Odysseus**, menţionează că *"Aromânul are o dragoste naturală de pribegie în aer liber, însoţindu-şi animalele. Mulţi Aromâni sunt păstori, dar poate ocupaţia lor cea mai caracteristică este aceea de chiragii", adică proprietari de cai şi de catâri. În lunile de vară este aproape imposibil ca cineva să călătorească între Dunăre şi Pind şi să nu se întâlnească lungi şiruri de caravane urcând defileurile munţilor sau croindu-şi drum prin câmpiile pline de praf, conduse de bărbaţi chipeşi, îmbrăcaţi în mod deosebit, ai căror ochi strălucitori şi figură extraordinar de inteligentă te fac ca să te întrebi de ce acest popor nu joacă un rol mai remarcabil în această parte a continentului. Dar se pare că ei ar fi puţin dispuşi pentru aşa ceva".*

"Cărăvănarii aromâni - subliniază **F. Nikolopulos** *- deţineau monopolul transporturilor în tot spaţiul balcanic. Cărăvănăritul era o ramură extrem de importantă a economiei în epoca dominaţiei turceşti. Marea dezvoltare a comerţului şi a industriei care s'a constatat în Macedonia, în anumite regiuni ale Epirului şi în Tesalia se baza pe transporturile asigurate de caravane".*

În acelaşi sens se exprimă şi un alt cercetător grec. **K. Simopulos**: *"Caravanele - scrie el - au constituit timp de secole cel mai organizat, sigur şi eficace mijloc de transport în Grecia continentală. Devenise un foarte important factor economic, deoarece asigura desfacerea produselor locale până în cele mai îndepărtate colţuri ale Turciei şi chiar până în Europa centrală. **Transporturile, şi în general comunicaţiile, aproape în toată Peninsula Balcanică se găseau în mâinile cărăvănarilor din comunele din Zagor, Aminciu, Cojani.***

In mod special, după 1700, cărăvănăritul a atins apogeul său, fiindcă deţinea monopolul exporturilor de produse din Tesalia şi Macedonia. Cu caravanele erau transportate nu numai mărfuri ci şi familiile celor care se deplasau, precum şi numeroşi călători. Drumul pe care se desfăşura deplasarea caravanelor, cu indicarea localităţilor de parcurs, era cunoscut dinainte. La hanuri, care constituiau etape succesive ale călătoriei, se găseau totdeauna cai şi catâri de schimb, pentru ajutorarea şi întărirea caravanelor a căror destinaţie era Austria, România sau Rusia.

Numărul cailor şi al catârilor care alcătuiau caravana depăşea uneori şase sute şi caravanele erau însoţite de gărzi puternic înarmate pentru a înfrunta atacurile banditilor la drumul mare. Cele mai multe hanuri erau exploatate de amniceni şi de locuitori din satele din regiunea Zagorului".

După savantul sârb **Traian Stoianovici**, *"cărăvănarii aromâni au jucat un rol important în serviciile de transport ale prinţilor şi episcopilor din evul mediu, precum şi în aprovizionarea centrelor urbane cu bunuri din producţia pastorală, ca lână, piei, brânzeturi, carne, etc."*

Un bun cunoscător al realităţilor balcanice, sociologul american **I. Sander**, subliniază în aceşti termeni rolul cărăvănăritului în trecut: *"De o importanţă şi mai mare a fost rolul jucat de Aromâni ca şi cărăvănari. Ei se ocupau nu numai cu oieritul, dar posedau un important număr de cai, pe care-i concentrau în anumite localităţi, cum ar fi Salonicul, îi încărcau cu mărfuri pe care le transportau la Viena sau în porturile adriatice. În acest fel, ei au reuşit să acumuleze o bogăţie considerabilă. Unele dintre aşezările lor acum două sute de ani, ca de exemplu Moscopolea, care în zilele noastre se află în Albania, deveniseră focare de cultură şi de bogăţie.*

Cu sosirea trenurilor, caravanele lor nu mai erau necesare şi, din cauza turburărilor crescânde din Balcani în cursul ultimului secol, circulaţia liberă dintr'o ţară în alta a devenit din ce în ce mai dificilă."

Vom termina seria citatelor unor cercetători străini asupra cărăvănarilor aromâni cu două mărturisiri mai recente, prima a unei Americance, **Muriel Dimen-Schein**, profesor de antropologie, şi cealaltă a unui geograf francez, **Michel Sivignon**, cercetător la Universitatea din Lyon.

Continuare în numărul următor

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

O ZI DE SĂRBĂTOARE LA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Mărturisesc că atunci când, Duminică 18 Mai, am păşit pentru prima oară pe poarta Câmpului Românesc dela Hamilton, eram stăpânit de un sentiment de emoţie. Cam aceeaşi emoţie pe care, mutatis mutandis, am simţit-o când am vizitat pentru prima oară, în ţară, unele locuri esenţiale pentru românism, precum Catedrala Întregirii neamului dela Alba Iulia, ori Mănăstirea Putna. Pentrucă, raportat la nivelul exilului, dacă nu al întregului exil, cel puţin cel din America de Nord, Câmpul Românesc dela Hamilton este, cred, un loc esenţial pentru Români. Auzisem încă din ţară, de mult şi multe despre el şi despre Centrul Cultural *"Nae Ionescu"*, aflat pe teritoriul său, aşa că emoţia şi curiozitatea erau firesti.

Vizita a fot prilejuită de un dublu eveniment: comemorarea Zilei de 10 Mai şi banchetul de deschidere a sezonului de vară dela Câmpul Românesc. Am văzut un câmp pitoresc, ce mi s'a părut imens, pe care se află amplasate cabane gen bungalow, locuri pentru picnic, un bazin de înot şi alte amenajări pentru recreeare. Dar nu acestea sunt *"lucrurile esenţiale"*. Esenţiale mi s'au părut a fi: capela mica în aer liber, înduioşătoare prin simplitatea şi frumuseţea ei, monumentul dedicat lui Mihai Eminescu, cel dedicat lui Aron Cotruş şi mai ales crucea monument închinată victimelor comunismului şi martirilor neamului căzuţi în luptă cu acest sistem diabolic. După cum tot *"esenţială"* mi s'a părut expunerea în interiorul Sălii Centrului Cultural a portretelor Regelui Ferdinand I şi al Reginei Maria, ultimii mari Suverani ai României. Marile personalităţi ale istoriei româneşti contemporane, precum Regele Mihai, Iuliu Maniu ori Mareşalul Antonescu sunt extrem de controversate printre Români. Împotriva Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria nu are, sper, nimeni nimic de crâcnit, sensul afişării portretelor lor fiind, evident, unul unificator.

Sala Centrului era împodobită şi pregătită să-şi primească oaspeţii. Gazdele m'au informat că se preparaseră pentru 250 de paticipanţi. Au fost peste 300. S'au adăugat mese, scaune, tacâmuri şi până la urmă a încăput toată lumea şi, mai important, au fost de-ale gurii pentru toată lumea. Minunată organizare care rezistă la un excedent de peste 50 de persoane! Când sala s'a umplut, programul a început cu o mică slujbă religioasă oficiată de preotul ortodox Nicolae Zelea şi preotul greco-catolic Victor Crişan, care au dat binecuvântarea şi stropit cu agheazmă sala şi împrejurimile. După aceea m'am aşteptat să înceapă programul dedicat deschiderii sezonului de vară şi comemorării Zilei de 10 Mai. Ei bine, nu. S'a început cu masa. Faptul m'a cam surprins, dar ulterior am înţeles. Probabil dintr'o bogată experienţă gazdele *"ştiau"* că Românului nu-i cad bine, la ora prânzului, pe stomacul gol, evocările istorico-artistice. Pe de altă parte, la sfârşitul mesei, sătul, probabil că iar nu-i bine, aşă că amfitrionii, oameni înţelegători, au ales soluţia de compromis. S'au servit antreurile şi felul întâi, pentru ca astfel, cu foamea satisfăcută parţial şi în aşteptarea felului doi şi a desertului, oaspeţii să poată urmări în linişte desfăşurarea programului. Program care a debutat prin cuvântul adresat participanţilor de către Dl. George Bălaşu, vice-preşedintele Asociaţiei Culturale Române din Hamilton (Dl. preşedinte George Donison fiind plecat temporar din Canada). Dl. Bălaşu a salutat cu această ocazie prezenţa în mijlocul Românilor dela Câmpul Românesc a grupului de ofiţeri superiori din România, în frunte cu Generalul Mircea Mureşan. După aceea a făcut un scurt istoric al Câmpului Românesc, i-a prezentat scopurile, încheiend prin anunţul oficial al deschiderii sezonului de vară şi al unor măsuri organizatorice. A urmat, în partea a doua, comemorarea propriu-zisă a Zilei de 10 Mai. În semn de respect pentru instituţia monarhică, după cum s'a exprimat Dl. Bălaşu, participanţii au intonat (cu ajutorul bandei muzicale) Imnul Regal *"Trăiască Regele"*. A urmat intonarea imnului naţional al României *"Deşteaptă-te Române"*. În continuare Dl. Réné Goioane a evocat, printr'o bine documentată conferinţă, tripla semnificaţie a Zilei de 10 Mai in istoria României. A fost bine subliniată contribuţia execepţională a Regelui Carol I la fundamentarea şi dezvoltarea statului român modern. Programul artistic a debutat prin recitarea poeziei lui Coşbuc *"Moartea lui Fulger"* de către Katy Dumitraşcu-Dell'Agnolo. A fost o recitare impresionantă, talentul de artistă profesionistă al d-sale reieşind din căldura şi precizia nuanţării fiecărui vers interpreat. Înainte de începerea programului, organizatorii m'au solicitat ca invitat *"hors concours"* să recit integral Scrisoarea a III-a. Am acceptat şi am recitat-o. Programul a continuat cu interpretarea cântecului *"10 Mai"* de către corul Asociaţiei Culturale Române. În continuare, poetul George Filip din Montreal, tot ca invitat *"hors concours"* şi-a interpretat o poezie din creaţia proprie. Ascultând cu atenţie, mi-am dat seama că poezia era realmente mult mai presus de calitatea interpretării. Păcat că Dl. George Filip nu a vrut sau nu a putut să găsească pe cineva care să fi dat poeziei d-sale interpretarea pe care o merita. Ultima poezie din program a fost *"Mama"* de George Coşbuc, în interpretarea plină de sensibilitate a D-nei Iosana Hirţescu. Se vedea de departe că întârpreta e o recitatoare înnăscută, care ne delecta recitând o *poezie de suflet*. În final, publicul a cântat celebra melodie *"Tot ce-i românesc nu piere"*, ajutat fiind de banda muzicală care ne transmitea vocea nemuritorului Jean Moscopol. Cu greu îmi pot imagina un final mai adecvat al programului la care am asistat, program alcătuit cu deosebită atenţie la calitatea reprezentărilor şi cu vădită dragoste pentru valorile româneşti perene.

A urmat *"partea a doua a banchetului"*, după care s'a trecut la dans. Antrenul a fost susţinut de formaţia *"Nimbus"* care are în repertoriu cântece pentru toate gusturile. Oaspeţii au mâncat, au băut, au dasnsat, au stat de vorbă, fiecare după preferinţă. Cred că în general s'au simţit bine, dat fiind că cei mai *"îndărătnici"* au părăsit sala Centrului Cultural puţin după ora 10 seara. Oricum, nu e cazul să scriu eu despre cum s'au simţit alţii. Eu unul m'am simţit excelent la această minuată petrecere românească şi e cazul să aduc mulţumiri organizatorilor (în primul rând în numele meu, dar cred că dacă le aduc şi în numele altora nu voi fi dezmințit) pentru prilejul oferit Românilor de a fi şi de a se simţi bine împreună. Am părăsit cu regret Câmpul Românesc din Hamilton, acest colţ de Românie neafectat parcă de bicisniciile veacului. Cu promisiunea că voi reveni.

Cristian PĂVĂLUCĂ
Montréal

GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Dumnezeu este răspunsul !

Sfânta noapte a sărbătoririi Învierii Domnului din acest an, a avut o dublă semnificaţie pentru comunitatea română din zona Grand Rapids, Michigan, sărbătoarea Paştelui, prilej de bucurtie şi fericire creştinească datorată în primul rând faptului în sine, iar în cele din urmă, a bucuriei unei împliniri, a unei reuşite, mă refer la faptul că pentru întâia oară, mica dar inimoasa comunitate românească din această zonă, beneficiază de prezenţa activă şi spirituală a unui preot permanent, cu ocazia defăşurării tradiţionalei sărbători.

Şi din fericire, reuşita celebrării minunatului act, s'a ridicat la nivelul aşteptărilor, din toate punctele de vedere, prezenţa numeroasă, poate mai numeroasă decât oricând, iar desfăşurarea în sine, îmbrăcând cu evlavie, caracterele mirifice şi atât de necesare momentului, caracteristici indispensabile reuşitei unei ceremonii de acest fel.

Din nefericire, absenţa unui lăcaş propriu, crează anumite dereglări în privinţa desfăşurării respectivelor slujbe şi sărbători religioase, iar lipsurile materiale precum şi ale unor obiecte specifice strict necesare, îngreunează mult propulsarea noii biserici.

Dacă la toate astea mai adăugăm şi dezinteresul sau chiar aversiunea abordate cu nonşalanţă de unele persoane care peroreaza şi lamentează pueril, invocând diverse scuze în a nu poarticipa sau, ce să mai vorbim, a susţine propulsarea şi reuşita bisericii, atunci vom obţine o imagine de perspectivă nu prea bună, dar...

Faptul cert, că uneori aparenţele înşeală, este dovedit cu prisosinţă chiar de această minunată sărbătoare de Paşte, la care am participat personal şi care mi-a trezit în suflet nostalgia sărbătorilor de acasă şi Doamne, cât de frumos şi fermecător mai era!

Din fericire, această comunitate românească, este dominată de persoane bine intenţionate, care nu precupeţesc nimic în ideea curată de a ajuta pe cât este posibil la dezvoltarea şi reuşita minunatului deziderat propus, mai precis înfiinţarea şi stabilizarea unui lăcaş de rugăciune ortodox-român, în această zonă a Michiganului.

Şi pentru a nu devia dela scopul acestui articol, am să descriu în câteva cuvinte desfăşurarea învierii Domnului din acest an.

După cum am scris în rândurile de mai sus, participarea a fost numeroasă, în aşa fel încât, mica dar frumoasa capelă în care suntem găzduiţi, a devenit practic neîncăpătoare, iar glasul şi harul preotului au mângâiat pios, acordându-se armonios cu glasurile şi mai ales inimile credincioşilor adunaţi de pretutindeni pentru a celebra Învierea.

Întreaga ceremonie s'a desfăşurat sub auspiciile acelei calde şi renumite tradiţii româneşti, aducătoare de pace sufleteasca şi benifică mulţumire creştinească persoanelor prezente care au participat direct în timpul slujbei, prin intonarea binecunoscutelor cântări, împărtăşind tuturor bucuria Învierii.

După împărţirea *paştelui*, a avut loc masă festivă, o masă înbelşugată, dominată copios de bucuria exuberantă, dar decentă, a participanţilor. Masa festivă a fost susţinută prin efortul colectiv, fiecare contribuind într'o oarecare măsură, în aşa fel încât abundenţa a fost deosebit de elocventă.

Privind retrospectiv, derularea frumosului moment, tind să cred şi mai ales să sper într'o coeziune şi o mai accentuată conlucrare şi apropriere a persoanelor de origine română de aici, şi de altfel de pretutindeni, de care din nefericire noi, Românii, de ce să nu recunoaştem, ducem atâta lipsă.

Consider că biserica, implicit credinţa în Dumnezeu, are puterea de a conlucra pozitiv şi mai ales tainic la îndeplinirea acestui deziderat !

Mihai GHEORGHIU

Sărbătorirea de 30 de ani a Parohiei din Kitchener

Parohia ortodoxa romana "Sf.Ioan Botezătorul" va sărbători pe 14-15 Iunie, 30 de ani dela înfiinţarea ei.

Cu acest prilej vă invităm la festivităţile şi slujbele ce vor avea loc la adresa 2150 Blems Rd. Kitchener, Ontario.

Programul este următorul: Sâmbătă la ora 6.00 P.M. Prea Sfinţitul Episcop Nathaniel va săvârşi Vecernia Mare asistat de un sobor de preoţi, iar Duminică la ora 10.00 dimineaţa va începe Sf.Liturghie Arhierească. Banchetul aniversar şi festivităţile sunt programate cu începere dela ora 1.00 P.M.

Pentru mai multe detalii vă rugăm telefonaţi la (519) 748-6394, sau (519) 576-8953. Vă aşteptăm cu toată dragostea !

Parohul parohiei
Pr.Dr.Dumitriu Ichim
Preşedintele parohiei
Avram Sârbu

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

ŞI CU BANII LUAŢI...

Tributul nostru la NATO pentru respectarea Tratatului Ribbentrop-Molotov ne va costa anual $1.000.000.000.

•••

"CURIERUL KEGEBIŞTILOR"

Citâm din declaraţiile lui Ion Mihai Pacepa: *"Dekremlinizarea spionajului român"* şi ne oprim la capitolul 2: *"Ce serviciu de spionaj a moştenit România dela comuniştii şi criptocomuniştii"*. *"Ion Ilici Iliescu - spune Ion M. Pacepa- a decis să menţină serviciul de spionaj pe care România l-a moştenit dela Kremlin"*. *"În Februarie 1990, "Tribuna României", o gazetă lunară publicată de DIE pentru indoctrinarea emigraţiei române din Occident (care era difuzată gratis), a reapărut sub denumirea "Curierul Românesc". Noua gazetă avea exact acelaşi format ca şi cea "veche" şi era tipărită pe aceeaşi hârtie de lux importată din Occident şi apărea sub acoperirea Asociaţiei România, o organizaţie creată de DIE şi încadrată exclusiv cu ofiţeri şi colaboratori DIE. Cunoşteam totul prea bine, pentrucă doisprezece ani am aprobat fiecare număr din "Tribuna României", înainte de a fi tipărit"*.

"Curierul Românesc" a rămas pe aceeaşi linie şi după alegerile din Noembrie. În pagina a doua (nr.2 Februarie 1997) sub titlul *"Aniversări, comemorări, manifestări"* din luna Martie, citâm o parte din *"mărţele"* zile ale lunii Mărţişor:

9 Martie - 55 de ani dela naşterea lui Ion Caramitru, actor, ministru al culturii;

18 Martie - Avocatul Mircea Ionescu-Quintus împlineşte 80 de ani;

27 Martie - Ziua Mondială a Teatrelor.

Ce-au uitat vechii *"Ofiţeri şi colaboratori DIE"*, e că în ziua de 27 Martie 1918 a avut loc *"PROCLAMAREA UNIRII BASARABIEI CU ŢARA MAMĂ"*

Ziua teatrelor în locul întregirii Neamului !

Mai doriţi şi alte probe de cum *tratează "Curierul Românesc"* pe *"Românii de pretutindeni"* ?

•••

DESPRE 10 MAI ŞI STRĂMOŞII NOŞTRI

Deşi în faşă, are şapte luni, numele *"Romanian-American Cultural Association of Florida"* a trecut Atlanticul! La serbarea de 10 Mai au participat prof. dr. în microbiologie, D-na Helga Stan, dela Universitatea din Saltzburg, asociată în cercetări cu NASA şi SETI precum şi soţul prof. Cornel Stan, ambii veniţi în Miami pentru Convenţia Internaţională de Microbiologie.

Pe cartea de vizită a R.A.C.A. citim pe Dl. Emil Leluţiu, preşedinte şi Dl. Claudiu Mătasă, preşedinte de onoare şi unul din iniţiatorii şi inima organizaţiei.

Trecem peste prezentările oficialităţilor din oraşul Hallandale şi ne oprim la cele două *"microdiscursuri"*:

Dl. Claudiu Mătasă subliniază că Principatele Române n'au fost niciodată paşalâc turcesc, aşa cum a fost Ungaria timp de 150 de ani. Noi am plătit tribut iar, în drumul nostru spre independenţă, rolul principal l-a avut Regele Carol I. Am trăit sub litera legii, având o Constituţie ce-a fost mai liberală decât actuala Constituţie.

După trei secole puterea otomană începe să se destrame şi primele revolte le vedem în Bosnia şi Herţegovina; Ruşii au sărit în *"apărarea"* Ortodocşilor şi Românii au sărit în apărarea Ruşilor. Lovitura de graţie dată armatelor turceşti se datoreşte soldatului român când, la Plevna, l-a învins pe Osman Paşa, care s'a predat colonelului Mihail Cerchez. Ca fruct al victoriei, Mihail Kogălniceaniu declară Independenţa României la 10 Mai, 1877.

Conferenţiarul, cu floare albă la butonieră, amintind de *"Ziua Mamei"*, ne-a explicat cum Ana Jarvis din Philadelphia a stăruit pe lângă Preş. Woodrow Wilson să proclame ca a doua Duminică din luna Mai să fie închinată celei ce ne-a adus pe lume.

Prof. Cornel Stan, cunoscător al istoriei, ne spune că USA este o continuare a Republicii Romane:

Roma şi-a atins măreţia că primea pe oricine, la fel cum Statele Unite primesc pe cei săraci şi persecutaţi.

Pe dolarul american găsim trei citate dinVirgilius.

Clădirea Curţii Supreme, a Capitolului din Washington şi din celelalte state au ca bază modelul roman.

Am avut Senatul Roman şi avem Senatul American. În Roma am avut doi consuli şi'n U.S.A avem preşedinte şi vice-preşedinte, iar cetăţenia americană este o copie a cetăţeniei romane. Separaţia puterilor am moştenit-o tot dela Romani. Prof. C.S., citind din volumul *"The Senate of the Roman Republic"* al sen. Robert C. Byrd, ne avertizează: *"Dacă în Usa executivul, adică preşedintele, va primi din ce în ce mai mult 'veto power', într'o zi democraţia americană va fi ruinată ca şi cea romană, prin aparitia unui Cezar"*.

Pe cei ce-au organizat programul artistic îi acuz: în viitor, căutaţi o sală mai mare! Mulţi nu v'au putut aplauda.

•••

AM AJUNS ÎN EUROPA?

Deşi acceptarea noastră în NATO sau Comunitatea Europeană rămâne un semn de întrebare, 400 de militari români, ca forţă de protecţie, au fost trimişi în Albania, sub umbrela Naţiunilor Unite. Costul expediţiei - 91 milioane lei.

•••

CARACTERISTICILE VINDECĂTOARE ALE CÂMPULUI ROMÂNESC DELA HAMILTON

În urma comunicării pe care am făcut-o la Conferinţa *"Romanian Camp 1995"* şi a articolului din *"Cuvântul Românesc"* din acelaşi an, prin care anunţam că poiana unde este amplasată Capela are proprietăţi energetice vindecătoare, am primit numeroase relatări ale unor persoane care mi-au comunicat că au fost acolo, le-a plăcut şi apoi după câteva vizite consecutive au constatat îmbunătăţirea stării sănătăţii lor. Printre aceştia D-na Bucur, din Toronto mi-a povestit că, mergând într'o zi cu copiii la Câmpul Românesc, la coborîrea din maşină, unul din copii a trântit portiera peste degetele celuilalt, care a început să urle de durere. Neavând altă soluţie, l-a dus pe cel accidentat în poiana vindecătore, unde a fost uimită să constate că în scurt timp durerile copilului au încetat.

Verificând, a constatat că nu era nici o fractură şi nici o altă urmare a accidentului. Pentru a fi obiectiv, trebue să vă spun că doamna în cauză este asistentă medicală şi poate aprecia corect astfel de situaţii. O altă relatare am primit-o recent din Quebec dela Domnul Erast Călinescu, pe care l-am întâlnit când am vizitat Canada şi îi dădusem adresa mea din Bucureşti, care mi-a trimis şi o fotografie reprezentând felul cum a fost amenajată poiana respectivă şi îmi comunică următoarele: *"Am urmat sfatul dumneavoastră de a face un tratament pe locul energetic descoperit de Dvs. Mi s'a ameliorat mult starea ficatului şi a prostatei, deşi am stat numai cinci zile pe acest loc."* Dela dânsul am aflat că locul acesta a fost ales pentru Capelă de Episcopul Valerian Trifa. Părerea mea este că locul nu a fost ales întâmplător şi Înaltul prelat a simţit valoarea energetică a locului respectiv. Continuând investigaţiile energetice asupra locului, am căutat să determin în ce constă valoarea terapeutică a lui. După cum probabil ştiţi, unele tratamente energetice se fac cu ajutorul unor cristale de cuarţ, care au rolul de a concentra diferite forme de energie în zona afectată de boală. Am măsurat energia concentrată în poiana videcătoare, raportând-o la energia concentrată de un cristal terapeutic şi am obţinut următoarele valori:

- cristalul de cuarţ = 1 pentru toate valorile măsurate;
- energie vitală (life force energy) - 640;
- energie universală = 7.800 (energia universală provine din Univers dela o Sursă de Energie creată de Dumnezeu odată cu crearea lumii);
- energie provenită dela Soare = 84.700;
- Energie provenită dela Lună = 8,6;
- energie provenită din Pământ = 8,9

Este foarte posibil ca în subsolul poienii respective să existe un zăcământ de cuarţ, care să concentreze aceste energii.

Am făcut şi anumite determinări, pentru a vedea ce afecţiuni se pot trata cel mai bine în această poiană. Şi acestea au fost raportate tot la un cristal de cuarţ terapeutic:

- cristalul de cuarţ = 1;
- afecţiuni fizice = 100;
- tulburări de raţionament = 75;
- alte probleme psihice = 70;
- starea generală a sănătăţii = 78.

După cum se vede, cel mai bine se pot trata afecţiunile fizice.

Trebue să precizez că, în caz de răni provocate de accidente, tratamentul trebue început cât mai repede după producerea accidentului respectiv. Pentru a face tratamente, mergeţi în această poiană şi staţi liniştit un timp, fără a vă uita la ceas, trebue să vă concentraţi la ceva anume. Va fi suficient să fiţi curioşi şi deschişi pentru a simţi cât mai mult. Puteţi mulţumi în gând Creatorului, că v'a dat posibilitatea să vă aflaţi acolo, pentru a beneficia de această energie care vine spre dumneavostră, prin voinţa Lui. Lăsaţi intuiţia să vă ghideze şi să vă spună cât timp să rămâneţi acolo şi cât de des să veniţi. Trebue să ştiţi un lucru: oricât de puţin aţi face acest tratament este mai bine decât deloc.

Pentru afecţiuni digestive sau renale este bine ca, atunci când staţi în această poiană, să aveţi la dumneavoastră o sticlă cu apă sau altă băutură nealcoolică, ce va fi energizată în acest timp în mod natural; consumând-o mai târziu, veţi putea beneficia de această energie mai mult timp. Berea nu este indicată în acest loc. Nu trebue să mă credeţi pe cuvânt. Încercaţi şi veţi aprecia singuri rezultatele acestui tratament. Aprecierile dumneavoastră ar fi bine să fie trimise Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, care îşi va putea forma o părere de ansamblu asupra fenomenului. O lucrare ştiinţifică asupra acestui fenomen va fi prezentată în toamna acestui an la un simpozion al Asociaţiei Române de Cercetări Psihotronice din Bucureşti şi va conţine determinările prezentate în acest articol.

Aveţi posibilitatea de a face mai mult pentru sănătatea dumneavoastră şi trebue să o faceţi. Cei care nu o fac înseamnă că nu au suferit destul.

Dumitru HRISTENCO
Bucureşti-România

OLTENISME

——Ionel RĂDULESCU——

• MITA *"academică"*... La Universitatea din Craiova, profu Tobă, ex-prefect roşu de Dolj, a fost arestat pentru luare de mită babană. O seamă de alţi dascăli şi salariaţi ai aparatului administrativ s'au dovedit pătrunşi de acelaşi sindrom al căpătuirii peste noapte. Sesizările nu mai contenesc în acuzaţii la adresa universitarilor mânjiţi. În plus, s'a descoperit faptul că, o parte din candidaţii picaţi la admiterea din vara trecută, la Universitatea Craiova au primit o adeverinţă cu media obţinută şi în baza acesteia s'au înscris la facultatea similară din Chişinău, ca apoi să revină ca studenţi la Craiova!! În felul acesta, conducerea universităţii craiovene a încălcat (voit şi interesat) Hotărîrea de Guvern care nu admitea transferări în cursul anului universitar. La Facultatea de Agronomie din Craiova, fiind concurenţă mică, mulţi poliţişti au luat concursul de admitere, apoi s'au transferat în timpul anului la Facultatea de Drept! - tot prin mijloace mai puţin ortodoxe...

•ANTREC... Filiala Gorj a Asociaţiei Naţionale de Turism Rural, Ecologic şi Cultural a organizat la Tg. Jiu seminarul cu tema: *"Marketingul în domeniul rural"*. Au participat: directorul programului PHARE pentru România, preşedintele ANTREC, cadre universitare din Capitală şi gorjenii care se ocupă de turismul rural în acest pitoresc judeţ dela poalele Parângului. Punctele de vedere s'au axat pe turismul rural cu rol terapeutic, de antistress, potenţialul natural şi uman vast al judeţului, specificul, portul, obiceiurile şi tradiţiile gorjeneşti, perspectivele dezvoltării turismului rural în zonă şi consecinţele lui asupra celorlalte domenii de activitate. Autorităţile gorjene i-au asigurat pe pasionaţii turismului rural de preocuparea şi sprijinul lor.

• DANTE ALIGHIERI... Societatea culturală româno-italiană *"Dante Alighieri"* din Craiova a fost recunoscută de Consorţiul European de Certificare a Competenţei în limbile moderne. Certificatele de competenţă în limba italiană şi probele de examen sunt pentru 4 niveluri: A (nivel minim); B,C, D (nivel maxim). Probele se susţin în baza volumului intitulat *"Livello Soglia per l'Insegnamento dell'Italiano come Lingua Straniera"* de Nora Galli de Paratesi - publicat de Consiliul European. Taxa de înscriere la examen este suportată de Centrul de certificare şi administrare a probelor de examen pentru limba italiană, cu sediul la Londra. Participă la examen cursanţi sau absolvenţi ai cursurilor de limbă italiană din licee, facultăţi sau societăţi comerciale.

• GEST UMANITAR... Evadat la timp din *"raiul"* ceauşist şi stabilit în Germania, în urmă cu 20 de ani, internaţionalul handbalist craiovean C-tin Tudose a trimis recent în Bănie un Tir de 38 de tone, plin cu bunuri de larg consum. Beneficiarele acestui profund gest umanitar au fost patru leagăne de copii din judeţul Dolj, care au primit daruri în valoare de 17.500 DM şi bani în sumă de 25.000 DM, graţie firmei germane RIGTERINK din oraşul Nordhorn. Doamna Zeinep Tudose, soţia actualului antrenor de handbal, care a însoţit TIR-ul cu... de toate pentru toţi, a promis şi'n anul următor un asemenea ajutor în obiecte destinate copiilor orfani, lipsiţi de căldura familiei şi de posibilităţi materiale.

•FRAŢII BUZEŞTI... Anul acesta, liceul craiovean de elită care poartă numele istoric al Fraţilor Buzeşti, împlineşte venerabila vârstă de 115 ani, prilej de premiere a elevilor olimpici, prin Fundaţia cu acelaşi nume. În acest an aniversar s'au obţinut 199 de premii şi menţiuni la faza judeţeană a concursurilor şcolare pe discipline de învăţământ - cele mai multe din întreaga istorie seculară a acestui prestigios lăcaş de instrucţie şi educaţie. Dintre aceşti elevi eminenţi la învăţătură, 39 de premiaţi vor participa la faza naţională a olimpiadelor şcolare. Ei au fost *"recompensaţi"*, ca şi profesorii care i-au îndrumat, cu diplome şi medalii, premii constând în suma simbolică de 75.000 lei (circa $10). Cei mai mulţi olimpici buzeşteni la faza naţională vor concura la fizică (opt elevi), apoi la limba română şi limbi străine (engleză, franceză şi germană).

• ALMA MATER... Învăţământul universitar craiovean cuprinde: - 14 Facultăţi curs de zi, cu durata între 4-6 ani; - 2 Colegii universitare de profil tehnic, economic, de administraţie şi informatică, curs de zi, cu durata între 2-3 ani (la Craiova şi Turnu Severin); - 3 Facultăţi de studii academice postuniversitare.

Cele 14 Facultăţi ale Universităţii din Craiova au prevăzut pentru anul de învăţământ '97- '98 cu 760 de locuri în plus faţă de acest an, la învăţământul de lungă durată, cu 455 de locuri în plus la cel de scurtă durată şi cu 55 de locuri mai mult la studiile academice postuniversitare. Facultatea de Litere şi Istorie va avea două noi specializări: *"istoria pură"* şi *"comunicarea în relaţii publice "*. Învăţământul postuniversitar va avea şi el noi specializări prin programe de studii academice de Drept, Ştiinţe economice şi Mecanică (proiectarea asistată pe calculator).

Turismul românesc redescoperă ruralul

Marius CÂRBUNESCU

Imediat după decăderea industrială a României ce a urmat momentului *"Decembrie 1989"*, s'au auzit voci care spuneau că turismul şi agricultura sunt ramurile economice care vor scoate ţara din criză. A existat chiar şi un pariu cu turismul făcut de ministrul de resort de pe atunci, fără a se oglindi în vreun fel în starea de fapt. În momentul de faţă situaţia turismului în România se caracterizează printr'o bază materială învechită, servicii de proastă calitate, tarife piperate şi ce e mai grav, lipsa turiştilor. Investiţiile în turism sunt puţine şi s'au limitat, cu mici excepţii, la nivelul Bucureştiului unde este pe cale de a se dezvolta aşa-numitul *"business tourism"*. Pentru cineva trăit într'o economie de piaţă ar părea neverosimil cum în România hotelurile sunt goale şi în acelaşi timp scumpe. Explicaţia ar putea veni prin faptul că datorită scăderii puterii de cumpărare, Românul obişnuit a renunţat la petrecerea concediilor în staţiuni. Cu toate acestea tarifele sunt mari, pentru ca unitatea de cazare să-şi scoată măcar cheltuielile. Pe de altă parte, în condiţiile unificării tarifelor pentru turişti străini şi români, managerul unei unităţi de turism preferă să-i sacrifice pe aceştia din urmă chiar dacă într'o lună are, de exemplu, un singur grup de *"străini"*. Serviciile sunt de proastă calitate pentrucă multe societăţi nu-şi permit luxul să lucreze decât cu personal angajat sezonier, care nu beneficiază de pregătirea necesară. De asemenea, turismul în România suferă şi de pe urma calităţii drumurilor sau a serviciilor vamale.

În aceste condiţii deloc favorabile, în România ultimilor ani a scos capul la lumină un segment al turismului, căruia i s'a acordat mai puţină importanţă. Este vorba despre turismul rural. Asemeni altor zone geografice şi în România se constată o reîntoarcere a populaţiei la sate odată cu reducerea discrepanţelor între confortul urban şi cel rural. Tot mai multe familii doresc să se recreeze în concediu departe de universul citadin trepidant şi aproape dezumanizat, să redescopere calmul şi simplicitatea naturii, tradiţiile şi patrimoniul local. Dacă mai adăugăm şi o economie substanţială la bugetul familiei alegerea pare să fie făcută. Venind în întâmpinarea acestor solicitări, în luna August 1994 s'au pus bazele Asociaţiei Naţionale de Turism Rural, Ecologic şi Cultural (ANTREC) care pentru început oferea ca destinaţie turistică zona de intensă încărcătură istorică şi etno-folclorică Bran-Moeciu. La trei ani dela înfiinţare asociaţia numără 25 de familii, răspândite în întreaga ţară, în zona de munte şi chiar la câmpie. Anul acesta au fost identificate patru zone agroturistice, respectiv Bucovina, Maramureş, Valea Arieşului-Apuseni, Valea Izei-Bran, care să fie dezvoltate cu ajutorul Uniunii Europene, prin Programul PHARE. De asemenea, fondurile PHARE au contribuit la dotarea unei centrale de rezervări cu sediul în Bucureşti şi la editarea unui catalog ANTREC, cuprinzând 700 de ferme şi pensiuni agroturistice la dispoziţia turiştilor. Deşi la început mulţi nu au fost încrezători în dezvoltarea turismului rural, se constată că pe fondul decăderii turismului clasic a prins contur o afacere bănoasă. Reporterul recunoaşte că a fost reticent la iniţiativa ANTREC de a dezvolta turismul rural, considerând că este un nou mijloc de a deturna sume importante de bani venite ca ajutor din partea Uniunii Europene. Că este o afacere şi încă una de anvergură, ziariştii de turism au avut ocazia să se convingă la începutul acestei primăveri, când au fost oaspeţii, pentru câteva zile, al localităţii Bran.

La nici 30 kilometri de Braşov, pe vechiul drum ce leagă şara românească de principalul pol al civilizaţiei transilvane, se întinde astăzi localitatea Bran, în pasul cu acelaşi nume. Pe lângă frumuseţea ameţitoare a meleagurilor ce se desprind din păienjenişul de stânci, Pasul Bran a deţinut în trecut şi o importantă funcţie strategică. Castelul medieval ce poartă denumirea locului este unul din puţinele opere arhitectonice dela începutul mileniului, ce au rămas intacte şi încântă privirea vizitatorilor. Din păcate, ce n'au reuşit Turcii în decursul secolelor, a reuşit indolenţa unor responsabili post-decembrişti ai castelului, care au adus această măreţie într'o stare de profundă degradare. Deşi este deschisă publicului vizitator, Castelul Bran nu beneficiază de un ghid autorizat (cel puţin aşa ni s'a spus nouă), iar explicaţiile scrise nu există decât la intrare. Obiectele de decor au fost ascunse în beciuri, probabil de teama năvălitorilor, fără a mai vorbi de mizeria care te înconjoară la tot pasul. Părăsind cu un gust amar stânca castelului, turistul are ocazia de a-şi clăti privirea cu minunatele peisaje ce se deschid în vale.

Fiind prin natura lucrurilor un colţ de natură izolat, înconjurat de munţi, Pasul Bran şi-a păstrat aproape intactă cultura populară, tradiţiile şi obiceiurile. Grupul jurnaliştilor a trăit o vie emoţie stând alături de o ţărancă, care îşi strunea vechiul război de ţesut la care de generaţii s'au lucrat aceleaşi modele specifice zonei. Apoi un bătrân ne-a introdus în atmosfera de sărbătoare prilejuită de *"măsurarea laptelui"*. Într'una din Duminicile dela începutul primăverii, înainte ca oile să fie trimise la stână, sătenii se strâng cu animalele pe un platou din împrejurimi şi fac măsurarea laptelui. În funcţie de această măsurătoare sătenii îşi fac calculul câtă brânză, unt şi alte produse lactate le revin dela stână. Cu timpul această dată s'a transformat într'o sărbătoare populară a zonei, iubită de turişti, unde se întâlnesc ansambluri folclorice şi se expun produsele tradiţionale.

Ca urmare a dezvoltării turismului rural, localnicii au simţit nevoia să-şi construiască, case impunătoare, cu etaj, care depăşesc nevoile proprii. Practic, în toată zona Bran se găsesc zeci de case în construcţie, la care tradiţia şi bunul gust nu au fost pierdute din vedere. Preşedinta ANTREC, D-na Marilena Stoian, ne spunea că avântul luat de turismul rural a adus un dublu câştig localnicilor. Pe de o parte s'a găsit un mijloc suplimentar de rotunjire a veniturilor. S'a ajuns astfel ca dela toaleta în spatele curţii, brănenii să-şi dorească acum câte o toaletă modernă pentru fiecare cameră de oaspeţi, întrucât au auzit ei că astfel, pensiunea lor se încadrează la o categorie superioară de clasificare. Ne-a fost dat să vizităm câteva case, care nu se lasă cu nimic mai prejos de confortul unui hotel de 2-3 stele. În plus, este o adevărată plăcere să simţi cum natura te înconjoară la tot pasul. Dar cea mai mare încântare pentru turist pare a fi descoperirea produselor culinare ale zonei. Poate că mulţi directori de restaurante, care îţi servesc clasica friptură cu cartofi prăjiţi, ar trebui trimişi la Bran pentru o scurtă specializare. În condiţiile în care Bucureştiul este invadat de fast-fooduri, o *"masă-ecologică"* la Bran este întotdeauna binevenită.

Odată cu afilierea ANTREC, în 1995, la Federaţia Europeană de Turism Rural (EUROGITES) cu sediul la Strasbourg, satul românesc s'a deschis turismului internaţional. Zona Bran este

Castelul Bran

din ce în ce mai des asaltată de turişti străini, ceea ce a determinat febra în rândul gospodinelor, să înveţe limba franceză. Una din gazdele noastre ne spunea că, acum câteva luni a primit vizita unui scriitor american, care a ales liniştea Branului pentru a-şi desăvârşi opera. Şi într'adevăr, cine nu ar înlocui zgomotul claxoanelor cu surusul apelor de munte?

În perioada 17-19 Aprile, 1997 s'a desfăşurat la Braşov Congresul EUROGITES şi conferinţa cu tema *"Turismul rural, factor de dezvoltare locală, acum şi în mileniul III"*, la care au participat reprezentanţi ai 22 asociaţii naţionale sau regionale din 17 ţări. Cu această ocazie, satul românesc a primit o recunoaştere a valenţelor sale turistice prin alegerea D-nei Marilena Ştoian ca preşedinte al Federaţiei Turismului rural.

În numele victimelor comunismului

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

- WASHINGTON, D.C. -

În completarea datelor solicitate în *"Chestionarul pentru ancheta de istorie oral-video"*, vă rugăm a completa declaraţiile scrise cu o fotografie a persoanei care răspunde la chestionar şi una a persoanei despre care se vorbeşte (dacă o aveţi şi dacă doriţi să o daţi).

Pentru a se vedea seriozitatea cu care au răspuns fraţii noştri din Basarabia, vă vom prezenta scrisoarea primită dela fundaţia nou creată *"Memoria"*, în vederea strângerii datelor necesare colţişorului nostru românesc dela Memorialul celor peste o sută de milioane de victime ale comunismului, din Washington D.C. Vă voi prezenta şi apelul făcut la Chişinău. Cred că e bine să ţinem seama de recomandările făcute privind încercarea foştilor agenţi KGB de a se integra în noile organizaţii anticomuniste.

Vă reamintim adresa noastră de primire a datelor: UMRL - secţia USA, Dan Novacovici, 354 Franklin Ave. Princeton N.J. 08540 cu tel.(609)924-2684 şi tele+fax (609)683-7907.

Cu mulţumiri,
Dan NOVACOVICI

Stimate Domnule Novacovici

M'am reţinut cu răspunsul la scrisoarea Dvs., pentru clarificarea mai amplă a activităţii noastre, în privinţa fişierului de date despre Românii basarabeni, care au suferit de pe urma genocidului comunist sovietic în Basarabia.

Pentru a acţiona în mod legal la această campanie a trebuit să înfiinţăm o filială a Fundaţiei Culturale "Memoria", în statutul căreia am prevăzut un punct: "Colectarea şi întocmirea listelor cu victimele regimului comunist sovietic de ocupaţie în Basarabia.

Numai după înregistrarea de către Ministerul de Justiţie al Republicii Moldova, care a durat destul de mult, am început să acţionăm activ. Preşedinte al filialei a fost ales Domnul Dumitru Crihan, fost deţinut politic cu 10 ani de detenţie, fiul ilustrului patriot basarabean Anton Crihan.

Până la publicarea apelului în presă, prealabil am luat legătura cu secţiile Frontului Popular Creştin Democrat, existente în toate raioanele (plasă de judeţ) Republicii Moldova, şi prin intermediul cărora am difuzat apelul nostru, prin satele şi comunele Basarabiei.

În momentul actual dispunem de circa 320 scrisori cu caracter familiar, liste întocmite cu locuitorii satelor, care au fost supuşi represiunilor, detenţiei şi celor care au fost executaţi; posedăm obiecte şi fotografii.

Prin satele Basarabiei dispunem de activişti din rândul foştilor reprezentaţi, care ne ajută foarte mult la întocmirea listelor. Totodată doresc să vă previn că, în Basarabia, după demolarea regimului totalitar comunist, s'au ivit o mulţime de impostori, infiltraţi de către organele KGB-ului în organizaţiile obşteşti, ca cei mai devotaţi patrioţi, unii din ei ajunşi chiar la conducerea acestor organizaţii. Situaţia s'a format după ce a fost legiferat partidul comunist şi recuperate funcţiile de bază ale KGB-ului.

Noi dispunem parţial de informaţii şi facem tot posibilul să-i depistăm. Au fost cazuri când s'au prezentat la noi, pentru a fi luaţi la evidenţă, ca jertfe ale regimului comunist. Majoritatea lor sunt foştii agenţi al KGB-ului, informatori, turnători, mancurţi.

În caz că veţi primi vreo ofertă din partea unor persoane din Basarabia, vă rugăm să ne puneţi la curent, pentru a vă confirma identitatea lor.

Am luat cunoştinţă din "Cuvântul Românesc", Februarie 1997 de interviul luat de D-ra Anca Novacovici, ataşată de presă a UMRL-Paris în USA, Domnului Lee Edwards, preşedintele Fundaţiei.

Vreau să menţionez, că părerea tuturor cetăţenilor dela care primim materiale pentru întocmirea fişierului, este că suntem Români din Basarabia, ţinut al ţării româneşti, ocupat de către cotropitorii comunişti sovietici în 1940-1944.

Majoritatea acestor cetăţeni dispun de paşapoarte româneşti. Cred că nu trebue să fim confundaţi cu Republica Moldova care a fost proclamată acum câţiva ani.

Stimate Domnule Novacovici, vă rugăm, dacă e posibil, să ne trimiteţi câte un număr a publicaţiei "Românul Liber", vom fi foarte recunoscători.

Aştept răspunsul Dvs. Vă doresc multă sănătate, succes în misiunea nobilă către vă consacraţi.

Cu respect,

Victor Zâmbrea,

Chişinău, Republica Moldova

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

LE VINE RÂNDUL LA MOARĂ

Celor nerăbdători că guvernul nu se descotoroseşte mai urgent de tovii ce deţin încă posturi de încredere, le reamintim:

Biruinţa din Noembrie n'a fost un simplu transfer al puterii dela un guvern la altul, ci munca grea de stârpire a unui muşuroi ce-a jefuit şi trădat ţara.

Problema este de a găsi oameni cinstiţi cu care să înlocuieşti pe cei din locul doi, trei etc. din piramida conducerii şi să te asiguri ca'n executarea ordinului să nu dai de zâmbăreţi care să-ţi pună piedici. Am văzut dosare arse, dosite, rătăcite, plimbate, procese amânate, suspendate şi am mai văzut dispariţia filmelor ce mărturiseau crimele minerilor-mineri şi ale minerilor-securişti. Am văzut multe şi de toate.

Comunismul e rănit, dar nu e mort şi prima grijă a premierului a fost evitarea unei mineriade, pe care o sugerau C.V. Tudor şi alţi patrioţi de afaceri naţionale; iată motivul că printre primii arestaţi a fost Miron Cozma, democrat cu principii originale, *"Vox bâta, vox Iliescu"*!

În a doua serie de anchete întâlnim contrabandişti şi miliardari nocturni, cu relaţii pedeseriste încheiate la umbră; întru apărarea iniţiativelor de drumul mare, nici un politician nu şi-a amanetat *"onoarea"* ca să pună o vorbă în apărarea prietenului cu care împărţea *"privatizarea ţării"*.

În valul următor de *"poftiţi la poliţie"*, găsim pe *"plenipotenţiarii ţării"*, cărora li se deschidea uşa când intrau neanunţaţi la domnii miniştri ori la domnul preşedinte: un Mureşan, Hossu etc., ilustre personalităţi cu guler şi cravată, dar fără circumscripţii electorale.

Ajungem acum la sâmburele răului, la vârful piramidei PDSR-iste, la cei care au furat revoluţia, au legalizat jaful şi acum au fost prinşi cu dolarii'n sac.

Anchetatorii contra corupţiei se concentrează în jurul activităţii vicepreşedintelui PDSR-ului, Dl. Adrian Năstase, al unor foşti miniştri şi actuali parlamentari şi mulţi alţii.

Senatorul Ion Iliescu spune că totul e o persecuţie politică!

NUMAI PENTRU EI !

În satul Beliş din Ţara moţilor s'au ridicat vreo 150 de măreţe vile ale mai marilor din Cluj, în timp ce ţăranii n'au bani să-şi cumpere un lot ca să-şi construiască o casă. Aceşti bogătaşi, în schimb, se opun la construirea unei fabrici de cherestea, pe motiv că le deranjează liniştea. Faptul că ţăranii n'au de lucru, nu-i interesează.

• • •

NU ÎI TREBUE ARMATĂ MOSCOVEI

Ucraina, Azerbaidjanul şi Moldova au declarat că nu intenţionează ratificarea acordului dela Viena (Mai 1996) privind desfăşurarea trupelor ruseşti în Caucaz. În Moldova se găseşte, neinvitată, Armata 14-a, cu 6.500 de soldaţi.

• • •

AVEM ORAŞE CU TELEFON CELULAR !

S'a lansat primul sistem digital de telecomunicaţii sub numele de CONNX CSM. Releul funcţionează în Bucureşti, Constanţa, Braşov, Sibiu, Craiova, Cluj, Timişoara, Galaţi şi Bacău. Taxa de instalare $80, abonamentul $12-20, iar minutul $0.04-0.25 şi este în acord cu ziua şi ora convorbirii.

• • •

NU MAI SUNT CRIMINALI

21 de inşi acuzaţi de *"crimă de uneltire contra ordinei sociale şi crimă de trădare de patrie"* au fost reabilitaţi. Redăm numele *"marilor criminali"*: Mircea Eliade, Constantin Noica, Alexadru Paleologul, Nicu Steinhardt, Arsavir Acterian, Vladimir Străinu, Cnstantin Pilat, Al. George şi alţi intelectuali periculoşi.

• • •

SUNTEM PE DRMUL BUN

Dl. Iliescu l-a acuzat pe Corneliu Coposu că a colaborat cu Securitatea. Cel care a reabilitat onoarea răposatului a fost Dl. Virgil Măgureanu: *"Este o blasfemie şi o pângărire a memoriei unui om"*.

• • •

PIERDEM CU MILIARDELE

Industria minieră a pierdut anul trecut 620 miliarde lei. Subvenţiile acordate, în loc să ducă la modernizarea tehnică, s'au cheltuit pe salarii. Subvenţia pentru 1997 este de 1.075 miliarde lei, 50% din subvenţia anului 1996.

• • •

JAFUL, O SPECIALITATE BULGĂREASCĂ

Turiştii care trec în tranzit prin Bulgaria sunt jefuiţi ca'n codru. Bande de 10-20 inşi, mascaţi, înarmaţi, barează drumurile şi jefuiesc turiştii. Ei nu aleg, ei fură totul până la o sticlă de Coca-Cola.

• • •

VOM FI ÎMBRĂCAŢI

Problema e doar să ai bani. Cea mai mare casă de îmbrăcăminte din Europa de Est, Benetton, şi-a deschis un magazin în Capitală.

• • •

PRIMARUL SFEŢCA GRAŢIAT

Vina lui a fost c'a luat revoluţia în serios: a desfiinţat CAP-ul din comuna Săpânţa (Maramureş), a redat pământul oamenilor şi când guvernul a vrut să facă *"ordine"*, adică să nu înapoieze ce-a luat cu forţa, ţăranii au blocat drumurile. S'a pus un preţ pe capul lui şi te teamă, a plecat în Franţa. Acum se poate întoarce cu frunte'n sus.

• • •

TULBURĂRI ÎN PDSR

Pentrucă n'a curăţit partidul de elemente îndoielnice ca Emil Dima, Nicolae Văcăroiu, Florin Gerogescu, Ioan Tărăcilă etc., unii îl vor ca preşedinte pe Teodor Meleşcanu în locul lui Iliescu.

• • •

PENTRU A RESPIRA AER CURAT

Începând din 1999, automobilele fără catalizator nu vor mai fi înmatriculate. Se urmăreşte reducerea poluării atmosferei.

• • •

NUMAI 18 MILIOANE

O familie cu doi copii, pentru a se bucura de un trai decent, are nevoie de un venit Anual de 18 milioane lei. Salariul mediu e în jurul a şase milioane lei.

• • •

BANCA MONDIALĂ NE AJUTĂ

Dl. James D. Wolfensohn, preşedintele *"Instituţiei financiare internaţionale"* ne-a majorat sprijinul pentru 1997 dela $400 la $ 800 milioane. S'a remarcat ritmul de privatizare *"Net superior realizat în ultimile cinci luni pe calea reformelor"*, ce includ: stabilizarea leului în raport cu dolarul, triplarea rezervelor valutare BNR, intensificarea activităţilor bursiere etc.

• • •

CĂŞTIGI DAR PLĂTEŞTI

Investitorii străini, care vor să-şi scoată profitul din ţară, vor plătri o taxă de 4%. Un compromis între cei care susţineau liberalizarea totală a intrării şi ieşirii de capital şi a celor care doreau o taxă mult mai mare.

• • •

UN ALT PALADE ?

Fizicianul Mihail Dumitru dela Institutul de Fizică Nucleară dela Măgurele a fost propus de Academia de Ştiinţe a Franţei şi de Institutul Fundaţiei Rhone Poulens ca un viitor candidat al Premiului Nobel.

• • •

UN ALT DUŞMAN: ŢÂNŢARUL

Ministerul Sănătăţii recomandă: pentru a evita un nou val de meningo-encefalită, feriţi-vă de ţânţari! Lacurile, parcurile şi subsolurile inundate din cauza ploilor, sunt pline de ţânţari. Plasaţi plase la uşi şi ferestre şi întrebuinţaţi insecticide.

• • •

PRIN ŢEVI VA CURGE APĂ

S'a semnat un contract de înlocuirea conductelor de apă din Bucureşti. Costul va fi de cca. $50 milioane. Banca Mondială va participa cu $25 milioane.

• • •

CUM STĂM CU INVESTIŢIILE ?

La 9 Mai 1997, totalul investiţiilor străine era de $2.460,8 milioane. Numărul investitorilor e de 54.917 iar al soietăţilor cu capital străin este de 46.058. Pe primul loc al celor care şi-au pus încrederea în România sunt Olandezii, urmaţi de Coreeni şi Germani.

• • •

"PRODUCŢIA" ANTI-CORUPŢIEI

"Şedinţa Consilului Naţional de Acţiune Împotriva Corupţiei şi Crimei Organizate" dă raportul pe primele patru luni ale anului: O scădere substanţială a deturnărilor de fonduri, a contrabandei şi a evaziunii fiscale; din pagubele totale de 1.267,79 miliarde lei au fost recuperate circa 448 miliarde lei, care au fost incluşi în buget, în plus s'au mai confiscat 15,54 kg. aur, 111,11 kg. argint şi peste 1.380 kg. droguri, la care se adaugă eliminarea bancnotelor false româneşti şi străine. O nouă *"zestre"* de zeci de miliarde lei o constituie tutunul şi băuturile alcoolice nemarcate sau marcate fals ce sunt confiscate.

• • •

PENTRU SĂNĂTATEA ŢĂRII

$150 milioane împrumutaţi dela Banca Mondială şi 57,5 miliarde dela Guvern vor fi dedicaţi continuării modernizării dispensarelor medicale rurale, iar UNICEF ne-a asigurat medicamente în valoare de $32 milioane.

• • •

ÎL SUPĂRĂ PRESA

Deputatul Petre Ţurlea (PUNR) a supus un proiect de lege: pentru a fi ziarist, scriitor etc. nu-ţi trebue talent, ci permis, aşa cum se cere la calfe. Parlamentul a respins proiectul. Unora precum Caragiale, Arghezi, Eminescu, Pentru Bellu etc. nu li s'ar fi premis să ţină condeiul în mână.

• • •

SRI ARE UN NOU DIRECTOR

Preşedintele Emil Constantinescu l-a desemnat pe Dl. Costin Georgescu, 55 de ani, ca să-l înlocuiască pe Dl. Virgil Măgureanu. Noul director a absolvit Institutul de Construcţii Bucureşti. El a fost şef de grup pe şantiere, director tehnic proiectare, director de trust construcţii, director al societăţii *"R"*, deputat de Alba (PNL) pe lista CDR şi vicepreşedinte al Comisiei de Apărare, Ordine Publică şi Siguranţă Naţională a Camerei Deputaţilor, vicepreşedinte al Fundaţiei Române pentru Democraţie din 1992 şi este un apropiat colaborator al Preşedintelui Emil Constantinescu. E căsătorit şi are două fiice. Dl. Georgescu a precizat: n'am colaborat niciodată cu SRI ori alte servicii secrete din afara ţării, iar înainte de a face orice schimbări, va trebui să mă familiarizez cu structura organizaţiei ce va avea ca bază: respectarea Constitiuţiei, a legilor ţării şi neimplicarea serviciului în activităţi politice.

• • •

CIFRELE VORBESC

Institutul de sondare a opiniei publice *"Metro Media"* ne spune cum am fi votat în perioada 20-27 Martie 1997: CDR ar fi obţinut 51% din voturi, iar Emil Constantinescu e plăcut de 57% din populaţie, urmat de Victor Ciorbea cu 52%. Teodor Meleşcanu 42%, Ion Iliescu 37% şi Petre Roman 36% etc. În ce privesc instituţiile, avem încredere în Biserică 85%, în Armată 80%, în Preşedinţie 60% şi în Poliţie 48%.

• • •

14 mii de salariaţi, în special dela fermele agrozootehnice şi 13 mii din învăţământ vor rămâne fără lucru.

• • •

Maşinile abandonate pe străzile Capitalei vor fi depozitate în *"cimitirul maşinilor"* şi vândute la licitaţie de Primărie.

• • •

O zi în spital - cca. 41.000 lei.

• • •

Societatea *"CARITAS"* este oficial falimentară.

• • •

Vadim Tudor a vizitat pe Qadhafi, s'au îmbrăţişat, pupat şi rezolvat: Libia îşi va achita datoria de $100 milioane.

• • •

După ce-a investit $70 milioane pentru explorarea petrolului, compania Shell şi-a făcut bagajele.

• • •

Consiliul de administraţie al BNR a decis retragerea licenţelor de funcţionare a băncilor *Dacia Felix* şi *Credit Banc.*

• • •

Transportul feroviar pentru călători s'a majorat cu 17-22%, iar pentru mărfuri cu 50-51%.

• • •

La Cluj s'a inaugurat oficial Consulatul Ungariei.

• • •

Viorel Lis, primarul Capitalei, anaunţă: cine aruncă gunoaie pe stradă va fi amendat până la două milioane lei.

• • •

Mălaiul şi cartoful sunt cele mai ieftine alimente.

• • •

Recompensele pentru donatorii de sânge au fost majorate: prima donaţie - 50.000 lei, a cincea donaţie - 125.000 lei.

• • •

Ministerul Sănătăţii, la indicaţia Fondului Monetar Internaţional, îşi va reduce personalul cu 10%.

• • •

Vom avea un batalion maghiar-român pentru menţinerea păcii.

• • •

Este în curs o anchetă de reconfirmare a Certificatelor de erou revoluţionar; Gen. Nicolae Niţu şi Dl. Voican Voiculescu au fost şterşi de pe listă. Aşa-i numai începutul anchetei.

• • •

Grâul, carnea, laptele şi pâinea se vor vinde pe baza cererii şi ofertei.

• • •

Personalul dela TVR Internaţional s'a redus cu 30%.

• • •

10 milioane de lei, lunar, era salariul lui Miron Cozma.

• • •

S'a format o subcomisie parlamentară care să studieze toate ordinele şi mandatele emise de fostul SRI, Dl. Virgil Măgureanu.

• • •

A apărut săptămânalul de mică şi mare publicitate: *"Ziarul particularilor"*, care publică gratis reclamele.

• • •

Vine vara! O noapte la un hotel de trei stele pe litoral - 140.000 lei.

• • •

Medicamentele importate se vor iefteni cu 15% datorită faptului că riscul importatorilor, distribuitorilor şi farmaciştilor s'a redus dela 20% la 5%.

• • •

46 de Români au făcut o călătorie gratis din Germania până la Satu Mare. Ei au fost expulzaţi.

• • •

Sperăm că vom fi vizitaţi de 3 milioane de turişti, majoritatea vor să vadă castelul lui *"Dracula!"*

• • •

S'a alocat un miliard lei pentru restaurarea a cinci monumente istorice din jud. Tulcea, printre care: bazilica paleocreştină dela Niculiţei şi cetatea medievală dela Enisala.

• • •

"Estee Lauder", marea firmă americană de produse cosmetice şi-a deschis un magazin în Bucureşti.

• • •

Pensionarii pot fi angajaţi, prin concurs, în alte întreprinderi, menţinându-şi pensia.

• • •

Instalarea unui post telefonic - 580.000 lei.

• • •

Serviciul de iluminat public al Capitalei va fi scos la licitaţie.

• • •

Se va inventaria pământul ce poate fi retrocedat. Pădurile vor fi înapoiate în limita de 10 ha.

• • •

Suntem conectaţi prin Internet la Reţeaua Globală a Punctelor Comerciale.

• • •

Avem 29 de societăţi bancare şi nouă reprezentanţi ai unor bănci străine.

• • •

Gen. Constantin Lucescu, preşedintele Tribunalului Teritorial Militar Bucureşti, şi-a dat demisia.

• • •

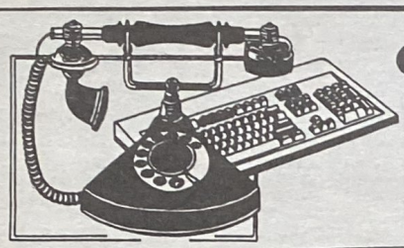

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

RUSIA A PĂTRUNS LEGAL, ÎN NATO...

Bill Clinton Boris Elțin Jacques Chirac Javier Solana

Pe data de 14 Mai, Secretarul General NATO, Javier Solana și Ministrul de Externe al Rusiei, Evgheni Primakov au anunțat că s'au pus de acord pentru finalizarea unui document, care va stabili viitoarele legături între NATO și Rusia. Documentul de 16 pagini urma să fie semnat la 27 Mai la Paris de Boris Elțin și liderii celor 16 membre ale Tratatului Nord Atlantic. Numele documentului este *Actul Fundamental asupra Relațiilor Mutuale, Cooperării și Securității dintre NATO și Federația Rusiei.* Actul are patru secții. Secția 1 garantează întărirea Organizației pentru Securitatea și Cooperarea în Europa și face cunoscut dreptul fiecărei țări de a alege mijloacele pentru asigurarea propriei lor securități, de a rezolva conflictele prin mijloace pașnice și de a sprijini operațiile de menținere a păcii. Secția 2 stabilește cooperarea din Constiliul Rusia-NATO, în care Rusia are un cuvânt, dar nu drept de veto. Secția 3 stabilește diverse tipuri de colaborare în diverse crize, menținerea păcii și controlul armelor. Secția 4 repetă că NATO nu are intenția și planul de a desfășura arme nucleare pe teritoriile noilor membre și nu va staționa forțe combative numeroase.

După luni de discuție, în momentul când a devenit clar că planul de extindere va fi pus în aplicare cu sau fără aprobarea Moscovei, Kremlinul a căutat să negocieze cea mai favorabilă înțelegere.

Statele Unite au dorit ca documentul să fie descris ca o cartă, Rușii însă voiau ceva mai formal, un act legal care să lege mai strâns Rusia de NATO. Până la urmă, s'a ales formularea de compromis, de Act Fundamental. Va exista astfel un *Consiliu Permanent Unit NATO-Rusia.* Occidentalii au propus ca acesta să fie condus tot de Secretarul General NATO, Javier Solana, dar Rușii au vrut o co-președințe. Până la urmă s'a ajuns la compromisul unui triumvirat, Secretarul General, un oficial rus și un reprezentant prin rotație a membrelor NATO. Consiliul va avea sediul permanent la Bruxelles și se va întâlni lunar la nivel de ambasadori și de două ori pe an la nivelul miniștrilor de externe și ai apărării celor 16 membre NATO. Consiliul va putea discuta orice, dela terorism și traficul de droguri până la strategia apărării nucleare, la inițiativa NATO sau a Rusiei. Acest sistem va oferi Rușilor o voce, dar nu și un drept de veto asupra deciziilor politice și militare importante. Consiliul va funcționa prin consens, dar dacă NATO nu va fi de acord, va putea lua orice decizie. Acest lucru contrastează cu afirmațiile lui Elțin făcute la televiziune, în care a susținut că Moscova va avea dreptul să blocheze orice decizie NATO(!).

În privința oamenilor politici și expertilor americani, reacțiile au fost diferite. Pe de o parte se disting cei care cred că administrația americană a făcut bine că a forțat extinderea NATO, luând în considerație și convingerea fostului Secretar de Stat Henry Kissinger că într'o zi Rusia va amenința din nou Centrul și Estul Europei și ca acum este momentul când Rusia este încă slabă, ca Vestul să-și extindă protecția asupra unor ținte potențiale. Neextinderea NATO ar fi avut, după cum s'a exprimat un oficial al Departamentului de Stat, *"efecte catastrofale"*. Madeleine Albright, șefa acestui departament, a completat plastic: *"extinzând garanții solemne, reducem șansele ca trupele noastre să fie din nou chemate să lupte în Europa."*

Se consideră că hotărîrea Președintelui Clinton de a extinde NATO, s'a consolidat în 1993, când a fost presat să facă acest lucru atât de Președintele ceh Vaclav Havel cât și de Leh Walesa, pe atunci Președintele Poloniei. În 1994 el a propus *Parteneriatul pentru Pace*, care garanta noilor democrații europene noi relații cu NATO, dar în curând s'a văzut că aceasta este o soluție anemică pentru rezolvarea unor situații dificile ca cea din Bosnia, unde a fost nevoie de măsuri decisive. S'a putut vedea apoi că atât Președintele Clinton cât și oponentul său republican, Bob Dole, erau hotăriți pentru extinderea NATO.

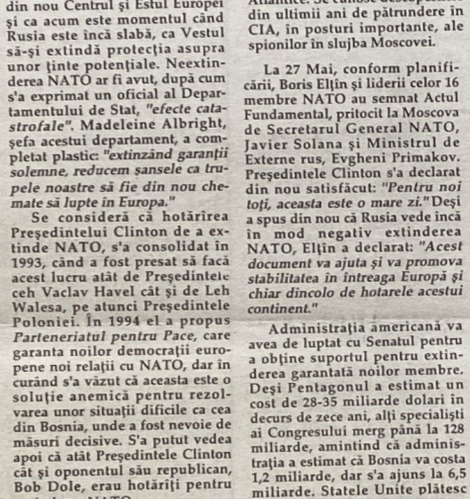

Au fost însă și voci pesimiste, care cred că extinderea NATO ar putea fi cea mai mare eroare a politicii americane de după epoca războiului rece, fiindcă va aprinde sentimentele naționaliste, militariste și anti-occidentale ale Rușilor. Ea va un efect contrar în îmbunătățirea democrației din Rusia și va restaura atmosfera războiului rece în relațiile Est-Vest, împingând politica externă rusă în direcții nedorite de Americani.

Alți analiști critică acordul, considerând că a fost o târguială nefavorabilă fiindcă *"nu obținem nimic și s'ar putea să pierdem mult."* În acest sens, trebue observat că Americanii au făcut dela început tot felul de manevre pentru a câștiga pe Rușii. Albright s'a oferit ca să înghețe numărul forțelor militare dela periferia europeană de lângă Rusia, iar Senatul a votat în unanimitate (100-0) să anuleze tratatul din 1990 în privința forțelor convenționale din Europa, pentru a permite Rușilor să poată masa mai mult armament greu în Sudul Rusiei, unde sunt situații potențial fierbinți, asemănătoare cu Cecenia.

Acordul Fundamental, care nu se opune extinderii NATO, este considerat de naționaliștii și comuniștii ruși ca o trădare a intereselor Rusiei. În acest sens, Tratatul Start 2 care reduce numărul capetelor nucleare pentru USA și Rusia la 3.000-3.500 bucăți, este mai mult ca sigur că nu va fi ratificat de Duma, fiindcă Start 2 stipulează renunțarea Rușilor la cea mai teribilă armă a lor, racheta SS-18, cu multiple capete nucleare. Rusia mai deține 20.000 de capete nucleare.

Cu toate acestea, pentru Rusia s'ar putea să fie o adevărată pleașcă să pătrundă ca un cal troian în mijlocul Organizației Atlantice. Se cunosc descoperirile din ultimii ani de pătrundere în CIA, în posturi importante, ale spionilor în slujba Moscovei.

La 27 Mai, conform planificării, Boris Elțin și liderii celor 16 membre NATO au semnat Actul Fundamental, pritocit la Moscova de Secretarul General NATO, Javier Solana și Ministrul de Externe rus, Evgheni Primakov. Președintele Clinton s'a declarat din nou satisfăcut: *"Pentru noi toți, aceasta este o mare zi."* Deși a spus din nou că Rusia vede încă în mod negativ extinderea NATO, Elțin a declarat: *"Acest document va ajuta și va promova stabilitatea în întreaga Europă și chiar dincolo de hotarele acestui continent."*

Administrația americană va avea de luptat cu Senatul pentru a obține suportul pentru extinderea garantată noilor membre. Deși Pentagonul a estimat un cost de 28-35 miliarde dolari în decurs de zece ani, alți specialiști ai Congresului merg până la 128 miliarde, amintind că administrația a estimat că Bosnia va costa 1,2 miliarde, dar s'a ajuns la 6,5 miliarde. Statele Unite plătesc 58% din cheltuielile NĂTO și contribuie cu 38% din trupele organizației.

După semnarea acordului dela Paris, Miniștrii de Externe NATO s'au întâlnit la Sintra (Portugalia), unde Statele Unite au fost puse în minoritate în ceea ce privește numărul țărilor care vor fi invitate la Madrid pe data de 8-9 Iulie, pentru a deveni noi membre NATO. Nouă din cele 16 membre (Canada, Franța, Belgia, Luxemburg, Italia, Spania, Portugalia, Grecia și Turcia) au cerut includerea în primul tur a României și Sloveniei, mărindu-se numărul invitaților dela trei la cinci. Membrii NATO din Sudul Europei au considerat ca includerea României și Sloveniei va întări alianța de-a lungul zonei mediterane. În final, Statele Unite au anunțat că încă nu au decis câte țări vor fi invitate. Se crede că decizia finală se va lua în ajunul întâlnirii dela Madrid.

La West Point, Președintele Clinton a declarat apoi că extinderea NATO va crește stabilitatea în Europa, iar primii membri nu vor fi și ultimii.

FRANȚA MERGE DIN NOU SPRE STÂNGA

Alegerile parlamentare din Franța, pentru cele 577 de locuri în Adunarea Națională, au fost convocate de Președintele Chirac cu 10 luni mai devreme în speranța că va obține un mandat conservator pentru încă cinci ani, ca astfel să poată împinge Franța spre decizii politice și economice complexe, cerute atât de extinderea Uniunii Europene și a NATO, cât și de crearea unei monede europene comune. A fost o greșeală.

În vederea obținerii condițiilor fixate de Tratatul pentru Uniunea Europeană semnat de Franța în 1992, pentru a ajunge la o monedă europeană comună, Primul-ministru Alain Juppé, șeful partidului *Adunarea pentru Republică*, a fost nevoit să ia o serie de măsuri nepopulare. Pentru a reduce deficitul bugetar la 3% din Produsul Național Brut până la sfârșitul acestui an, condiție pentru trecerea la o monedă europeană în 1999, Juppé a înghețat o serie de cheltuieli guvernamentale, care au afectat populația în privința cheltuielilor pentru sănătate. Guvernul a privatizat o serie de bănci și fabrici de automobile, intenționând să privatizeze și sistemul național telefonic și Air France. De reamintit, că șeful partidului *Adunarea pentru Republică* a fost Jacques Chirac, până și-a început campania de președinte, lăsând în locul lui ca lider al partidului pe Alain Juppé.

Aceste măsuri l-au făcut pe primul-ministru extrem de nepopular într'o țară care are 12,8% șomeri, mai ales după ce a intenționat să reformeze și sistemul de asistență socială, care nu mai poate face față cheltuielilor. Astfel, pe data de 25 Mai, la primul tur de scrutin, partidul lui Juppé, *Adunarea pentru Republică* nu a obținut decât 15,7% din voturi. Aliata sa cu care a fost mai guvernul de coaliție, *Uniunea pentru Democrația Franceză* a câștigat 14,2% din sufragii, mai puțin decât partidul de extremă dreapta, *Frontul Național* cu

Lionel Jospin

14,9%. Opoziția de stânga a câștigat 44,51% din voturi, față de 26,9% în 1993 (Socialiștii 23,55%, Comuniștii 9,94%, alte grupări de stânga, 11,04%).

Șeful *Partidului Socialist*, Lionel Jospin, a fost rivalul lui Jacques Chirac în 1995, în lupta pentru președinția Franței. În alegerile de acum, Jospin și-a bazat propaganda cerând o schimbare și altă politică în ceea ce privește șomajul. A promis că dacă va veni prim-ministru, va crea 700.000 de noi locuri de muncă, din care 350.000 guvernamentale și va reduce săptămâna de lucru dela 39 la 35 ore, fără să scadă salariile și să mărească taxele, ceea ce mulți consideră a fi o utopie. El a criticat ceea ce a numit ravagiile *"globalizării"*, apăsând pe pedala fricii Francezilor că-și vor pierde identitatea, în ceea ce ei consideră că este o reformă economică generală, condusă de Americani. În acest sens, Jospin a făcut cunoscut că este pentru Uniunea Europeană, dar cu anumite condiții. Jean-Marie Le Pen, liderul partidului de extremă dreapta, *Frontul Național* a obținut voturi prin politica sa împotriva imigrărilor și aservirii suveranității Franței, Europei.

Turul doi de scrutin, din 2 Iunie, a confirmat decisiv respingerea de către Francezi a politicii de austeritate, impusă de liderii conservatori drept necesară, pentru ca Franța să se alinieze cu restul țărilor din Vestul Europei. Astfel, Francezii au votat cu entuziasm pentru aceiași coaliție de stânga pe care în 1993 au respins-o cu 80%, alegând în 1995 un președinte de dreapta.

A fost și o ripostă împotriva Președintelui Chirac, care nu și-a ținut promisiunea din campania electorală, de a scădea taxele și șomajul și a proteja asigurările de sănătate. Noul prim-ministru va fi Lionel Jospin, care va conduce un guvern de coaliție format din partidele de stânga. În afară de promisiunile făcute, el va respinge privatizarea întreprinderilor guvernamentale intenționate de guvernul precedent. În Adunarea Națională de 577 locuri, Coaliția Conservatoare a rămas cu numai 249 locuri din 464 (câte a avut), Socialiștii dețin 273 (dela 75), Comuniști 38 (dela 24) și Eco-logiștii 8, și dintre reprezentanții acestora își va forma Jospin guvernul.

Chirac va fi nevoit să *"coabiteze"* cu un prim-ministru socialist, având același diferende politice, pe care le-a avut el în poziția de prim-ministru de dreapta, cu Președintele socialist Mitterrand. De fapt, va fi a treia coabitare din ultimii 11 ani.

Germanii au privit cu îngrijorare alegerile din Franța, Cancelarul Khol având cam aceleași probleme ca și Președintele Chirac. Cu noua poziție a lui Jospin, care vrea să înmoaie condițiile impuse de Germania pentru o monedă forte europeană, și în plus cu propunerea ca în Uniunea Monetară să fie introduse Italia și Spania, considerate de Germania că vor slăbi noua monedă, viitorul Uniunii pare nesigur. După victoria Laburiștilor în Anglia, numai Germania și Spania au ramas cu guverne conservatoare în Europa.

RUSIA, BUGETUL, ARMATA ȘI VECINII

Adresându-se Dumei, pe data de 21 Mai, Viktor Cernomârdin a anunțat că, deoarece încercarea de a strânge mai mulți bani dela cei cu evaziune fiscală nu a dat nici un rezultat, colectarea taxelor ajungând la numai 65% din așteptări, guvernul nu are altă alegere decât să taie din buget aproximativ 20%. Noul plan reflectă influența pe care o exercită reformiștii introduși în guvern, în frunte cu Boris Nemțov și Anatoli Ciubais. Primul-ministru a respins cererea comuniștilor de tipărire de mai mulți bani, pentru a acoperi nevoile, deoarece aceasta va duce la o mare inflație și la destabilizarea economiei.

S'a decis astfel ca suma cheltuielilor să fie redusă dela 92 miliarde de dolari la 73 miliarde. Reducerea cea mai mare o are Industria și construcțiile (41%), urmată de Agricultură și pescuit (30%) și Apărarea Națională (20%).

Reducerea bugetului armatei este o dovadă că la Kremlin prima amenințare pentru Rusia este un eșec al reformei economice și nu o potențială amenințare a unor rivali militari, iar obiecțiunea împotriva extinderii NATO poate fi interpretată și ca o chestiune de mândrie rănită și considerente politice. În acest sens, a apărut a doua zi decretul lui Elțin de demitere a Ministrului Apărării Gen. Egor Rodionov. Elțin a dat o joasă apreciere activității acestuia, în sensul reformării armatei, și a numit în locul lui pe Gen. Igor Serghieev, șeful Forțelor de Rachete Strategice, care controlează arsenalul nuclear intercontinental, considerat unul dintre cei mai intelectuali și tehnici generali ai Rusiei. A fost demis și Gen. Viktor Samsonov, Șeful Statului Major General și el un rezistent la tăierea bugetului armatei, care a fost redus dela 18,2 miliarde de dolari la 14,5 miliarde. Bugetul armatei Statelor Unite este de 262 miliarde.

De notat, că la 12 Mai a fost semnat la Moscova un tratat de pace între Rusia și Cecenia, parafat de Președintele Elțin și Președintele Ceceniei, Aslan Maskhadov. Remarcând că au semnat un acord de pace de dimensiuni istorice, Elțin a garantat că *"niciodată nu se va utiliza forța sau amenințarea cu forța în relațiile dintre Federația Rusiei și Republica Icikeria."* A fost pentru prima data când președintele rus a avut o atitudine deferentă față de cei pe care nu de mult îi numea bandiți. El a utilizat chiar numele dat de Ceceni republicii lor, pentru simbolizarea independenței. Delegația cecenă a purtat convorbiri și cu primul-ministru Cernomârdin, pentru restaurarea plăților, împrumuturilor și reconstrucției.

După cum se știe, pentru a riposta împotriva extinderii NATO, Boris Elțin a semnat la începutul lui Aprilie la Kremlin, cu Președintele Belorusiei Alexander Lukașenko, Tratatul asupra unei Uniuni între Belorusia și Rusia. Acest tratat este considerat mai mult pentru efect propagandistic, pentru a satisface pe cei cu nostalgia imperiului sovietic, fiindcă practic va fi greu de realizat. Economia Belorusiei este sub nivelul celei ruseți și a rămas centralizată, ceea ce ar însemna un balast enorm pentru ceea ea fie integrată în economia reformată a Rusiei.

Mai importantă pentru o încercare de contracarare a extinderii NATO, a fost îmbunătățirea relațiilor cu China, în urma vizitei făcută la Moscova de Președintele Jiang Zemin, când ambii lideri au fost de acord să conlucreze pentru a limita puterea și influența Statelor Unite în lume.

Elțin s'a deplasat la Kiev pe data de 29 Mai pentru a semna tratatul cu Ucraina, care a fost amânat până acum din cauza disputei în privința Mării Negre. Aceasta a fost soluționată prin închirierea portului Sevastopol Rusiei, pe o perioadă de 20 de ani, cu o chirie anuală de 130 milioane dolari. Flota ucraineană va avea dreptul să utilizeze și ea portul, recunoscut a fi al Ucrainei. Moscova confirmă astfel că Ucraina este un stat suveran și independent. Comandanții celor două Marine Militare au primit favorabil acordul deoarece, de cinci ani, vasele celor două flote au continuat să arboreze vechiul pavilion al Uniunii Sovietice.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

"NOUA ORDINE"

—Vasile VRÂNCEANU—

Şi vântul şi apa şi focul ne sunt prieteni. Fără ei n'am putea trăi. Vântul aduce ploaia pentru setea ogoarelor, apa este izvorul şi condiţia vieţii, iar focul folosit de genul omului a fost şi este faurul civilizaţiei.

După calamităţile naturale, restrânse în spaţiu şi durată, oamenii pun ordine în starea lucrurilor, refac cele dărâmate de urgiile naturii. Mai grave şi prin durată şi prin intensitate şi prin implicare. Pe largi spaţii geografice, războaiele au adus în viaţa oamenilor pierderi, distrugeri şi nenorociri ce nu vor fi niciodată cunoscute în adevărata lor tragedie.

Peste morminte, moloz şi cenuşă, oamenii au trecut să reclădească ce s'a distrus cu furie de lăcomia, răutatea, de prostia omenească imensă cât cerul infinit, de aroganţa puterii ce vrea să domine viaţa, soarta popoarelor.

Cei mari şi tari - nu întotdeauna înţelepţi şi drepţi pe măsura puterii lor - hotărasc, ordonă şi impun.

După calamitatea Primului Război Mondial s'a conceput o *"nouă ordine"*. Cele 14 puncte formulate de Preşedintele SUA, Wilson, lozinca sub care s'a deschis Conferinţa de Pace dela Paris din 1919, au fost uşor şi repede uitate. Bunele intenţii ale păcii au pregătit terenul, au pavat iadul celui de-al Doilea Război Mondial, după un interludiu de numai 20 de ani.

Liga naţiunilor îmbrăcată în hlamida păcii, născută la 28 Aprilie 1919 pe ruinele războiului - ruine şi în ziduri şi în vieţile oamenilor - organizaţie creată pentru a asigura *"O nouă ordine"* s'a dovedit a fi neputincioasă şi a murit sub loviturile pe care n'a ştiut să le prevină, n'a putut să le oprească.

Germania învinsă şi umilită, socotindu-se nedreptăţită, s'a predat lui Adolf Hitler, care a vrut să întroneze *"O nouă ordine"* alta decât cea dela Versailles. Cât ar fi fost mai bună, mai dreaptă, nu ştim, pentrucă Germania învinsă n'a mai avut cuvânt de spus. Noi, Românii, ne amintim cum a fost pacea germană dela Buftea în 1918: dură, aspră, spoliatoare, pacea învingătorului, nu a înţeleptului, a dreptului.

Rând pe rând, statele lumii s'au implicat într'un război absurd, cu urmări ce au schimbat faţa lumii, echilibrul necesar pentru a da oamenilor speranţa, iluzia fericirii: Fata Morgana vieţii.

După un măcel şi distrugeri ce s'ar confunda cu Apocalipsul biblic, căci pentru aşa de mulţi a însemnat sfârşitul, cei trei mari, care în final s'au dovedit a fi numai tari, s'au întrunit la Teheran, Yalta şi Potsdam, să hotărască soarta lumii, o altă *"Nouă ordine"*. Tot cu bune intenţii pentru *"Pacea Lumii"* care s'a înnecat în *"Războiul rece"*.

În plină desfăşurare a luptelor pe fronturi s'a întocmit *"Charta Atlanticului"*, o bijuterie de înţelepciune şi dreptate, care hotăra ca la sfârşitul războiului:

1. Nici o extindere teritorială;

2. Nici o modificare teritorială fără acordul liber consimţit al populaţiei respective;

3. Autodeterminare şi liberă alegere a formei de guvernare.

URSS, semnatară a Chartei Atlanticului, a călcat toate cele trei puncte esenţiale: a) şi-a extins teritoriul în dauna vecinilor; b) a făcut modificări teritoriale după voinţa sa, fără acordul populaţiilor respective; c) a impus guverne şi forme de guvernământ împotriva voinţei popoarelor respective. Sancţiuni? Nici una. Numai spălare pe mâini, cu jenante, ticluite alibiuri diplomatice.

Stalin, instalat în centrul Europei, la Berlin, a devenit satrapul modern, satrapul secolului 20. Voia şi a impus în ţările ocupate o altă ordine, *"Ordinea sovietică"*, în care reprezentanţii Vestului, foştii lui aliaţi, care i-au scăpat dela înnec, n'aveau cuvânt, n'aveau putere să oprească ingerinţele sovietice în cele nouă ţări ocupate de URSS. Ei erau doar figuranţi în marea tragedie clocită de cei *"trei mari"*, unul cu viclenie asiatică, ceilalţi doi poate şi cu sinceritate, cu speranţa că URSS-ul se va domestici în contact cu civilizaţia. Speranţe neîmplinite. Europa era împărţită în două: în jumătatea de Est, Stalin tăia şi spânzura fără teamă, fără ruşine, fără impunitate. În Vest, statele s'au repliat, au organizat şi au aplicat o post bellum *"New Order"*, fără URSS, dar cu deplin succes.

Statele apusene au lichidat onorabil problemele litigioase dintre ele, au regularizat şi armonizat activitatea economică, au înfiinţat Piaţa Comună şi în cele din urmă au creat Uniunea Europeană, cu cinci-sprezece ţări membre.

În focul confruntării - în aşa-numitul război rece - URSS declară şi impune blocarea Berlinului şi ridică faimosul zid al ruşinii, între cele două zone de ocupaţie a Germaniei. Riposta Vestului a fost promptă şi eficientă. Mai mult încă, obstrucţia sovietică a provocat naşterea NATO-ului. Organizaţie militară cu misiunea de a apăra ordinea, liniştea, pacea în ţările membre. Astăzi NATO este format din 16 ţări.

"Noua ordine" din Vest a dus la stabilitate, bună stare a populaţiilor şi la progres.

Spre deosebire de *"Ordinea vestică"*, *"Ordinea comunistă"* a dus la mizeria generalizată, la faliment, la prăbuşirea colosului sovietic, la lichidarea Tratatului dela Varşovia dominat de Moscova.

În 1996 - se pare că din raţiuni electorale - Preşedintele Clinton a lansat iniţiativa extinderii NATO-ului spre Est, în fostele state membre ale Tratatului dela Varşovia, intenţionat a fi o contrapondere a organizaţiei atlantice. S'ar trece astfel la o unificare a Europei. Toate ţările foste sub dominaţia Moscovei doresc, aleargă să se adăpostească sub umbrela NATO, garanţie împotriva *"ursului roşu"*.

Toate ţările, dela Marea Baltică până la Marea Neagră fac parte din Europa: geografic, istoric, cultural şi economic. Unificarea, pacificarea unei Europe integrate nu se poate concepe, nu se poate realiza fără aceste ţări. Şi Rusia până la Urali face parte din Europa, dar numai geografic. Atât!

Trei secole de regim ţarist şi aproape un secol de regim comunist o deosebesc total de ce s'ar defini ca *"spirit european"*.

Deocamdată se pare că în NATO vor fi integrate numai Polonia, Cehia şi Ungaria. Celelalte ţări - cu adevărat europene - stau încă în sala de aşteptare a speranţei. Printre ele se află şi România.

Acceptarea în NATO este condiţionată între altele şi de stabilirea unor raporturi paşnice, amicale cu vecinii. România a încheiat un tratat de această natură cu Ungaria, pentrucă şi Ungaria este un stat civilizat, cu respectul dreptăţii, cu simţul realităţii. Se schimbă situaţia cu Ucraina, care deţine teritorii româneşti răpite de Rusia şi de defuncta URSS.

Poziţia Ucrainei dovedeşte că este condusă de acelaşi spirit ţarist şi comunist, incompatibil cu spiritul european contemporan. Ucraina trăieşte încă în spiritul secolelor 16-19 şi al comunismului secolului 20.

În tratativele pentru a stabili raporturi de bună vecinătate cu Ucraina, Ministrul de Externe român, Adrian Severin - prepusul lui Petre Roman şi impus Ministru de Externe - a predat pur şi simplu teritorii şi populaţii româneşti, recunoscând prin tratat răpirile din trupul României comise în anii 1812, 1940, 1946 şi 1947.

Este o trădare!

Preşedintele României, care întruneşte încrederea, speranţa şi respectul Românilor, va trebui să-şi pună semnătura pe acest act de trădare, care va fi o pată pe numele său.

Electoratul român este responsabil de faptul că Dl. Emil Constantinescu a trebuit să accepte o asociaţie politică viciată, care îngrădeşte voinţa, care îl obligă la acte pe care nu le doreşte nici el, nici ţara.

Parlamentul român -dacă acest parlament este cu adevărat românesc- trebue să nu ratifice acest tratat, salvând şi România şi pe Preşedintele ţării, Dl. Emil Constantinescu.

Precedente sunt destule. Conflictul dintre Turcia şi Grecia este de departe mult mai acut decât deosebirile de vederi dintre România şi Ucraina şi cu toate acestea, amândouă ţările fac parte din NATO, Grecia este membră şi în Comunitatea Europeană şi Turcia este pe cale de a intra.

Japonia, deşi învinsă în război, n'a recunoscut niciodată că insulele Kurile, răpite de URSS ar aparţine Rusiei, nici în perioada de glorie a Sovieticilor şi totuşi necesitatea întăririi frontului din Pacific, a încadrat-o în alianţa cu Statele Unite.

Nu de cedarea în faţa imoralităţii, a teritoriilor şi a demnităţii naţionale depinde intrarea noastră în NATO. De altfel, dacă am cedat tot ce ni s'a cerut, ce rost mai are întrarea în NATO, când nu mai există nici o ameninţare?

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

EFEMERIDE

TRANZIŢIA

După alegerile din Noembrie 1996, în România a căpătat o mare circulaţie un termen banal şi învechit, dar acum destul de penetrant: *Tranziţia*.

Auzim tot mai des despre *"terapia de şoc"*, sacrificii, strângerea curelei şi multe altele, care numai aducătoare de bine nu sună în auz.

Tranziţia, această cale obositoare prin deşert, în aflarea acelei Fata Morgana, este mai lungă la Români decât drumul prin pustie al lui Moise, care a durat 40 de ani. Din păcate, nici o mană cerească n'a căzut în ţara din Carpaţi, cu toată îndelung aşteptarea ei, numită modern *"Vin Americanii"*.

Aşezată - de bine, de rău - după convulsiunile Primului Război Mondial, naţia română îşi căpătase şi identitatea şi conştiinţa României Mari, după douăzeci de ani dela întregire. Minorităţile se împăcaseră cu gândul că trecutul era ireversibil, iar Românii aveau de acum destule cadre pentru a gospodări ţara în toate compartimentele. Doar sus, la nivelul cel mai înalt, în locul piscului stăpânitor, se afla golul craterului de vulcan, care se numea Carol al II-lea.

La 10 Februarie 1938, poporul român a fost aruncat în prima fază a tranziţiei, care schimbă cursul normal al ţării, dela democraţie la totalitarism. Mult lăudata Constituţie din 1923 a fost aruncată la coş, de unde, în zadar, după capitularea necondiţionată din August 1944, s'a vrut restaurarea ei, dar a fost făcută knock-out de pumnul lui Vâşinski.

Puţini îşi mai aduc aminte de prima perioadă de tranziţie, unde jandarmul rural şi comisarul de siguranţă, îşi făureau din funcţii, feude medievale. Pantomima de circ pentru fericirea poporului: toţi foştii preşedinţi de Consiliu de Miniştri - mai puţin Iuliu Maniu şi Octavian Goga - dela chiorul cu monoclu negru la savantul cu barbă albă, îmbrăcaţi ca nişte ciocli în uniforme inventate de rege, în frunte cu Patriarhul Ţării în odâjdii, aprobau în unanimitate, ordinele emise de monstruoasa camarilă regală. După spolierea la sânge a bogăţiilor ţării, se mai cereau dela populaţie împrumuturi peste împrumuturi, pentru înzestrarea armatei, pentru ca la ultimatumul rusesc din 1940, Şeful Marelui Stat Major să declare că nu are muniţii decât pentru două săptămâni.

Cealaltă perioadă de tranziţie care a urmat, a fost un coşmar. Ţara sfârtecată, refugiaţi din teritoriile cedate şi alinierea României la Axă. Prima măsură, *"în ţara vinului şi-a pâinii"* a fost introducerea pentru consum a pâinii cu mălai, pentru ca la puţin timp să fie urmată de distribuirea pâinii pe cartelă, care a fost introdusă în perioada de tranziţie a războiului. Şi în timp ce ostaşii mureau pe front sau cădeau prizonieri, la Bucureşti, localurile de noapte erau arhipline, îmbogăţiţii de război jubilau şi complotau în taină la sfârşitul războiului, bucurându-se de fiecare înfrângere a armatei române pe front, că *"Vin Americanii"*.

Americanii au venit, dar puţin mai altfel. La 1 August 1943, când paza zonei petrolifere dela Ploieşti a fost la post, iar după această experienţă neplăcută, aproape în fiecare zi după 4 Aprilie 1944, făcând cadou României nişte covoare de bombe, cum nu s'au văzut nici în poveştile Şeherazadei.

În zadar s'au bătut temenele la Cairo şi Ankara, pentrucă Unchiul Sam era categoric: *"Înţelegeţi-vă cu Ruşii"* şi a urmat o *"înţelegere"* de care să n'aibă parte nici duşmanii, care ne-a adus o *"perioadă de tranziţie"* balşoie, de au ajuns Românii la vorba poetului: *De foame şi chinul răbdării / lipită li-i burta de şira spinării.*

Ştiinţa marxist-leninist-stalinistă a împărţit *"tranziţia"* pe mai multe etape. Prima: *"totul pentru front, pentru victorie"*, în care trenurile încărcate pentru frontul din Apus, plecau cu viteză spre Răsărit, în virtutea unei dialectici neasimilată încă de Daco-romanii din Carpaţi.

A doua perioadă, a *"largei concentrări democratice"*, când o parte din democraţii români jucau cazaciocul cu comuniştii pentru slava lui Stalin, când se anunţa în ziare, că pe cartelele de alimente *"azi nu se distribuie pâine, nici mălai"*.

Din această terapeutică s'a trecut la perioada de tranziţie la socialism: munci voluntare, săptămână de şapte zile, plătite doar şase, întreceri în muncă, panouri de stahanovişti etc., totul pentru construirea socialismului.

A venit însă jertfa Tineretului din Decembrie 1989, care a semănat speranţa că s'a sfârşit chinul, dar furii revoluţiei au gândit altfel. După privaţiunile pentru construirea socialismului, înapoi la privatizare de tip capitalist şi această schimbare are nevoie de o perioadă de tranziţie.

Până când, domnilor politicieni, pentrucă de 60 de ani tot de tranziţii a avut parte, ţara. Au tranzitat, bunicii, părinţii, copiii şi tot *"tranziţia"* să o lase prin testament urmaşilor?

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

DISCUŢII PE MARGINEA TRATATULUI CU UCRAINA

——Ion BOIERU——

De multe ori, în activitatea ziaristică, pentru a ieşi dintr'un impas în scrierea unui articol care tratează probleme dificile sau de o gravă importanţă, autorul articolelor apelează la comparaţii, citate, uneori chiar metafore, pentru a nu lovi cu duritate în cineva anume.

Este cazul multor articole în ultimul timp, în marea lor majoritate referindu-se la problema spinoasă, gravă şi de mare însemnătate pentru existenţa românească, în acest moment istoric, de azi, al tratatului cu Ucraina.

În multe dintre articole se fac unele comentarii cuvenite, ca să se atragă atenţia acelora care nu au găsit soluţia cea mai bună în ceea ce au gândit, că, în realitate, nu fac bine acest lucru. Sau poate au fost constrânşi de împrejurări şi au fost depăşiţi de alte realităţi mai tari.

În realitate, ziariştii sunt observatorii evenimentelor şi comentează din afara lor, de multe ori neavând posibilitatea de a intra în miezul lucrurilor şi toate spuselor lor pot să apară cu o mare doză de adevăr, deşi, nu totdeauna cunosc tot adevărul. Este o mare dramă a existenţei umane, că nu putem niciodată să cunoaştem adevărul adevărat, ci numai unele părţi, de multe ori rămânând alte părţi la care nu avem acces, şi care poate nu vor fi cunoscute niciodată. În trecutul istoric al poporului român sunt multe, foarte multe întâmplări şi situaţii, care au rămas acoperite de un val, prin care nu se vede nimic.

Gazeta noastră nu doreşte să facă nimănui nedreptate, şi să facă acuzaţii cu atât mai mult cu cât majoritatea articolelor legate de Tratatul cu Ucraina sunt scrise cu gândul curat de a apăra o cauză naţională, de semnificaţie ireversibilă. Aceste articole, prin patosul lor, nu doresc să anuleze valoarea oamenilor care au făcut aceste acte, ele nu exclud pe aceştia din sufletele noastre şi din comunitatea naţională. În realitate, noi suntem alături de toţi acei care gândesc şi făptuiesc româneşte, dar uneori săvârşesc acte care nu se potrivesc cu gândirea noastră, la un moment dat şi ne exprimăm sentimental în această direcţie.

Noi nu putem fi în situaţia în care s'au pus criticii marxişti şi ideologii marxismului atunci când au judecat cultura şi istoria românească, să utilizeze metode şi principii care erau de extracţie străină şi nu apăreau din gândirea şi sufletul naţional. În felul acesta au făcut o ciorbă, pe care nici porcii nu o puteau mânca. Un exemplu clar îl prezintă felul în care a fost analizată, nu de multă vreme ideologia generaţiei dela 1922, în care se subliniau tot felul de contradicţii, ca şi când personalităţile care participau la marea dezbatere a problemelor naţionale, după Primul Război Mondial, nu ar fi avut dreptul la puncte de vedere personale, pe care le exprimau cu toată sinceritatea lor. Criticilor marxişti aceste puncte de vedere le-au apărut ca nişte contraziceri flagrante, cum nu erau în nici un caz.

Asigurăm pe toată lumea de bună credinţă că, rămânem aceiaşi care am fost la început şi căutam să înţelegem pe acei care se zbat astăzi să scoată ţara din impasul în care se găseşte, adusă aici de metehnele comunismului şi ale ignoranţei şi celei mai rele voinţe din istoria ţării noastre de baştină.

Continuăm să mergem pe aceeaşi linie de încredere pe care o acordăm celor ce se trudesc pentru binele poporului nostru, chiar şi în ipoteza că se greşeşte uneori şi că acţiunile lor nu se potrivesc gândurilor şi orientările noastre.

Ne dăm seama de enormele presiuni care se exercită asupra ţării noastre, de către toţi cei *"interesaţi"* şi uneori şi *"puternici"*, care astăzi sunt în poziţii de a fi dictatori, chiar dacă în realitate sunt pigmei. Şi suntem gata să percepem bine situaţiile generale şi condiţiile de viaţă internaţională; de aceea nu ne îndoim că unele dintre articolele noastre nu pot supăra, decât pentru moment, dar nu au durata ca să reziste intemperiilor vremii pe care o trăim cu toţii. Actele de guvernământ de azi nu se pot asemăna sau compara cu cele ale dictaturii comuniste, sub nici o formă. Şi dacă este vorba, la acest punct, putem sublinia şi aminti faptul că nenorocirile de azi ni se trag dela imbecilitatea fostei dictaturi comuniste şi a servilismului faţă de Moscova bolşevică. Vinovăţiile de azi, pot să fie în mare parte creditate bolşevismului care a dominat ţara şi a lăsat ca moştenire toate încurcăturile de azi.

Nomenclatura lui Ilici Iliescu este mai vinovată decât absurdul de Ceauşescu, pentrucă el avea deschisă calea să se pornească la o treabă bună de reconstrucţie. Ori, el a făcut numai rele şi a lăsat să se răspândească corupţia, sub oblăduirea lui directă. Azi, totul trebue reparat, şi această fază de tranziţie spre o lume mai bună este firesc să întâmpine tot felul de greutăţi.

În vremea acesta, în care România se găseşte prinsă în corsetul tuturor presiunilor străine, poziţia noastră este foarte simplă. Apărăm toate valorile naţionale, şi ne prezentăm cu gândirea noastră, fără să intenţionăm a insulta pe cineva.

Ediţia de vară a ziarului *"Cuvântul Românesc"* va apare pentru lunile Iulie şi August într'un singur număr.

Abonamentul Dumneavoastră susţine un ziar care luptă pentru o cauză dreaptă

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

ARESTAREA LUI MIRON COZMA

Liderul minerilor din Valea Jiului, Miron Cozma, a fost în fine arestat. Că arestarea lui trebuia făcută cu ani înainte, e adevărat. Dar cine s'o facă? Ion Iliescu nu putea, pentru simplul motiv că el îi chemase la Bucureşti pe *"ortacii"* din Valea Jiului. Iar Prim-ministrul din acea vreme, Nicolae Văcăroiu, care se afla sub papucul lui Iliescu, cu atât mai puţin, nu putea da ordin pentru arestarea lui. Trebuia să vină o schimbare radicală de regim, pentru ca acest ne-om să fie adus în faţa justiţiei şi să fie tras la răspundere pentru crimele lui. Şi schimbarea a venit. Iliescu a pierdut alegerile şi curăţenia a început.

Arestarea lui Miron Cozma, l-a făcut pe preşedintele partidului România Mare să facă *"profeţia"* că arestarea lui Cozma este ***"cea mai mare greşeală a echipei Emil Constantinescu-Victor Ciorbea de natură să genereze o altă mineriadă"***. Au trecut însă mai mult de şase luni şi minerii îşi văd de munca lor şi nu au de gând să mai vină la Bucureşti. Potrivit lui Corneliu Vadim Tudor, arestarea lui Cozma *"dovedeşte că s'a deschis cutia Pandorei şi s'a trecut la acte de răzbunare"*, scrie Adevărul din 12 Ianuarie a.c.

Miron Cozma se face vinovat nu numai de mineriada din 13-15 Iunie 1990, ci şi de faptul că, în luna Iunie 1991 a omorît o femeie cu maşina. Condamnat la doi ani închisoare cu suspendare, Cozma - favorit al vechiului regim - a putut în tovărăşie cu Ion Iliescu să organizeze mineriadele şi să alunge dela putere guvernul lui Petre Roman, care-i stătea de-a curmezişul în esofag lui Iliescu, ca un os pe care nu-l putea nici înghiţi sau scuipa. Şi Iliescu a sărit ca ars, auzind de arestarea *"ortacului Cozma"* şi declară că această arestare este *"exagerată şi politizată"*.

În cele ce ne privesţe, credem că arestarea lui Miron Cozma este un act de curaj, al noului regim. Justiţia trebue să-şi facă datoria, pedepsind pe cei vinovaţi, nu *"mulţumindu-le pentru o treabă bine făcută"*, gen Iliescu.

Arestarea lui Miron Cozma a fost raportată ţării de mai toate ziarele din România. Cel mai elocvent ni se pare a fi cel din *"Evenimentul Zilei"*, din care reproducem câteva rânduri:

"...Constituţia prevede limpede că nimeni nu e mai presus de lege, profesioniştii din Justitie, Procuratură şi Poliţie, au constatat, cu surprindere, că acest principiu nu funcţionează în cazul unor persoane... Ce le-a pus pe aceste persoane mai presus de lege?... LIPSA DE FERMITATE a fostei puteri politice, infiltrarea Constituţiei în unele instituţii ale statului de drept însărcinate să lupte împotriva corupţiei şi a crimei organizate.

Un caz tipic de asemenea persoană este Miron Cozma. Parcurgând destinul post decembrist al acestui celebru personaj rămâi uimit de un lucru. Timp de şapte ani, Miron Cozma a făcut tot ce i-a trecut prin cap într'o ţară a cărei Constituţie prevede că nimeni nu e mai presus de lege, a devastat Bucureştiul în fruntea unor hoarde, a omorît o femeie, a făcut praf si pulbere un complex. Spre surprinderea întregii opinii publice din România, nu numai că lui Miron Cozma nu i s'a întâmplat nimic pentru toate năzdrăvăniile făcute, şi-a permis nici să nu se prezinte la Poliţie sau Procuratură când a fost chemat în urma unor sesizări penale. Făcând ce a avut chef, dând cu tifla organelor de drept, Miron Cozma a creat în rândurile opiniei publice nefasta impresie că România e un sat fără câini.

Miron Cozma a fost arestat. Decisă să nu lase cruciada împotriva ilegalităţilor la nivelul unui simplu spectacol de artificii, noua putere a pus piciorul în prag. Miron Cozma s'a trezit cu cătuşele la mâini".

Se va întâmpla oare acelaşi lucru cu *"ortacul"* Ion Iliescu?

Nu ştim. Deocamdată Miron Cozma se consideră nevinovat. El susţine că a fost acuzat incorect: ***"forţele politice care guvernau ţara la acea dată ştiau care va fi reacţia minerilor dacă ei sunt trataţi cu indiferenţă şi scontau pe ea. Martorii aduşi de Procuratură sunt implicaţi în spargeri şi au scris tot ce li s'a spus de conducătorii din SNCFR. Dacă trebue să fiu condamnat, atunci să fiu"...***"Personal, cred că minerii nu aveau cum să ajungă de capul lor la Bucureşti şi s'a mers după un scenariu prestabilit. Ţara era într'o perioadă de criză şi se dorea schimbarea guvernului şi a primului ministru ***Petre Roman"***, a declarat Miron Cozama.

Audierele continuă numai pentru mineriada din Septembrie '91. Justiţia nu menţionează nimic însă de mineriadele din Ianuarie şi Iunie '90 şi Miron Cozma este acuzat numai de săvârşirea unor infracţiuni de subminare a puterii de stat şi de posedare ilegală de arme şi muniţii.

Ce se întâmplă însă cu crimele, devastările şi pagubele instituţiilor de învăţământ superior distruse barbar de *"ortacii"* lui Miron Cozma la Bucureşti? Procuratură Generală şi Curtea de Apel nu au nimic de spus?

Să sperăm că justiţia română va fi de data aceasta dreaptă, pedepsind pe adevăraţii vinovaţi, printre care Ion Iliescu este cel dintâi.

Nicolae NOVAC